

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΘ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689

1 ΜΑΪΟΥ 1962

ΑΡΙΘ. 9

Ἡ Α. Μακαριότηης ὁ Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. ΚΥΡΙΛΛΟΣ
μετὰ τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ο
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Π ρ ό ς

Τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

«Ἀνέστη, οὐκ ἔστιν ᾧδε». (Μάρκ. ιστ',6).

Ἀγαπητοὶ καὶ περιπόθητοι
εὐσεβεῖς Χριστιανοί.

Ἀποστρέψατε τὰ βλέμματά σας ἀπὸ τοῦ οἰκτροῦ καὶ ἀτιμωτικοῦ θεάματος τοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ Σταυροῦ. Καταπαύσατε τὴν ὀδύνην τῆς καρδίας σας ἐκ τῆς λυπηρᾶς ἀναμνήσεως τῶν Παθῶν τοῦ θείου Διδασκάλου καὶ Λυτρωτοῦ. Σπογγίσατε τὰ ἀκατασχέτως ρεύσαντα δάκρυα συμπαθείας ἐπὶ τῇ σταυρικῇ ἀγωνίᾳ τοῦ Ἀναμαρτήτου. Προσέξατε ἤδη τοὺς χαρμοσύνους παλμούς τῆς καρδίας σας. Ὁ παραδοθεὶς εἰς θάνατον διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἀνέστη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν. Ὁ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν γενόμενος ἀντικείμενον τῆς χλεύης τοῦ κόσμου, γίνεται σήμερον τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς χαρᾶς μας. Δὲν ζητοῦμεν πλέον τὸν προσφιλῆ Διδάσκαλον μετὰ τῶν νεκρῶν. Δὲν θὰ εὐρωμεν Αὐτὸν ἐν τῷ τάφῳ. Εὐρίσκεται τούναντίον ἐν πλήρει ζωῇ καὶ σωτηριῶδει δράσει μεθ' ἡμῶν.

Ἀνέστη! Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη εἶναι τὰ εὐαγγέλια τῆς νίκης. Ἀνέστη! Τοῦτο τὸ εὐτυχές καὶ σωτήριο τέλος τοῦ μεγάλου δράματος, τὸ ὁποῖον ἄγγελος Θεοῦ ἀνήγγειλεν εἰς τὰς ὁσίας γυναῖκας, τὰς προσελθούσας εἰς τὸν τάφον τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν ταφήν Του. «Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν!» (Μάρκ. 16, 6-7).

Τοιοῦτο εἶναι τὸ σήμερον ἑορταζόμενον, πρωτοφανές εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, γεγονός. Τοῦτο τὸ μέγα μυστήριον, τὸ μέγα σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐζήτουν παρὰ τοῦ Κυρίου οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα πιστεύσωσιν εἰς Αὐτόν. Αὕτη εἶναι ἡ προφητευθεῖσα παρὰ τοῦ Προφητάνακτος «ἡμέρα Κυρίου», ἵνα ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ (Ψαλμ. 117 (118), 24). Ἡμέρα ἀναφαιρέτου ἀγαλ-

λιάσεως, διότι σήμερον ὁ μεγαλειώδης μυστικός Ναός, ὁ καταλυθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ἀνεγείρεται ἐκ βάθρων, ὁ ἀπορριφθεὶς ὡς ἄχρηστος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων γωνιαῖος λίθος, εὐρίσκεται στερεὸς καὶ ἀκλόνητος εἰς κεφαλὴν γωνίας. Ὁ νέος Ἰωνᾶς ἐγείρεται ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς, ὁ νέος Σαμψὼν θραύει τοὺς στύλους τοῦ θανάτου καὶ μετὰ τούτων συνθλάσσονται καὶ θανατοῦνται οἱ ἐχθροί.

Δικαιούμεθα λοιπὸν νὰ ἀνακράξωμεν ἐν πραγματικῷ θριάμβῳ: «Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον, ποῦ σου Ἄδῃ τὸ νίκος; (1 Κορινθ. 15,55). Καὶ ἡ χαρὰ ἡμῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ ταύτῃ τοῦ αἰωνίου ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον δεδικοιολογημένη, ὅσω πιστεύομεν, ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἀνέστη ὄχι μόνον διὰ τὴν δόξαν Του, ἀλλ' ἐπίσης καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν μας, διότι κατὰ τὸν Ἀπόστολον ὁ Κύριος «παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν, καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν». (Ρωμ. 4,25). Εἶναι ἡ Ἀνάστασις Κυρίου ἡ βεβαία ἀπαρχὴ τῆς ἡμετέρας ἀναστάσεως, ὡς βεβαιοὶ καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος λέγων: «εἰ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα» (Ρωμ. 6,5).

Ἄλλ' ἡ ἀνάστασις ἡμῶν αὕτη εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτομάτως, ἀνευ δηλαδὴ τῆς συνεργείας ἡμῶν καὶ συμμετοχῆς εἰς τὸν θάνατον, τὸν θάνατον τῆς ἁμαρτίας. «Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, βεβαιοὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος Πέτρος, ὅτι καὶ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ». (1 Πέτρου 2, 21). Καὶ τὰ ἴχνη ταῦτα εἶναι τὸ κατὰ τῆς ἁμαρτίας μῖσος, τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καταστησάσης δυστυχεῖς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ ἐκ τῆς ὀποίας ἀπαλλαγὴ ἐγένετο διὰ τῆς ἐκ θείας φιλανθρωπίας θυσίας τοῦ Ἀναμαρτήτου.

Τῆς θυσίας ὅμως ταύτης πόσον ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐπωφελήθησαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας!

Ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς, ἐφ' οὗ ὡς εἶδομεν κατὰ τὴν διαρρεύσασαν Ἀγίαν Ἑβδομάδα, τρεῖς σταυροὶ ἐνεπάγησαν, εἶναι ἡ ζωηρὰ εἰκὼν τῆς συγχρόνου θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς

ἡμῶν καταστάσεως. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ Σταυρός, εἶναι ὁμολογούμενον ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ὅτι συμβολίζει καὶ ἀναπαριστᾷ τὴν μέχρι ἐσχάτων ἐξικνουμένην ἀγάπην τοῦ Πλάστου πρὸς τὸ ἁμαρτωλὸν πλάσμα Του, ἀγάπην θεϊάν, ἀποσκοποῦσαν «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

Ἀριστερὰ τοῦ πάσχοντος φιλανθρώπου, θρήνοι καὶ στεναγμοὶ ἀγωνίας ἀκούονται. Ἀγωνιᾷ κακοποιὸς ληστής, δικαίως τιμωρούμενος. Ἀμετανόητος ὅμως ἐν ταῖς βασάνοις, βλασφημεῖ καὶ ἐνώνει τὴν μυκτηρίζουσαν φωνὴν του μετὰ τῶν κινούντων τὰς κεφαλὰς αὐτῶν βλασφημῶν ἀρχόντων Φαρισαίων.

Ὁ τρίτος ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενος καταλύεται τὴν ψυχὴν, ἐκσπᾷ εἰς ὁμολογίας, ἀναπολεῖ τὸν ληστρικὸν του βίον καὶ ἐν ὑπερτάτῃ ψυχικῇ ἀνατάσει ὁμολογεῖ τὴν ἐνοχὴν του καὶ ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος τοῦ σταυρωμένου Ἀθῶου.

Τὰς ἀνωτέρω εἰκόνας ἀναπαριστῶσι σήμερον φίλοι καὶ ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ. Οὐδεὶς δύναται νὰ μένη ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος καὶ νὰ κατασιγάσῃ οὕτω τὴν φωνὴν τῆς ἐξεγειρομένης συνειδήσεώς του. Καὶ πρῶτον τὰ ἐχθρικά πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου συναισθήματα ἐκείνων, ὅσοι καταθλιβόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας, ἐγείρουσι πόλεμον κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ δικολαβικῶν ἐπιχειρημάτων, ἅτινα ἀνάγουσιν εἰς φιλοσοφικὰς δῆθεν θεωρίας, στηριζόμενοι, συνεχίζουν τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀμετανοήτου ληστοῦ.

Παραπλεύρως τοῦ ἐσταυρωμένου Ἀθῶου, καθημαγμένος ἐπίσης κρέμαται ἐπὶ ξύλου ἕτερος ληστής, εἰκονίζων διὰ τῆς στάσεως καὶ τῆς διαγωγῆς του τοὺς διδαχθέντας ἐκ τῶν συμφορῶν τοῦ βίου, ὅτι ὑπάρχει ἢ διὰ τῆς ἐξομολογήσεως ἀπολύτρωσις.

Οἱ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τῆς ἀγωνίας διαβιούντες καὶ ἡμεῖς, ἐκόντες ἄκοντες, ἀναπολούμεν σήμερον τὸν πρότερον ἠθικὸν μας βίον, καὶ ὡς παρηγορίαν καὶ ἀπολύτρωσιν μιμούμεθα ἄραγε τὸν μετανοήσαντα ληστήν;

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία μετὰ συνοχῆς καρδίας παρακολουθεῖ τὰς μεμψιμοιρίας, τὰ παράπονα καὶ τὰς βλασφημίας τῶν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποχωρισθέντων καὶ καλεῖ αὐτοὺς πρὸς ἐπιστροφήν, ἐπαναλαμβάνουσα τὸ τοῦ

Ψαλμωδοῦ: «Υἱοὶ ἀνθρώπων ἕως πότε βαρυκάρδιοι, ἵνα τί ἀγαπᾶτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;»

Ἀγαπητοὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου λατρευταί.

Αἱ ὡς ἄνω περιγραφεῖσαι εἰκόνας τῶν δύο ἐσταυρωμένων εἶναι ἐπίσης καὶ εἰκόνας καὶ ἀναπαραστάσεις τῆς καταστάσεως τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ τῶν συγχρόνων ἐθνῶν. Ὡς ληστής, βλασφημῶν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἁμαρτία φαίνεται κυριαρχοῦσα βαθμηδὸν καὶ αἱ ὀδυνηραὶ αὐτῶν συνέπειαι κατέθλιψαν μὲν κατὰ τὸ παρελθόν, καταθλίβουσι δὲ καὶ κατὰ τὸ παρὸν καὶ κρατοῦσιν ἡμᾶς ἐναγωνίους διὰ τὸ μέλλον. Ἡ ἔμπρακτος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὁμολογία καὶ μετάνοια τοῦ ληστοῦ εἶναι δυστυχῶς ὁ κλῆρος μειονότητος ἐν ταῖς συγχρόνοις κοινωνίαις.

Καὶ ὅμως, μεταξὺ ἀμφοτέρων ὡς φάρος τηλαυγῆς ὀδηγῶν εἰς εὐδίων καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, ὡς σωτήριον σημεῖον ἀπολυτρώσεως, δونهῖται ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Του ὁ Ἀναμάρτητος, ἀνοίγων τὰς φιλοστόργους Του ἀγκάλας καὶ καλῶν πάντας, λέγει: «Δεῦτε πάντες οἱ κωπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ἀκούεται ἐπίσης ἐκεῖθεν ἡ συμβουλή καὶ νουθεσία Αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς «καὶ νῦν βασιλεῖς σύνετε, παιδεύθητε πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ καὶ ἀγαλλιᾶσθε Αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῆ Κύριος καὶ ἀπολῆσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας, ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς Αὐτοῦ. Μακάριοι πάντες οἱ πεπειθότες ἐπ' Αὐτῷ».

Τὰς λιτὰς ταύτας γραμμάς, ἀπευθύνομεν κατὰ καθῆκον πρὸς τὰ προσφιλῆ πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα, καὶ ἐν ἀγάπῃ πολλῇ καὶ ἐν κατανύξει βαθεῖα ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν τῇ 29ῃ Ἀπριλίου 1962, Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

καὶ πάσης Ἑλλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Εὐχέτης ὑμῶν πρὸς Κύριον.

ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α'

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

«Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόδητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Χρυσόστομε, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν χαρᾷ πολλῇ ἐκομισάμεθα τὰ ἀπὸ δ' τοῦ λήξαντος μηνὸς ἀδελφικὰ τῆς Ὑμετέρας προσφιλοῦς καὶ περισπουδάστου ἡμῖν Μακαριότητος Ἐνθρονιστήρια Γράμματα, δι' ὧν, σεπτῇ παναρχαίᾳ τάξει καὶ ἔθει καλῶς κεκρατηκότι στοιχοῦσα, προήχθη γνωρῖσαι ἡμῖν τὴν μετὰ τὴν κανονικὴν παραίτησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰακώβου ὁμοφώνῳ γνώμῃ καὶ κανονικαῖς ψήφοις τῆς σεβασμίας Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκλογὴν Αὐτῆς καὶ αἰσίαν ἐνθρόνισιν ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Θρόνῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, τὴν καλὴν τε τῆς πίστεως ὁμολογῆσαι ὁμολογίαν, καὶ δεξιὰν τεῖναι κοινωνίας καὶ ἀγάπης, ἐν ἧ ἔδραιούται ἢ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀρχιποιέμενος Χριστοῦ καθαγιασθεῖσα Ἐκκλησία, οἰκοδομονομένη ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς ἀμοιήτου ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ θεσμῶν.

Καλῶς εἰδότες ὅσος ὁ κατὰ Χριστὸν ζῆλος τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος, ὅση ἡ παιδεία καὶ ἡ ἄλλη συγκρότησις, καὶ ὅπως ἢ διὰ μακρᾶς ἐνεργουῦ Ἀρχιερατικῆς διακονίας κτηθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ πεῖρα, πάντα ἀσφαλῆ ἀποτελοῦντα ἐχέγγυα περὶ τῆς ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ περιβλέπτῳ καὶ πολνευθόνῳ θέσει εἰδοκίμου διακονίας Αὐτῆς, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ προσφιλοῦς τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ εὐσεβεῦς ὀρθοδόξου αὐτόθι Πληρώματος, καὶ τοῦ ὅλου δὲ παγκάλου συγκροτήματος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, γηθοσύνως μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐχαιρετήσαμεν τὴν ἐκλογὴν Αὐτῆς, θεομῆρ δὲ ἀνεπέμψαμεν πρὸς τὸν Κύριον εὐχὴν, αἰτησάμενοι, ὅπως δωρητῆται Αὐτῇ ἰσχὺν δυνάμεων σωματικῶν καὶ πνευματικῶν καὶ δαψιλῶς ἐνισχῆ Αὐτὴν ἐν τῇ ἀναληφθείᾳ ὑπ' Αὐτῆς οἰακοστροφία τοῦ ἱεροῦ σκάφους τῆς ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης καθ' Ἑλλάδα Ἐκκλησίας, τῇ χάριτι καὶ πανσθενουργῷ Αὐτοῦ δυνάμει τὰ δυσχερῆ μεταποιῶν εἰς ὁδοὺς λείας καὶ ἀγαθῶν πᾶν ἀγαθόν.

Τὴν χαρὰν οὖν ἡμῶν ταύτην διεκδηλοῦντες, ἄσμενοι ἡχομεν ἀντιπέμποντες τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμίᾳ Μακαριότητι τὴν Εἰρηρικὴν τήρδε ἀπάντησιν ἡμῶν, δι' ἧς καὶ τὸν τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀγάπης ἀποδιδόντες Αὐτῇ ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, τὰς ἐνθέρμους ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Αὐτῆς διαβιβάζομεν συγχαρητηρίους προσρήσεις ἡμῶν καὶ τῆς χρεείας τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, διαβεβαιούμενοι Αὐτὴν, ὅτι, μετ' ἀγάπης καὶ τιμῆς

πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διακείμενοι, πρόθυμοι, ὡς πάντοτε, ἡμεῖς τε καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία, ἐσμεν παρέχεσθαι αὐτῇ ἐν δέοντι τὴν ἀδελφικὴν συναντίληψιν, καὶ πολυειδῶς ἅμα καὶ πολυτρόπως συμβάλλεσθαι καὶ συντρέχειν εἰς τὴν περαιτέρω κράτησιν τῶν ἀείποτε μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὕφισταμένων στενῶν τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀγάπης δεσμῶν.

Ἐπὶ δὲ τοῦτοις, τὴν Θεῖαν χάριν καὶ εὐλογίαν ἐπὶ τὸ εὐσεβὲς καὶ φιλόχριστον αὐτόθι πλήρωμα ἐπικαλούμενοι, καὶ τὰ ἔτη δὲ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ὡς πλείστα, ὄγεινὰ καὶ σωτήρια παρὰ τοῦ Δοτήρος τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐξαιτούμενοι, περιπτυσσόμεθα Αὐτὴν καὶ αὐτὴς ἐν φιλήματι ἀγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἐξειδικασμένης τιμῆς.

α' 75β' Μαρτίου λ'.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀ θ η ν α γ ὀ ρ α ς

Β'

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

«Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ Κύριε Χρυσόστομε, τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐλήφθησαν καὶ ἀνεγνώσθησαν τὰ ὑπ' ἀριθ. 552 τοῦ ὀδεύοντος σωτηρίου ἔτους Εἰρηρικὰ Γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, δι' ὧν Αὐτὴ ἀρχαίῳ Ἐκκλησιαστικῷ ἔθει ἀκολουθοῦσα, ἀνακοινοῦνται καὶ ἡμῖν τὰ τῆς Θεοπροβλήτου ἐκλογῆς καὶ ἀνόδου Αὐτῆς ἐπὶ τὸν περίπτυστον Θρόνον τῆς Ἀγιωτάτης καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπὶ τὴν κανονικὴν δὲ ἀπάντησιν χωροῦντες, τοῦτο μὲν συγχαίρομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι ἐπὶ τοῖς γενομένοις Ὑμῖν εὐχαριστοῖς, Ἐλέει καὶ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, τοῦτο δὲ ἐπιθυμοῦμεν γνωρίσαι Αὐτῇ, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τεῖνει μετὰ χαρᾶς ἀδελφικὴν χεῖρα συνεργασίας καὶ μετὰ τῆς θεοφρουρήτου Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἐπὶ τηρήσει τῆς θείας ἐντολῆς «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν», καὶ ἐπιτεῖξει τοῦ θείου σκοποῦ οὕτινος καταστοχάζεται ἢ ἀνὰ τὸν κόσμον σύμπαντα Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ἡμῖν γὰρ τοῖς Ἐλέει Θεοῦ προκαθημένοις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἱερὰ πρόκειται ἢ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπιταγὴ τῆς τε τηρήσεως τῆς ἐνότητος τῆς ἀπαξ παραδοθείσης ἡμῖν ἀμοιήτου καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀκεραιότητος καὶ καθαρότητος αὐτῆς, τῆς τε ἀμοιβαίας συνεργασίας ἐν παντὶ ἔργῳ ἀποσκοποῦντι πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς τε χειραγωγίας τοῦ Χριστεπώνυμου πληρώματος ἐπὶ σωτηρίους νομᾶς καὶ τῆς ἀγρόπνου ἐπιστάσις ἐπὶ τὰς θύρας αὐτῆς ἵνα μὴ λόκοι τινές, ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐλλοχεύοντες ἐν σχήματι

προβάτων, λόμην τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ταῖς ψυχαῖς τοῦ Ποιμνίου προσάγωσι.

Τὸν ἀδελφικὸν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀπονέμοντες ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, δεόμεθα τοῦ Μεγάλου ἡμῶν Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ ἵνα ταύτην διαφυλάττῃ ὑγιαίνουσαν ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ καθόλου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ αἰθίς δ' Αὐτὴν κατασπαζόμεθα φιλήματι ἀγάπης καὶ διατελούμεν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλος πρόθυμος.

Ἀθήνησι Θ' Ἀπριλίου αἰϋξβ'

† Ὁ Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος

Γ'

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὴ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΕ τὴν Ὑμετέραν περιπόθητον Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Λίαν ἀσμένως ἐκομισάμεθα τὰ τίμια Γράμματα τῆς Ὑμετέρας Γερασμίας Μακαριότητος ἐν οἷς κατ' ἀρχαῖον Ἐκκλησιαστικὸν καὶ Ἀποστολοπαράδοτον κπερὶ τοῦ συνδέσμου τῆς Εἰρήνης» ἔθος, τὸ στοιχοῦν τῇ παραγγελίᾳ Αὐτοῦ τοῦ Θεμελιωτοῦ τῆς πίστεως καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστοῦ, ἡ Ὑμετέρα Πεννημένη Μακαριότης γνωρίζει ἡμῖν τὴν Θείαν ἐπ' Αὐτῇ εὐδοκίαν, τὴν, ψῆφον κανονικῆς τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναδείξασαν Αὐτὴν ἀπὸ τῆς τοῦ Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου Ἐδρας, εἰς τὴν ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Πρωτοκαθεδρίαν. Μετὰ μεγίστου δὲ ἐνδιαφέροντος διεξήλθομεν τὰ ἐν τοῖς ὡς ἄνω Γράμμασιν ἐκτιθέμενα ἀλληλοδιαδοχικὰ συμβάντα πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Ὑμετέρας Ἐπιποθήτου Μακαριότητος.

Ἐκ τούτων δέ, ὡς εἰκός, διατρανουμένον ἐστὶ πάντα κανονικῶς καὶ κατὰ τὴν παρὰ τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ καθεστηκυῖαν τάξιν διεξήχθησαν, φιλάδελφον δεξιὰν κοινωνίας ἀντιπροστείνουμεν, καὶ τὸν ἐν Χριστῷ τῷ διὰ τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος πάντα σοφῶς Οἰκονομοῦντος ἀσπασμὸν ἀνταποδίδομεν καὶ εἰς τοῦπιόν μεταξὺ τῆς Θεολέκτου Χορείας τῶν Προέδρων τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τὴν Ὑμετέραν Γερασμίαν Μακαριότητα συναριθμοῦμεν.

Ἐδλογητὸς, ὅθεν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὑπερέμνητον καὶ ὑπερυψοῦμενον τὸ ὄνομα τὸ Ἄγιον Αὐτοῦ, δεδοχασμένους καὶ αἰνετὸς ὁ Αὐτοῦ Μονογενῆς Υἱὸς καὶ Λόγος, Μέγας Ἀρχιερεὺς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ συμπροσκυνητὸν καὶ συνδοξαστὸν τὸ Παράγιον καὶ

Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ Μένον μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα καὶ Ὁδηγοῦν πρὸς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ἐστὶ τοιοῦτον ὡς ἡ Ὑμετέρα Περίπτυστος Μακαριότης ἀνέδειξεν ἡ Τριαδικὴ Θεότης Ποιμενάρχην ἵνα προκάθηται τῆς εὐκλεοῦς ταύτης Ἐκκλησίας, ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον ἐν Ἐνδόπῃ ἔσπειρε τὸν Θεῖον Λόγον ὁ Θεοκῆρξ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος καὶ ἀνεδείχθησαν τόσοι ἐπιφανεῖς τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, ἐν οἷς προηγείται ὁ καὶ ὡς Πολιοῦχος τοῦ κλεινοῦ Ἄστεως τιμώμενος, Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ πρῶτος Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν διατελέσας.

Θερμὰ καὶ ἐγκάρδια τοῖνον συγχαρητήρια τῇ Ὑμετέρᾳ Περιφλημένη Μακαριότητι, ἀλλὰ καὶ συμπᾶση τῇ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἀπενθύνοντες ἐπὶ τῷ γηθοσύνῳ τούτῳ γεγονότι καὶ εἰδότες τὴν Ὑμετέραν πασίγνωστον σοφίαν, σύνεσιν, πραότητα, ἐνθερμον ζῆλον καὶ ἄοκνον δρᾶσιν εὐχόμεθα ὅλη ψυχῇ καὶ διανοίᾳ ὅπως ὁ Ἀγαθοδότης Θεὸς χορηγῶν Ὑμῖν μακρότητα ἡμερῶν, ὑγίαν ἀσπῆ καὶ ἀκλόνητον καὶ πᾶσαν ἐξ Ὑψους ἐνίσχυσιν, χαρίζεται τὴν Ὑμετέραν περιπόθητον Μακαριότητα ὅχι μόνον ταῖς πεπιστευμέναις Αὐτῇ Ἀγίαις Ἐκκλησίαις δεξιὸν οἰακοστρόφον, εἰδήμονα καθοδηγητὴν, σθεναρὸν ἀμύνητον, καὶ ἰθύντορα Πρόεδρον, ἀλλὰ καὶ συμπᾶση τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τοῖς Προέδροις τῶν Αὐτοκεφάλων Αὐτῆς Ἐκκλησιῶν, ἀδελφικὸν συνεργάτην, θερμὸν συναντιλήπτορα, πρόθυμον συνεπίκουρον εἰς ὅσα Πανορθόδοξως καὶ Πανχριστιανικῶς, Θείᾳ Ἀγαθοδορίᾳ, ἐν ταῖς ἡμῶν ἡμέραις πρὸς δόξαν Θεοῦ αἰσίως ἀναλαμβάνονται καὶ τελεσιουργοῦνται.

Ἐπιπροσθέτοντες δ' ἐν τέλει ἐστὶ μεταξὺ τῶν τόσων ἀναμνήσεων τῶν μετὰ τῆς Πανορθόδοξου Ὑμῶν δράσεως συνδεδεμένων, ἀνεξίτηλοι ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν ὑπάρχοντες, αἱ πρὸ τριετίας, κατὰ τὴν ὑποδοχὴν ἡμῶν ἐν Ἀθήναις, ἐπιδαφιλευθεῖσαι παρὰ τῆς Ὑμετέρας Ἀγάπης, ὡς Πρῶτον τῇ τάξει τότε ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ, περιπτοιήσεις, περιπτοισόμεθα καὶ αἰθίς φιλήματι Ἄγιῳ τῇ Ὑμετέρᾳ Γερασμίᾳ Μακαριότητι

καὶ διατελούμεν ἀδελφὸς Αὐτῆς ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς,

† Ὁ Ἀντιοχείας Θεοδόσιος

Ἐν Δαμασκῷ τῇ 21ῃ Μαρτίου

Σωτηρίου ἔτους αἰϋξβ'.

Δ'

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

«Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν, Ὑπέριτε καὶ Ἐξάρχε πάσης Ἑλλάδος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιοπάτης Ἐκκλησίας ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, λίαν ἀγαπητὴ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς Ὑμῶν Μετριότητος, Κύριε Χρυσόστομε, τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Ὑμῖν Μακαριότητα ἐν ἀγίῳ φιλήματι περιπτυσσόμενοι ἡδέως προσαγορεύομεν.

Περιχαρεῖς ἐδεξάμεθα καὶ ἀνέγνωμεν, ἰδίᾳ τε καὶ ἐν συνεδρίᾳ τῆς περὶ Ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱεραρχίας Συνόδου, τὰ ὑπ' ἀριθμ. 552 καὶ ἀπὸ 4ης λήγοντος

μηρὸς Μαρτίου Εἰρηνικὰ Γράμματα τῆς Ὑμετέρας περίσπουδάστου Μακαριότητος, δι' ὧν τῇ Θεοσδότῳ ἐντολῇ τῆς τηρήσεως τῆς ἐνότητος τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης ὑπέκρινε καὶ τῇ ἱερᾷ παραδόσει κατακολουθοῦσα, ἐγκάρδιον δι' ἐκκληροῦσα πόθον φιλαδελφίας, ἄσμενος τείνει δεξιὰν ἀδελφωσύνης καὶ τὸν ἐν Χριστῷ ἀνταλλάσσουσα ἄσπασμόν ἐπ' ἐλπίδι κατέρχεται τῆς Θεοφιλοῦς μετὰ σύμπαντος τοῦ ὀρθοδόξου συστήματος κοινωνίας, γνωρίζουσα ἅμα Ἡμῶν τὴν ἐπελθοῦσαν, θεία πάντως προνοία, σοφὴν τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου ἀλλοίωσιν καὶ τὴν ἐπ' Αὐτὴν εὐδοκίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν Αὐτῆς ἐπισχῆσαι τοὺς μεθ' Ἡμῶν δεσμοὺς τῆς ἐνότητος καὶ φιλαδελφίας.

Τῇ ἐπικλήσει γὰρ τοῦ Ἁγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος καὶ τῇ ὁμοφώνῳ γνώμῃ καὶ ταῖς κανονικαῖς ψήφοις τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκλεγείσης τῆς ὑμετέρας Γερασίας Μακαριότητος, ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εἰς διαδοχὴν τοῦ παραιτησαμένου προκατόχου Αὐτῆς, τοῦ ἀπὸ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰακώβου, ὁμολογεῖται ἐπ' Αὐτῆς πεπαροησιασμένως ἢ ἀμώμητος Ὁρθόδοξος Πίστις εἰς τὸν Κύριον καὶ παρέχεται ἢ διαβεβαίωσις, ὅτι ἀγροπνοῦσα καὶ γρηγοροῦσα ἐν παντὶ προτάξει ἑαυτὴν γενναίον φρουρὸν καὶ ἀτρόμητον πρόμαχον τῆς ἀνωθεν ἐμπειστητευμένης Αὐτῇ χριστοτεροποῦς Ποίμνης καὶ κατὰ παντὸς λυμεῖνος, ἀδιαλείπτως δευμένη ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως.

Ἐἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, ὅτι ἕλω Αὐτοῦ ὄμματι ἐπεῖδεν ἐπὶ τὴν πρὸς καιρὸν κλυδωνισθεῖσαν θεότευκτον ὀλκάδα τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν τῇ ἀπίερω Αὐτοῦ ἐδσπλαγχνία κατεσίχασε τὸν σάλον Αὐτῆς καὶ οὕτως ἐχαρίσατο Αὐτῇ τὴν ὑμετέραν Ἀδελφικὴν Ἀγάπην, Κυβερνήτην καὶ Πρόεδρον, θάλλουσαν μὲν πνευματικῶν χαρισμάτων, πεποικισμένον δὲ συνέσει πολλῇ καὶ πολιᾷ καὶ ζήλῳ ἐνθέου ἐμφορούμενον, δυνάμενον δ' ἅρα δεξιῶς ἀναλαβεῖν τοὺς οἴκους Αὐτῆς καὶ εἰς λυμένα εὐδίων καταγαγεῖν Αὐτὴν ἐν ταῖς παρούσαις δὴ περιστάσεσιν, εἶπερ ποτε ἐπιυδαμέναις δεδοκιμασμένον Κυβερνήτου.

Ἄσμενοι τοίνυν ἀνταποδιδόντες τῇ Ὑμετέρᾳ Κορυφῇ τὸν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφικὸν ἄσπασμόν καὶ δεξιὰν Αὐτῇ κοινωνίας καὶ ἀδελφωσύνης προσφρόνως τείνοντες, ὀλοθύμως συγχαίρομεν Αὐτῇ ἐπὶ τοῖς θείᾳ εὐδοκίᾳ γενομένοις περὶ Αὐτὴν καὶ διαβεβαιούμεθ' Αὐτῇ, ὅτι καὶ Ἡμεῖς περὶ πολλοῦ ποιούμεθα τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς ἀμωμῆτου Ἡμῶν Πίστεως καὶ τὴν περιφρούρησιν τοῦ Χριστεπωνύμου ἡμῶν Πληρώματος, προθύμως δ' ἔχομεν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης μετὰ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν συμπράττειν καὶ συμπαραίστασθαι τῇ θεῶθεν πεπιστευμένη Αὐτῇ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐκτενῶς δ' ἀπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτήρος Ἡμῶν Χριστοῦ δεόμενοι ἐπισχῆν Αὐτὴν ἐν τῇ ἐκκληρώσει τῶν ἀνωθεν ἀνατεθειμένων Αὐτῇ καθηκόντων καὶ διαφυλάττειν Αὐτὴν

ἐπὶ μήμιστον ὑγιαίνουσαν καὶ ἀπεργαζομένην τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς νομὰς σωτηρίους ποδηγετοῦσαν τὸ λογικὸν Αὐτῆς Ποίμνιον, περιπτυσσόμεθα Αὐτὴν καὶ αἰθὶς φιλήματι ἀγίῳ καὶ διατελούμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ αὐτῆς Μαρτίου κ'.

Τῆς ὑμετέρας Γερασίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὄλος πρόθυμος

† Ὁ Ἱεροσολύμων Βενέδικτος

Ε'

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΜΟΣΧΑΣ

Ἐν Μόσχᾳ τῇ 14 Ἀπριλίου 1962

Μακαριότατον
Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Κύριον Χρυσόστομον

Ἀθήνας

Μακαριότατε Δέσποτα!

Ἀδελφικῶς ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ ἀσπάζομαι Ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ.

Ἐλάβομεν μετ' ἀγάπης τὰ εἰρηνικὰ γράμματα τῆς Ὑμετέρας πεφιλημένης Μακαριότητος περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως Ὑμῶν εἰς τὸν ἅγιον θρόνον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἑλλάδος καὶ ἔχομεν εὐχάριστον ἀδελφικὸν καθήκον, ὅπως ἐξ ὀνόματος ἡμῶν καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ρωσίας χαιρετήσωμεν τὴν Ὑμετέραν Ἀγιότητα ἐπὶ τῇ ἐφ' Ὑμᾶς πληρωθείσῃ θείᾳ εὐδοκίᾳ.

Μετὰ χαρᾶς σπεύδομεν ταυτοχρόνως νὰ τείνωμεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα δεξιὰν ἀδελφικῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἐκφράσωμεν τὰ αἰσθήματα τῆς πρὸς Ὑμᾶς ἀγάπης μας.

Μᾶς ἐπροξένησε πνευματικὴν εὐχαρίστησιν ἢ εἰς τὰ εἰρηνικὰ γράμματα Ὑμῶν ἐκτεθειμένη ὁμολογία τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως καὶ τῶν δογμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος περὶ ἐπισχῆσεως τῶν δεσμῶν τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εὐλογηθείσης ἐνότητος καὶ ἀδελφότητος μεθ' ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Χαιρετίζοντες τὰ ἱερά αὐτὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς ἀγαθοὺς σκοποὺς τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἐλπίζομεν ὅτι μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς κοινὰς μας προσπάθειας ἢ ζωὴ τῶν Ἐκκλησιῶν μας θὰ βαῖνῃ ἐν στενωτάτῃ ἀδελφικῇ κοινωνίᾳ.

Θὰ ἀναπέμπωμεν θερμὰς προσευχὰς πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν ὅπως ἐπισχῆσῃ τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ παρατείνῃ τὴν ζωὴν Ὑμῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρὸς μεγάλην διακονίαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος καὶ ὁλοκλήρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μετ' ἀδελφικῆς πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἀγάπης καὶ ἐγκαρδίου ἀφροσύσεως.

Ὁ Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας

Ἀλέξιος

ΣΤ'

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Βουκουρέστιον 9 Ἀπριλίου 1962

Μακαριώτατον

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἀθῆναι - Ἑλλάς

Μακαριώτατε,

Ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ,

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἐλάβομεν τὰ Εἰρηνικὰ Γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἐπιδοθέντα ἡμῖν προσωπικῶς παρὰ τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ Προεβεντοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀ. Ἀργυροπούλου, δι' ὧν ἀναγγέλλετε ἡμῖν τὴν εὐχάριστον εἶδησιν τῆς διὰ παμνηφίας ἐκλογῆς τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κωροθείσης παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Μετὰ πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως διεξήλθομεν τὰ ἀδελφικὰ ταῦτα Γράμματα, ἰδόντες ἐν αὐτοῖς ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης κληθεῖσα, τῇ ἐπιφοιτήσει τῆς Θείας Χάριτος, εἰς τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἀπολότῳ πίστει ἐξ ἀρχῆς διεκήρυξε ὅτι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀκλονήτων θεμελίων τῆς ἐνότητος καὶ κατανοήσεως μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ταχθέντων ποιμένων, εἰς οὓς ἔδωκεν Ὁὗτος ἐντολὴν ὅπως διαφυλάξουν τὴν ἐνότητα ἐν πνεύματι εἰρήνης καὶ ἀντιλήψεως καὶ ἦν διεκήρυξαν καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τόσο ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, ὅσον καὶ εἰς τὴν μετ' ἀγάπης ἐπιτέλεσιν τῶν Ἁγίων ἐν Ἐκκλησιαίς ἔργων αὐτῶν.

Μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως ἐσημειώσαμεν ὅτι ἡ Μακαριότης Ὑμῶν, ἐξ Ἀποστολικῶν βεβαίως ἐνδιαφέροντος καὶ ὅπως ἡ συνεχιστὴς τῆς ἐντολῆς ταύτης τοῦ Θεοῦ καὶ στοιχοῦσα τῇ Ἁγίᾳ ταύτῃ Παραδόσει, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐνθέρμου ἀδελφικῆς ἐπιθυμίας, ἀπήθονε καὶ πρὸς ἡμᾶς τὴν εἰρηνικὴν ταύτην ἐπιστολὴν τεινοῦσα ἡμῖν

τὴν δεξιάν Της καὶ ἀνταλλάσσομα μεθ' ἡμῶν ἀδελφικὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν δεσμῶν τῆς Ἐνότητος καὶ τῆς μεθ' ἡμῶν ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Λεχόμεθα δλοφύχως τὴν δεξιάν τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν καὶ μετ' ἀγάπης ἀνταλλάσσομεν τὸν ἀδελφικὸν ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν ἀσπασμόν ἀγάπης καὶ εἰρήνης, δοξάζοντες μετὰ τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν, ὅστις ἐξέχυσε πλουσιοπαρόχως τὴν Χάριν Αὐτοῦ ἐφ' Ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, περιφρουρῶν αὐτὴν ἀπὸ πάσης ἐπιζημίου ἀναταραχῆς καὶ διχονοίας.

Ὡσαύτως ἐνθέρμως ὁμολογοῦμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἡμῶν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ἦν ὁ μὲν Σωτὴρ τοῦ Κόσμου ἐδίδαξεν καὶ ἐστερέωσε διὰ τοῦ τιμίου αἵματος Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ διὰ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, τὸ δ' ἀπειρον πλῆθος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Μαθητῶν, Μαρτύρων καὶ Ἁγίων Πατέρων ὡμολόγησεν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ τὴν ὅποιαν αἱ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατοχύρωσαν καὶ ἐπεσφράγισαν, τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐρειδομένης ἐπ' αὐτῆς ὡς ἐπὶ στόλον ἐκ γρανίτου, στόλον καὶ θεμελίον τῆς ἀληθείας.

Τέλος συμεριζόμεθα πλήρως τὴν ἀπόφασιν τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν ὅπως ἐπαγρυπνῆ συνεχῶς ἐπὶ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, προφυλάσσομα ταῦτα ἀπὸ πάσαν πλάνην καὶ διχονοίαν, ἥτις θὰ τὰ ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Ἐδαγγελικὴν ζωὴν, καὶ ὅπως ἐπιζητήσομεν ταυτοχρόνως τὴν ἀποκατάστασιν δεσμῶν καὶ μετὰ τῶν ἄλλοδόξων ὁμολογιῶν, συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ὅπως ἐνδιαφερόμεθα καὶ δι' αὐτούς, προσευχόμενοι ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως.

Περαιόντες τὴν τόσο εὐχάριστον καὶ παρήγορον ἀνάγνωσιν τῶν περιεχομένων ἐν τῇ Ἀδελφικῇ Εἰρηνικῇ ἐπιστολῇ τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν, εὐχαριστοῦμεν Ὑμᾶς ἐκ βάθους καρδίας καὶ μὲ ὅλην τὴν θερμὴν τῆς ψυχῆς μας καὶ παρακαλοῦμεν τὸν φιλεὺςπλαγγρον καὶ φιλελεήμονα Θεὸν ὅπως χαρίξῃ τῇ Μακαριότητι Ὑμῶν ἔτη πολλὰ καὶ πλήρη υἰγείας καὶ δυνάμεως, ἵνα ὁδηγήσητε καὶ κατευθύνητε τὸν κλῆρον καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Ἁγίας Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ Ἐδαγγέλῳ διδαχῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐντολῶν τῶν περιεχομένων εἰς τοὺς Κανόνας καὶ

τάς αποφάσεις τὰς ληφθείσας ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων, τῶν συνελθόντων εἰς τὰς ἑπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους.

Μᾶς εἶναι δύσκολον νὰ κλείσωμεν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην χωρὶς νὰ ἀναπολήσωμεν τὴν πλήρη εὐγνωμοσύνης καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης ὥραιαν ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν ἅπαντες οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ἡμεῖς προσωπικῶς διατηροῦμεν περὶ τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀφίξεως τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν εἰς τὴν Χώραν μας ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν Ἐπέτειον τῆς ἀνακηρύξεως ὡς Ἀὐτοκεφάλου τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸν κανονισμόν Ἀγίων τινῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, κατὰ τὸν φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1955.

Σὰς διαβεβαίωσιν ὅτι τὸ ὄνομα τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν μνημονεύεται μετ' εἰλικρινοῦς καὶ ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως ὑφ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, Θεολογικῶν καὶ Λαϊκῶν κύκλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος μας καὶ ὅτι Ἡμεῖς θὰ ἐπωφεληθῶμεν πάσης εὐκαιρίας, τὴν ὁποίαν ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἤθελεν ἀξιῶσαι ἡμᾶς εἰς τὸ μέλλον, διὰ νὰ συσφίξωμεν ἔτι περισσότερον τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀδελφικῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μας Ἐκκλησιῶν καὶ Ἡμῶν τῶν προκαθημένων αὐτῶν.

Μὲ τὰς διαβεβαιώσεις καὶ τὰς ἐλπίδας αὐτάς εὐχαριστοῦμεν Ὑμᾶς καὶ πάλιν δι' ὅλα ὅσα διὰ τῆς εἰρηρικῆς ἐπιστολῆς τῆς Μακαριότητος Ὑμῶν ἐγνωστοποιήσατε Ἡμῖν καὶ εὐχόμενοι Ὑμῖν μακροχρόνιον, εἰρηρικὴν καὶ εὐτυχῆ Ποιμεναρχίαν, περιπτυσσόμεθα Ὑμᾶς μεθ' Ἱεροῦ ἐν Κυρίῳ καὶ Σωτῆρι Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ἀσπασμοῦ.

† Ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας Ἰουστινιανὸς

Ἡ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν πλήρης ἡ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ εἰς μικρὸν σχῆμα (τσέπης) μετ' ἐρυθρῶν καὶ μαύρων γραμμῶν.

Σελίδες 64. Τιμᾶται δρχ. 2.

Η'

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

«Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, λίαν ἡμῖν ἀγαπητὴ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργέ, Κύριε Χρυσόστομε, τὴν Ὑμετέραν Γερασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἀσφαλῶς ἐδεξάμεθα καὶ πᾶν ἡδέως ἀνέγνωμεν τὰ ἀπὸ 4ης λήγοντος μηνὸς εἰρηρικὰ Γράμματα τῆς Ὑμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ περισπούδαστου Μακαριότητος.

Εὐχαριστοῦμεν ἐν χαρᾷ τῷ Οὐρανίῳ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορι καὶ Κυβερνήτῃ, ὅτι οὕτως ὠκονόμησε τὰ κατὰ τὴν Ἀγίαν Αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν, ἀναδείξας Ποιμενάρχην αὐτῆς τὴν Ὑμετέραν γερασὴν Μακαριότητα, παιδεία τε ἀμφιλαφεῖ κεκοσμημένην καὶ ζήλου θείου πεπληρωμένην, δεδοκιμασμένην μὲν ἐν τῇ μακρᾷ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος, βαθεῖαν δὲ γνώσιν τῶν ὅλων ζητημάτων κεκτημένην.

Ἐν εὐχαριστίᾳ τοίνυν πρὸς τὸν Κύριον, θερμῶς συγχαίρομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Γερασμίᾳ Μακαριότητι καί, πρόφρονι καρδίᾳ τὸν ἀδελφικὸν Αὐτῇ ἀποδιδόντες ἀσπασμὸν καὶ χεῖρα τείνοντες Αὐτῇ κοινωνίας τῆς ἐν Χριστῷ, εὐχὰς ὑπὲρ Αὐτῆς ποιούμεθα θερμοτάτας, ἱκετεύοντες τὸν Θεῖον Ἀρχιεπίσκοπον, ὅπως ἅπανστον ἐπιχορηγῆ Αὐτῇ τὴν ἐνίσχυσιν Αὐτοῦ καὶ τὴν κραταίωσιν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ὑψηλῶν Αὐτῆς καθηκόντων, εὐδοοῖ Αὐτῆς τὰς βουλάς καὶ κατευθύνῃ τὰ διαβήματα καὶ πλήρῃ ἐπιτυχίᾳ καταστέφῃ τοὺς ἱεροὺς Αὐτῆς ἀγῶνας καὶ τὰ προσπαθείας πρὸς ὄφελος τῆς πεπιστευμένης Αὐτῇ λογικῆς ποιμνῆς.

Χαίροντες δ' ὅτι ἡ Ὑμετέρα σεβασμία Μακαριότης, ὡς ἐν τοῖς Γράμμασιν Αὐτῆς σημειοῖ, ἐπιθυμεῖ «ἐνισχύσαι τοὺς μεθ' ἡμῶν δεσμοὺς τῆς ἐνότητος καὶ φιλαδελφίας», διαβεβαίωμεν Αὐτήν, ὅτι καὶ ἡμεῖς περὶ πολλοῦ ποιούμεθα καὶ πάση χρώμεθα σπουδῇ φυλάττειν τε καὶ κρατῶμεν τοὺς δεσμοὺς τῆς ἐνότητος καὶ τῆς φιλαδελφίας μετὰ πασῶν τῶν Ἀγιωτάτων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν.

Καὶ αἰθῆς δὲ τὴν Ὑμετέραν Ἀγάπην κατασπαζόμενοι καὶ τὰς ἀδελφικὰς εὐχὰς ἐπαναλαμβάνοντες, διατελοῦμεν

τῆς Ὑμετέρας Γερασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς καὶ ὅλος πρόθυμος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Κύπρου Μακάριος

Ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου
τῇ 28ῃ Μαρτίου 1962.

Ο ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ Κ. ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΑΦΙΕΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Τῇ 13ῃ Ἀπριλίου ἀφίκετο ἀεροπορικῶς εἰς Ἀθήνας προερχόμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Κύριλλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Βράτζης κ. Παϊσίου καὶ Νευροκοπίου κ. Ποιμένος, τοῦ Ἀρχιδιακόνου κ. Βασιλείου Βελιάνωφ, τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀποστόλου Μιχαήλωφ καὶ τοῦ Διερμηνέως κ. Σβετισλάβ Γεώργκιεφ Πιπέρωφ.

Τὴν Α. Μακαριότητα ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν Ἀερολιμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, τὰ μέλη τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, οἱ Θεοφ. Βοηθ. Ἐπίσκοποι, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρθοσκευμάτων κ. Χρῆστος Σολομωνίδης, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Τμήματος Ἐκκλησιῶν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν κ. Μπαΐζιος, ὁ παρὰ τῇ Ἱεραῖ Συνόδῳ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος Καθηγητῆς κ. Ἰωάννης Καρμίρης, ὁ Γεν. Διευθυντὴς Ὁρθοσκευμάτων Καθηγητῆς κ. Βασίλειος Βέλλας, ὁ Κοσμητὴρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις Ἐπιτετραμμένος τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως κ. Λάμπρεφ καὶ ἄνωτεροι ὑπάλληλοι τῆς Βουλγαρικῆς Πρεσβείας. Τιμὰς ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἀεροδρόμιον ἄγγμα στρατοῦ.

Ἄμα τῇ καθόδῳ του ἐκ τοῦ Ἀεροπλάνου ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος ἀντήλλαξεν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, ὅστις τοῦ ἠνχίθη τὸ «ὡς εὖ παρέστη». Ἀκολούθως ὁ Μακ. Πατριάρχης ἐπεθεώρησε τὸ παρατεταγμένον ἄγγμα στρατοῦ, εἶτα δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν παρουσίασε τῷ Μακ. Πατριάρχει τὸς παριστάμενους ἐπισήμους. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακ. Πατριάρχης ἐπέβη τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἡ ὅλη δὲ πομπὴ ἀνῆλθεν εἰς Ἀθήνας κατευθυνθεῖσα εἰς τὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναὸν. Ἡ ἀφιξίς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν ἐχαίρετίσθη διὰ κωδωνοκρουσιῶν, ἀκολούθως δὲ ἐτελέσθη Δοξολογία, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας τὸν Μακ. Πατριάρχην προσεφώνησε καταλλήλως ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Μακαριώτατε καὶ θεϊότατε Πατριάρχα τῆς Ἀγιοτάτης Ὁρθοδόξου Ἀδελφῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης πνευματικῆς πληροῦται σήμερον ἡ ἀδελφὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Χριστιανώμου Αὐτῆς πληρώματος.

Καὶ ἡ μὲν σεπτὴ Ἱεραρχία μετ' εἰλικρινῶν ἐνδείξεων ἀγάπης ἐν Χριστῷ καὶ τοῦ ἀμούζοντος εἰς τὸ πνευματικὸν ἀξίωμα τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Μακαριότητος ὀφειλετικῶς σεβασμοῦ ὑποδέχεται

Αὐτήν, ὁ δὲ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός, συναγαλλόμενος ἐπὶ τῷ εὐφροσύνῳ γεγονότι τῆς ἐν τῷ μέσῳ Αὐτοῦ παρουσίας τῆς Ὑμετέρας Ἀγιότητος, δοξολογεῖ τὸν Κύριον, διότι ἐν τῇ σεβαστῇ ταύτῃ ἐπισκέψει φαίνει τοὺς ἀδαμαντίνους κρίκους τῆς ἀλύσεως, τῆς συνδεούσης πρὸς ἀλλήλους τοὺς ὀρθοδόξους λαοὺς καὶ διαπιστοῖ πόσον στεροὶ καὶ ἀρραγεῖς εἶναι οὗτοι καὶ ὅποιον ἐλπίδων διὰ τὸ μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας πληροῦνται αἱ καρδίαι τῶν πιστῶν, διὰ τὸ μέλλον, τοῦ ὁποίου τὴν ὀδοδάκτυλον ἡμεῖς εἶδε καὶ προσεκύνησεν ἐν ταῖς ἐν Ρόδῳ, τῇ εὐλογία τοῦ Κυρίου, ἀδελφικαῖς ὁμιλίαις καὶ ἀποφάσεσιν τῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως.

Ἄλλὰ χαρὰν ἐπίσης πνευματικὴν δοκιμάζει Κληρὸς καὶ λαός, διότι μετὰ πάροδον τόσων αἰώνων βλέπει καὶ ἀκούει ὁμολογούντας, διὰ τῶν σεβασμιῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας αὐτῶν, τὸν ἀρρηκτὸν μεταξὺ τῶν ὁμοθρήσκων ἡμῶν δεσμόν, ὅστις συνδέει καὶ διακρατεῖ μετ' αὐτῶν τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς Ὁρθοδόξους Βουλγάρους. Καὶ ὁ δεσμός οὗτος ὁ ἱερός, ὁ ἐν Πνεύματι Χριστοῦ σφρηλατηθεὶς, γνωρίζομεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, ὅτι δὲν εἶναι δεσμός τοῦ προσφάτου παρελθόντος, ἀλλ' ἀνάγει τὴν ἀρχὴν εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς εἰς τὰ Βαλκάνια ἐγκαταστάσεως τοῦ ἔθνους τῶν Βουλγάρων.

Ὁ ἔβδωμος μετὰ Χριστὸν αἰὼν δύναται καὶ πρέπει νὰ ὀνομασθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ὡς αἰὼν ἐνάσσεως πνευματικῆς δι' αὐτὴν φωτισμοῦ. Ἡ ἀκμάζουσα τότε εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Χερσονήσῳ Ἐκκλησία, τὸ πλῆθος τῶν πολυτελῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ σφραῖ καὶ πολυπληθεῖς ἱεραὶ ἀποδημίαι, εἰς τὰ Πανορθόδοξα προσκνήματα τῆς τε Θεσσαλονίκης καὶ τῶν Φιλιππῶν, ἡ ἐξάριτος τῆς Χριστιανικῆς φιλολογίας ἀκμὴ, ἡ ἐκδηλωθεῖσα διὰ τῶν ἐν Σαρδικῇ καὶ Φιλιππουπόλει ἱερῶν Συνόδων, ὧν αἱ ἀνωμνήσεις ἑσπεραὶ παραμένονσι παρὰ τῷ Βουλγαρικῷ λαῷ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐν ταῖς πολυπέποις πολέμοις συλλαμβανόμενοι αἰχμάλωτοι, τὰ βασιλικά σπουδαῖα, ὅλα ταῦτα πείθουσιν ἡμᾶς τοὺς συγχρόνους, ὅτι ὁ διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτοῦ παριστάμενος ἐν τῇ ἱεραῖ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ ἱστορικὸς τῆς Βουλγαρίας λαός ἐνωρίτατα ἐγνώρισε καὶ ἐξετίμησε τὴν Χριστιανικὴν πίστιν.

Ἄλλὰ πρὸς τοῦτοις ὁ πιστὸς Βουλγαρικὸς λαός κατὰ τὰ πρώτα ἔτη τῆς εἰς Χριστὸν μνήσεως αὐτοῦ, ἠὲλογήθη τὴν εὐλογίαν ἐκεῖνην, ἡ ὁποία ὡς ἀνήκουστος μὲν συμφωρὰ ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς πρωτογόνου Ἐκκλησίας, συνετέλεσεν ὅμως εἰς τὴν ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἐξάπλωσιν τῆς Πίστεως τοῦ Ἐστανρωμένου. Ἐνωσοῦμεν τοὺς ἀπηνεῖς τῶν πρώτων αἰώνων διωγμούς. Καὶ ἡ πρωτόγονος Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἠντύχησεν ἐν Χριστῷ κατὰ τὰ γενέθλια Αὐτῆς νὰ δοκιμάσῃ τὸ βάπτισμα τοῦ αἵματος τῶν πιστῶν τῆς. Ἐκεῖ οἱ μακάριοι τῆς Πίστεως μάρτυρες ἐν

χαρᾶ πρὸς τὸν θάνατον βαδίζοντες, μετ' ἐγκωμῆσεως ἐπανελάμβανον τὸ τοῦ Ἀποστόλου: «ἡμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς Αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ Αὐτοῦ πάσχειν». Καὶ οἱ νέοι Βούλγαροι Χριστιανοὶ τὰ αὐτὰ ἔλεγον καὶ ἔπραττον διωκόμενοι καὶ ἡ θυσία αὐτῶν ὡς ἰσχυρὸς μαγνήτης ἐμαγνήτιζε καὶ εἴλκυε βαθμηδὸν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου τοὺς ἀπίστους τότε Βουλγάρους.

Μακαριώτατε καὶ Θειώτατε Πατριάρχα, ὁ χρόνος βραχύς, μὴ ἐπιτρέπων ἐκτενεῖς ἱστορικὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου περιγραφάς. Ἄς συνοψίσωμεν ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ τὴν περαιτέρω ἐλπιδοφόρον ἱστορίαν.

Ἡ ὥρα τῆς ὁμαδικῆς σωτηρίας διὰ τὸν Βουλγαρικὸν λαὸν ἐσήμανε διὰ θανμασίου τῆς θείας Προνοίας ἐπεμβάσεως. Ἐφάμιλλος τοῦ ἐν Βασιλεῦσιν Ἀποστόλου Μεγάλου Κωνσταντίνου ὁ εὐσεβῆς βασιλεὺς Βόρις, ἀποκαταστήσας τὴν μεταξὺ τῶν φυλάρχων εἰρήνην, ἐστερέωσε καὶ διέδωκε καθ' ἅπαν τὸ Κράτος αὐτοῦ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, καὶ οὕτως ὁ Βουλγαρικὸς λαὸς ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως σθηροθιμήθη μεταξὺ τῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνων.

Ἐπιστέγασμα δὲ τοῦ θεοφιλοῦς καὶ σωτηριώδους τούτου ἔργου ὑπήρξεν ἡ ἐπίσημος βάπτισις τοῦ ἡγεμόνου τούτου ἐν τῷ παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν στρατοπέδῳ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἰωσήφ, ἀναδόχου γενόμενου αὐτοῦ τοῦ Ἀδοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Μιχαήλ. Οὕτω δὲ ἐθριάμβευσε μὲν ἡ Χριστιανικὴ πίστις, ἐδοξάσθη δὲ διὰ τὸν ἔνθεον αὐτοῦ ζῆλον ὁ συντελεστής τοῦ κατορθώματος τούτου Μέγας καὶ Ἁγιώτατος Πατριάρχης Φώτιος, ὅστις περιχαρῆς ἔσπευσε καὶ ἀνεκήρυξε τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, τὴν νεότευκτον, «Ἀγαστήν ἐν Χριστῷ θυγατέρα», τὸν δὲ φιλόχριστον αὐτῆς λαὸν «ἀδελφὸν ἐν τῇ πίστει» καὶ γράφων τοὺς περιφήμους ἀγωνιστικοὺς λόγους του, ὀνομάζει τὴν νεαρὰν ταύτην Ἐκκλησίαν «ἀγαλμα τῶν ἑαυτοῦ πόνων καὶ τῶν πνευματικῶν ὠδίνων αὐτοῦ εὐγενὲς καὶ γνήσιον ἐν τῇ πίστει τοῦ Κυρίου γέννημα».

Μακαριώτατε Πατριάρχα,

Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῆς ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἀριθμεῖ πλείστας σελίδας δυστοχῶν καὶ εὐτυχῶν ἡμερῶν, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποίων, καίτοι διδακτικὸν καὶ τῆς θείας Προνοίας διὰ τὸν Βουλγαρικὸν λαὸν δηλωτικόν, ἀδύνατον, καὶ ἐπιτροχάδην ἔτι, νὰ περιγραφῆ ἐν οὕτω βραχεῖ διαστήματι χρόνου.

Ἄν δὲ τ' ἀνωτέρω βραχύτατα ἐμνημονεύσαμεν, ἐπράξαμεν τοῦτο, ἵνα δείξωμεν, ὅτι ἀδελφοὺς ἐν τῇ πίστει γενναίους ὑποδεχόμεθα σήμερον, τοὺς ὁποίους αἱ παρελθούσαι γενεαὶ ἡμῶν ἐβοήθησαν διὰ παντὸς μέσου πρὸς τὴν ἀσφαλῆ καὶ σωτήριον ὁδὸν τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως.

Καὶ ἤδη ὑπὸ τῶν φιλοχρίστων αἰσθημάτων τούτων κατεχόμενοι, προσφωνοῦμεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, καὶ ἐν τῷ ἱερῷ Αὐτῆς προσώπῳ ἅπαντα τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Βουλγαρικὸν λαὸν, ἐπαναλαμβάνοντες τὰ τοῦ Οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς προσφιλεῖς αὐτοῦ Φιλιππησίους

«Ἐδχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν ἐπὶ πάσῃ τῇ μνηα ἡμῶν, πάντοτε ἐν πάσῃ δεήσει ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, μετὰ χαρᾶς τὴν δέησιν ποιούμενοι ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ ὑμῶν εἰς τὸ Ἐδγαγγέλιον. Καὶ τοῦτο προσευχόμεθα: ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ» (Φιλιπ. Γ', 2-12). Ἄ μ ἦ ν.

Ἄπαντῶν ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος εἶπεν τὰ ἑξῆς:

«Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, Ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀγαπητοὶ Χριστιανοί,

Ἡ προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν μετὰ προσοχῆς πρὸ ὀλίγον ἠκούσαμεν, περιέχει ὑψηλὰς ἰδέας καὶ ὑπενθυμίζει σπουδαῖα ἱστορικὰ γεγονότα, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐπεθύμουν ἰδιαίτερος νὰ ἐνδιατρίψω. Τοῦτο ὁμῶς ἐπιφυλάσσομαι νὰ πράξω μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας, τὴν ὁποίαν θὰ εἶμαι εὐτυχῆς νὰ τελέσω τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ. Νῦν ἐπιτραπέιτω μοι ὅπως ἐκφράσω τὰ συναισθήματα ἐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν, ἧς ἔτυχεν ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀντιπροσωπεία καὶ ἡ ἐμὴ Μετριότης ἐκ μέρους ὑμῶν.

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν. Ἄπειρα εἶναι τὰ ἔλεῃ τοῦ Θεοῦ, δι' ὧν οὗτος δαυλιῶς καταξιοῖ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοὺς ταπεινοὺς Αὐτοῦ Λειτουργοὺς. Ἰδοὺ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ὀδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν ὁδὸν μιᾶς εὐτυχοῦς προσωνηματικῆς πορείας, ἧς τὸ ἀποκορύφωμα ὑπήρξεν ἡ προσκλήσις τοῦ πανιέρου Τάφου τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ. Ὑπήρξαμεν εὐτυχεῖς νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς σεπτοὺς Ἀποστολικοὺς Θρόνους τῶν Ἀρχαίων Πατριαρχείων, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, προσφέροντες εἰς Αὐτοὺς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν.

Ἡδὴ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν φιλόχριστον πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὁ Θεὸς ἠδῶκε νὰ ἔλθωμεν, καταξιοθέντες τῆς ἀγάπης τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡμεῖς εἰλικρινῶς χαίρομεν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, διότι αὕτη θὰ συμβάλῃ εἰς ἔτι μεγαλυτέραν καὶ ἐνεργὸν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὴν προσέγγισιν ἡμῶν, τῶν λειτουργῶν τοῦ ἱεροῦ Θεουσιαστηρίου.

Ἐλπίζομεν, δέ, ὅτι τοῦτο θὰ ἔχη εὐμενῆ ἀντίκτυπον καὶ ἐπὶ τῶν σχέσεων καλῆς γειτονίας μεταξὺ τῶν δύο ἡμῶν Ὁρθοδόξων λαῶν.

Ἐἴμεθα εὐτυχεῖς, διότι θὰ δυνηθῶμεν νὰ συμπροσευχηθῶμεν εἰς τὸν Οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἀντίληψιν τοῦ Μεγάλου Ἀρχιεπίσκοπου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γενόμενοι μέτοχοι τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ Πνεύματος. Ἡ συμπροσευχὴ αὕτη θὰ ἐντείνῃ τοὺς δεσμοὺς τῆς ἐπι-

κοινωνίας ἡμῶν ἐν τῇ ἀγάπῃ. Ἡ ἀγάπη δὲ διανοίγει πνευματικούς προσανατολισμούς πρὸς συνάντησιν ἀμφοτέρων εἰς ἀδελφικὰς συνδιασκέψεις, ἵνα ἐδραιωθῶμεν ἐν τῇ ἀγία ἡμῶν πίστει, καὶ συνδράμωμεν ἀλλήλους εἰς τὴν κατανόησιν τῶν κοινῶν καθηκόντων τῆς ἱερασίας ἡμῶν διακονίας.

Περὶ τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περὶ τῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἰδία περὶ τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου Ἀδότης, ἡμεῖς ἀρκετὰ γνωρίζομεν, οὕτως ὥστε ὁ σεβασμός ἡμῶν νὰ εἶναι πρὸς πάντας Ὑμᾶς εὐκρινῆς καὶ ἡ ἀγάπη ἡμῶν βαθεῖα.

Ἡμεῖς, ἀνήκομεν εἰς τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο δι' ἡμᾶς εἶναι σωτήριον, εἶναι τοῦτο μεγάλη τιμὴ, ἥτις πρὸ παντός δι' ἡμᾶς, τοὺς συνεργοὺς τοῦ Θεοῦ, συντείνει εἰς τὴν μεγάλην Ἀδτοῦ οἰκοδομίην ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν δέον ἐπιμελῶς νὰ ἐπιδιώκωμεν.

Ἡμεῖς ὡς ταπεινοὶ προσκνηταὶ τῆς εὐσεβείας διὰ τῆς εὐλογίας τῆς ἱερασίας ταύτης προσκνηματικῆς πορείας ἀνὰ τοὺς Θεοβαδίστους καὶ τοὺς ὄντως ἱεροὺς Τόπους, ἐρχόμεθα ἐνταῦθα πρὸς Ὑμᾶς, ἵνα ἐπισκεφθῶμεν τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ προσκνησώμεν τὰ ἱερὰ Σκηνώματα Ἀδότης, ὑποβάλλομεν δὲ καὶ τὰ σέβη καὶ τὴν ἀγάπην ἡμῶν πρὸς τὴν Ἀδότης Γερασμίαν Μακαριότητα, τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν καὶ ὁλόκληρον τὸ Χριστεπώνυμον Ἀδότης πλήρωμα.

Ἐξαιτούμενοι ὀλοφύχως τὰς εὐχὰς καὶ τὰς εὐλογίας Ὑμῶν, Μακαριώτατε Δέσποτα, ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ ἀναφωνοῦμεν εἴησαν τὰ ἔτη Ὑμῶν ἀμπλιεστα!.

Ἀμα τὸ πέρατι τῆς Δοξολογίας ὁ Μακ. Πατριάρχης ὠδηγήθη μετὰ τῆς Ἀκολουθίας του εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον («Πεντελικόν»), ὅπου καὶ κατέλυσεν.

Τὴν 5ην ἀπογευματινὴν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ὀρισθέντων ὡς ξεναγῶν αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολιτῶν Κίτρους κ. Βαρνάβα καὶ Ξάνθης κ. Ἀντωνίου, μετέβη εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ἐνεγράφη εἰς τὸ βιβλίον παρουσιάσεων. Ἀκολούθως καὶ περὶ ὧραν 6ην, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Ξεναγῶν καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱ. Συνόδου Πανσο. Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου Φιλιππῶν, ἐπεσκέφθη μετὰ τῆς ἀκολουθίας του τὸν ἐν Ἀθήναις Βούλγαρον Ἐπιτετραμμένον κ. Λάμπρηφ, ἐν συνεχείᾳ δὲ μετέβη εἰς τὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναόν, ἐνθα ἐχοροστάτησε μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἀπαγγελίας βουλγαριστὴ τὴν Πρῶτην Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν.

Τὸ ἑσπέρας ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος παρεκάθησεν μετὰ τῆς Ἀκολουθίας του εἰς ἐπίσημον γεῦμα, δοθέν ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγαρῷ πρὸς τιμὴν του ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου. Ἐν αὐτῷ παρεκάθησαν ὡσαύτως, πλὴν τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μακ. Πατριάρχου, οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Σύεδροι Μαντινείας καὶ Κυνοῦρας κ. Γερμανός, Κορινθίας κ. Προ-

κόπιος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κύριλλος, Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Μεθόδιος, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Στυλιανός, Κίτρους κ. Βαρνάβας καὶ Ξάνθης κ. Ἀντώνιος, οἱ Θεοφιλέστατοι Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος, Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος καὶ Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων, ὁ Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱ. Συνόδου Πανσο. Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου Φιλιππῶν, ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Πανσο. Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου Ἀβραντινῆς, ὁ ἀναπληρῶν τὸν παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασ. Ἐπίτροπον Καθηγητῆς κ. Μωραΐτης, ὅστις παρέστη καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Κοσμητοροῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ Ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης Πανσο. Ἀρχιεπισκόπου κ. Γ. Προκόπης, ὁ Διευθυντῆς Ὁρησκειῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκειῶν κ. Κελεμένης, ὁ Διευθυντῆς τοῦ Τμήματος Ἐκκλησιῶν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν κ. Θ. Μπαΐζος, ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. κ. Β. Κόγκας, ὁ Διευθύνων Σύμβουλος τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. κ. Κ. Σπυρόπουλος, ὁ Γεν. Διευθυντῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητῆς κ. Ἀνδρέας Φυτράκης καὶ ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ἰδιαιτέρου Γραφείου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Γεωργαντίδης.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος ἤγειρεν ὠραίαν πρόποσιν, εἰς ἣν ἀπαντῶν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Κύριλλος εἶπεν τὰ ἀκόλουθα:

«Δὲν νομίζω ὅτι θὰ σᾶς κοιράσω πολὺ ἐὰν μίαν ἀκόμη φοράν ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα τῆς χαρᾶς ἡμῶν, ὅτι ἐδόθη ἡμῖν ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ λάβωμεν πείραν τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀγιότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, νὰ πεισθῶμεν δὲ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν περὶ τῶν ἀρετῶν, αἵτινες περικουμοῦν τοὺς ἰθύνοντας Ἀδότην, μὲν ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομον.

Ἐπιθυμοῦμεν ζωηρῶς νὰ ἀποκομίσωμεν ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἀμέσου ἐπαφῆς μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον τρέφομεν πάντοτε τὰ καλλίτερα αἰσθήματα ἀγάπης, οὐχὶ μόνον διότι εἴμεθα γείτονες, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποτελοῦμεν μέλη τῆς μεγάλης Ὁρθοδόξου ἀδελφότητος.

Ἡτύχησα νὰ γνωρίσω τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα κατὰ τὸ ἔτος 1955, ὅτε ἐφιλοξενήθημεν παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ. Ἰουστινιανοῦ καὶ τῆς Ἀγιωτάτης Ρουμανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς Βουκουρέστιον. Εἶχον τότε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσω μετὰ τοῦ τότε Μητροπολίτου Φιλίππων-Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Χρυσόστομου καὶ νὰ σχηματίσω τὴν ἀρίστην περὶ αὐτοῦ γνώμην, ἣν συνεμοίσησα κατόπιν μετὰ Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου ἡμῶν Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ μέρους τῆς ἡμετέρας Ἀντιπροσωπείας καὶ ἐμοῦ προσωπικῶς ἐκφράζω τὰς θερμότερας εὐχὰς

ὕπερ τῆς Ἁγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὕπερ τοῦ Ἁγιοτάτου Προκαθημένου Ἀδτιῆς, ὕπερ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ Χριστεπωνόμου Ἀδτιῆς πληρώματος.

Ἐγκαρδῶς εὐχαριστοῦντες διὰ τὴν δαφιλεστάτην φιλοξενίαν, ἐκφράζομεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον εὐγνωμοσύνην, ἐσχόμενοι ὄγειαν, εὐτοχίαν, καὶ μακροήμερεσιν μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης».

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ

Τῇ 14ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Κύριλλος μετέβη εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον καὶ ἐπεσκέφθη τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, μεθ' οὗ παρέμεινεν συνομιλῶν ἐπ' ἀρκετόν.

Ἀκολούθως ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος μετὰ τῆς Ἀκολουθίας του, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κίτρου κ. Βαρνάβα καὶ Ἐάνθης κ. Ἀντωνίου καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Θεοκλήτου Φιλιππαίου ὡς καὶ ὑπὸ εἰδικῶν Ἀρχαιολόγων, μετέβη εἰς τὴν Ἀκρόπολιν Ἀθηνῶν καὶ εἰς

τὴν Πνύκα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχαιοτήτων. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακ. Πατριάρχης ἐπεσκέφθη τὴν Ἱερὰν Μοῆν Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης. Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἱ. Μοῆς τὸν Μακαριώτατον ὑπεδέχθη ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱ. Μοῆς με ἐπικεφαλῆς τὸν Ἡγούμενον Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Γεώργιον Προκόπην, ἀκολούθως δ' ἐτελέσθη ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Μοῆς πανηγυρικὴ δοξολογία, τὴν ὅποιαν παρηκολούθησαν ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Μητροπολίται, ἐκπρόσωποι τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀρθοπεδικῶν καὶ ἄλλοι.

Περὶ τὴν 13ῃν ὥραν πρετέθη γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν ἐκπροσώπων τῆς Ὀρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησαν ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Σύεδροι, οἱ Θεοφιλέστατοι Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι, ὁ Βούλγαρος Ἐπιτετραμμένος κ. Λάμπρεφ, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παι-

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. ΚΥΡΙΑΛΛΟΣ χοροστατῶν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν.

δείας και Θρησκευμάτων, οι Διευθυνται του Ο.Δ.Ε.Π. και του Τ.Α.Κ.Ε. και άλλοι επίσημοι.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Γεώργιος Προκόπης ἤγειρε πρόποσιν πρὸς τιμὴν τοῦ φιλοξενουμένου Πατριάρχου, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε Πατριάρχα,

Ἡ ἀδελφότης τῆς Ἱ. ταύτης Μονῆς, τὴν ὁποίαν πρὸ 400 περίπου ἐτῶν ἴδουσαν αἱ τίμαι χεῖρες τοῦ ἐν ὁσίοις πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου Ἐπισκόπου Ἐδοῖπου, μὲ ἀνεκλάλητον χαρὰν ὑποδέχεται σήμερον τὴν Ὑμετέραν Σεπτὴν Μακαριότητα καὶ τὴν ἀκολουθίαν Αὐτῆς. Ἡ χαρὰ εἶναι μεγάλη, διότι εἶναι ἀπότοκος τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς καὶ τῆς ἰδιαζούσης ἐδλογίας, τὴν ὁποίον διὰ τῆς ἐπισκέψεως καὶ παρουσίας Αὐτῆς δέχεται τὸ ἱερὸν ἡμῶν Κοινόβιον καὶ ἡ ἀνάμνησις ταύτης εἰς πολλῶν ἐτῶν περιόδους θὰ δίδῃ τοὺς ὠραιοτέρους παλμοὺς εἰς τὰς εὐγενεστέρας χορδὰς τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Ὡς εὖ παροῦσῆτε, λοιπὸν, Μακαριώτατε Δέσποτα, καὶ τὰ ἔτη Ὑμῶν εἴησαν πάμπλειστα ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κατ' Ανατολὰς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας!

Ὁ Μακ. Πατριάρχης ἀπήντησεν εὐχαριστήσας διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ ἐξάρας τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ τὸν ἱστορικὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον διεδραμάτισαν εἰς τὴν καθόλου ἐθνικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Χριστιανωσύνης ἐν γένει.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος ἐπισκέφθη τὸν παρεπιδημούντα Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρον. Ἀκολούθως μετέβη μετὰ τῆς Ἀκολουθίας του εἰς τὴν Ριζάρειον Ἐκκλησιαστικὴν Σχολὴν, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῶν τιμῶν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς καὶ τῶν σπουδαστῶν. Τὴν Α. Μακαριότητα συνώδευον οἱ Σεβ. Μητροπολιταὶ Κίτρους κ. Βαρνάβας καὶ Ἐάνθης κ. Ἀντώνιος, ὡς καὶ ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. κ. Θεόκλητος. Εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν ἦλθεν πρὸς συνάντησιν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος. Ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς Ἐσπερινός, περὶ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου προσεφώνησαν τὸν Μακ. Πατριάρχην ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Μάξιμος Δασκαλάκης καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς.

Τὸ ἑσπέρας καὶ περὶ ὥραν 20ὴν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Βουλγάρου Ἐπιτετραμμένου κ. Λάμπρεφ ἐπίσημος δεξίωσις ἐν τῇ Βουλγαρικῇ Πρεσβείᾳ, εἰς ἣν μετέσχον ὁ Μακ. Πατριάρχης μετὰ τῶν συνοδεούντων αὐτὸν Σεβ. Μητροπολιτῶν Βράτσης κ. Παΐσιου καὶ Νευροκοπίου κ. Ποιμένους καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἀκολουθίας του, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Σύνοδροι, οἱ Θεοφ. Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι Κερνίτης κ.

Χρυσόστομος καὶ Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων, ἐκπρόσωποι τῶν Ὑπουργείων Θρησκευμάτων καὶ Ἐθν. Παιδείας καὶ Ἐξωτερικῶν, καὶ λοιποὶ ἐπίσημοι προσκεκλημένοι.

Ἡ ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ

— Τῇ Κυριακῇ, 15ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν, συμπαραστατούμενος ὑπὸ Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ Διακόνων, παρισταμένου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, τῶν Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων, πολλῶν ἐπιστήμων καὶ ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος. Κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης κ. Κύριλλος ἐξεφώνησε γαλλιστὶ τὸν ἀμέσως κατωτέρω δημοσιευόμενον λόγον.

«Ὁ Κέριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἴδουσε τὴν Ἐκκλησίαν Του διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν Αὐτῇ εὐρίσκεται τὸ θυσιαστήριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσέφερον ἑαυτὸν ὡς ἅγιον ὀλοκαύτωμα ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ «ὁ αἰῶνα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1, 29). Ἐν Αὐτῇ εὐρίσκεται ὁ Θρόνος τῆς θείας δόξης, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου γονατίζομεν ἐν προσευχαίς καὶ εὐλογοῦμεν ἀναταίσι πρὸς τὸν Κόριον. Ἐν Αὐτῇ εὐρίσκεται τὸ κραταῖον βῆμα τοῦ Λόγου, ὁ ὁποῖος φωτίζει μὲ τὸσον φῶς τὰς ψυχὰς, τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ πεπερωμένα τῶν ἀνθρώπων. Ἐν Αὐτῇ ῥέουν οἱ χεῖμαρροι τῆς θείας χάριτος, ἡ ὁποία ἀναζωογονεῖ τοὺς νιὸς τῆς ἀπολυτρώσεως.

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀγαπητὴ ἄμπελος τοῦ Θεοῦ (Ἦσ. 27, 2). Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἠγάπησεν αὐτὴν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ (Ἐφ. 5, 26). Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔμενον μετ' ἀγάπης ἐν τῇ θεῖα ταύτῃ ἄμπελῳ, ἵνα τὴν καλλιεργήσουν καὶ προσφέρουν εἰς τὸν Διδάσκαλον τῶν καρπῶν ζωῆς. Ἐξ αὐτῆς ἤντλων δυνάμεις καὶ ἔμπνευσιν ἀγιότητος καὶ ἠρωϊσμοῦ.

Ἀναρίθμητα πλήθη εὐσεβῶν ἀνθρώπων, μετανοούντων, μαρτύρων καὶ εὐλαβῶν ἀτόμων, ἔμειναν ἀπὸ αἰῶνων καὶ μετ' ἀγάπης ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα καθαρθοῦν διὰ τοῦ Αἵματος τοῦ θείου Ἀμνοῦ, ἵνα συνειτισθοῦν ἀπὸ τῆς φῶς τοῦ θείου Λόγου καὶ μεγαλῶνον ὡς τέλειοι ἀνθρώποι πλησίον τῶν πλήρων ὕδατος χειμάρων τῆς θείας Χάριτος. Ἀπαντες οἱ ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν ἀνθρώποι αὐτοὶ ἀνέβησαν με ἐνθουσιώσας τὰς καρδίας πρὸς τὴν ἄνω θεῖαν πόλιν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὄρους Σιών, καὶ εἰσῆλθον μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν θεῖον φωτεινὸν περιβόλον.

Ὅλοι οἱ σεμνοὶ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου μένον μετὰ χαρᾶς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ, ὅπου εὐρίσκουν τὴν ἀληθινὴν ζωὴν. Οἱ λαοὶ μας, ὁ ἐλληνικὸς λαὸς καὶ ὁ βουλγαρικὸς λαός, ἀφ' ὅτου ἐφροτίσθησαν ἀπὸ τῆς φῶς τοῦ Ἰησοῦ, ἀγαποῦν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία τοὺς ἐδίδαξε τὴν περὶ σωτηρίας ἀλήθειαν, ἐδραιοῦσα αὐτοὺς δι' εὐεργετικῶν δυνάμεων, ἵνα δυνηθοῦν νὰ ἀποδομήσουν τὴν πνευματικὴν καὶ παλι-

τιστικὴν των ζωὴν καὶ ὑφροθῶν εἰς τὴν ἐπίγειον εὐ-
τυχίαν ἐπ' ἐλπίδι τῆς αἰωνίας σωτηρίας.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ὑπηρεταὶ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας εἴμεθα ἀξιομακαρίστως τεταγμένοι ἐν τῇ θείᾳ μας διακονίᾳ νὰ ἐργαζώμεθα ὡς συνεργοὶ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν ἀγρόν τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν οἰκοδομὴν, τὴν ὁποίαν οἰκοδομεῖ ὁ Θεὸς (Α' Κορ. 3, 6, 9). Εἴμεθα ἐργάται τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αὐτὸν ἀγρόν, ὁ ὁποῖος φέρει ἐν παντὶ καιρῷ ἐδλογημένον καρπὸν εἰς τὸν Θεῖον σιτο-
βολῶνα. Εἴμεθα συνεργοὶ Του εἰς τὴν θαυμαστὴν οἰκοδομὴν, τῆς ὁποίας τὸ θεμέλιον καὶ ὁ ἀκορογωνιαίος λίθος εἶναι Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ Λίθος ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες (Ματθ. 21, 42).

Πόσον μεγαλειώδης εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ φέγγει τῆς ἀναλλοιώτου τῆς Ἀληθείας, ἐν τῇ δυνάμει τῆς Ἁγιότητος τῆς καὶ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῆς ζωῆς. Διὰ τῆς ἀληθείας τῆς ἐδόθη ἡμῖν ἡ σοφία τῆς σωτηρίας, ἡ θεία ἐπανεκτίμησις ἁπασῶν τῶν ἀξιών τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱστορίας. Ἰδοὺ διατὶ εἴμεθα πεπεισμένοι καὶ τυγχάνει ἡμῖν σαφές ὅτι «οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἐν δοῦλος οὐδὲ ἐλευθερός, οὐκ ἐν ἄσθεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3, 28).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, διὰ νὰ εἴμεθα δι' Αὐτὸν λαὸς ἐκλεκτός, λαὸς Θεοῦ (Τίτ. 2, 12· Α' Πέτρ. 2, 10).

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τῆς μεγάλης μεταμορφώσεως τῶν εἰς Αὐτὸν πιστευνόντων διὰ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς θουσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὁμοίως μία διορατικότης ἐν τῇ ἀναγεννώσῃ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀναδημιουργεῖται ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἐνότητι τῆς ἀδελφότητος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ Εἰρήνη ἡμῶν. Αὐτὸς συνδιαλλάσσει καὶ ἐνώνει τοὺς λαοὺς εἰς ἀδελφικὴν ἐνότητα, διότι διὰ τῆς θουσίας του ἔλυσεν τὸ μεταξὺ αὐτῶν μεσότοιχον, ἀπέκτεινεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν ἔχθραν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ κακὸν ἀπεμάκρυνεν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, τοιοῦτοτρόπως δὲ τοὺς ἀπεμάκρυνε καὶ Αὐτοῦ τοῦ Ἰδίου (Ἐφ. 2, 14-18).

Αὐτὸ δὲν σημαίνει νὰ ἐξαλείψωμεν, ἀλλὰ νὰ ὑπερβῶμεν πνευματικῶς τὰς διαφορὰς ἐθνικότητος διὰ τῆς ἀδελφότητος ἐν τῇ πίστει καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ, διὰ τῆς ἐνότητος εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς οἱ ὑπηρεταὶ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας εἴμεθα ὑπηρεταὶ τοῦ μοναδικοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦτέστι τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφικῆς ἐνότητος. Οἱ λόγοι ἡμῶν πανταχοῦ τοῦ κόσμου εἶναι οἱ αὐτοί: περὶ τοῦ μοναδικοῦ Ἀνθρωποῦ, περὶ τῆς μοναδικῆς ἐξελικτηρίου θουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ μοναδικοῦ Σταυροῦ τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ προσωπικοῦ ἡρωϊσμοῦ, περὶ τῆς μοναδικῆς ἀγάπης. Ἡ ἀληθὴς ἡμῶν κλήσις εἶναι νὰ ὑπηρετῶμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀδελφότητα. «Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό;» (Ψαλμ. 132, 1).

Προσφάτως, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἡ ἐνότης αὐτὴ ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἀγάπῃ διεδηλώθη ἐπιβλητικῶς εἰς τὴν χώραν ἡμῶν διὰ τῆς συγκλήσεως τῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου. Ἡ Διάσκεψις αὐτὴ ὑπῆρξε μία συνάντησις τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διαπνεομένων ὑπὸ

τῆς αὐτῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν Ἀνθρωπὸν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ πρὸς τὸ ἐπίγειον ἔργον Του. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συναντήσεως αὐτῆς ἡ πανορθόδοξος ἐνότης διεδηλώθη διὰ τῶν ληφθειῶν ἀποφάσεων, ἔτι δὲ ἐντονώτερον διὰ τοῦ ἐνοποιούντος Πνεύματος, διότι τὸ Πνεῦμα ζωοποιεῖ. Εἰς τὴν Ρόδον διηροίχθησαν λαμπραὶ προοπτικαὶ καὶ χαρμόσυνοι ἐλπίδες. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν αἱ κατὰ τόπους Ἁγία Ἐκκλησία ἐκτιμῶν τὴν Διάσκεψιν αὐτὴν ὡς ἀξιοσημειώτον γεγονός, τοιαύτη δὲ ἦτο ὁμοίως καὶ ἡ ἐκτίμησις ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου.

Τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ἐνότητος τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων Ἐκκλησιῶν, ἔδραιωθὲν διὰ τῆς κοινωνίας ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ ταῖς προσευχαῖς, ὄθησεν ἐπίσης καὶ ἡμᾶς, ὅπως ἐπιχειρήσωμεν ἐν μακρὸν ταξείδιον, ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπεσκέψθημεν τὸν Ἁγιον Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν καὶ Ἀποστολικὸν Θρόνον, ἵνα ἐκφράσωμεν πρὸς τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχον Ἀθηναγόραν καὶ τὴν Πατριαρχικὴν Ἱεράν Σύνοδον τὰ ἡμέτερα αἰσθητά ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης. Αὐτὸ ἦτο δι' ἡμᾶς ἐν συμβῶν μεστὸν χαρᾶς καὶ ἐν ἀξιοσημειώτον ἱστορικὸν γεγονός διὰ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἡμῶν.

Ὁμοίως ἐπεσκέψθημεν τοὺς Ἁγίους Θρόνους τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας μετὰ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ὑψηλῆς ἐκτιμήσεως καὶ εὐκρινούς ἀγάπης πρὸς τοὺς Μακαριωτάτους Πατριάρχους των. Ἐδῶ, εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ ὑπερηφάνους Ἀθήνας, ὁμοίως ἐπεσκέψθημεν, κομίζοντες τοὺς εὐκρινεῖς ἡμῶν χαιρετισμοὺς καὶ εὐχάς, τὸν ἀσθενοῦντα Μακαριωτάτον Πατριάρχον Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρον.

Παντοῦ ἐκομίσαμεν τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς ἐδλογίαν τῶν προσφιλῶν μας ἀγιασθηρίων. Παντοῦ ἐλάβομεν τὴν ἐδλογίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστολικῶν Θρόνων, τῶν ἱερῶν ἀρχαίων ἀγιασθηρίων καὶ τῶν ἀξίων καὶ εὐσεβῶν ὑπηρέτων τοῦ Κυρίου, ἵνα χαροποιήσωμεν δι' αὐτῶν τῶν δαυιλῶν προσφορῶν τὸν χριστιανικώτατον λαὸν μας, ὁ ὁποῖος παρακολοθηῖ προσεκτικῶς τὸ παρὸν προσονηματικὸν μας ταξείδιον καὶ ἀναμένει μετὰ θερμῆς ἐδλαβείας νὰ λάβῃ τὴν ἐδλογίαν, τὴν ὁποίαν τοῦ κομίζομεν.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀχαίαν ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξε περὶ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς σωτηρίας, τὴν ὁποίαν ἐκόμισεν. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκήρυξε τὴν νέαν ἀλήθειαν ἐν τῇ συναγωγῇ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Εἶδε τὴν ἐδλάβειαν καὶ τὸ πνευματικὸν βλέμμα τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀνεγείρει βωμὸν «Ἀγνώστῳ Θεῷ». Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξε πρὸς αὐτοὺς αὐτὸν τὸν ἀγνωστὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀπεκαλύφθη διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ μεγαλειώδει σοφίᾳ τοῦ Λόγου Του καὶ ἐν τῇ θουσίᾳ τῆς ἀγάπης (Πράξ. 17, 16 ἐξ.).

Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξεν ἐπίσης τὸ εὐαγγέλιον εἰς τοὺς Κορινθίους, τοὺς ὁποῖους ἠγάπα πολὺ (Πράξ. 18, 1 ἐξ.). Τὸ ἴδιον ἐπραξε πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Θεσσαλονίκης (Πράξ. 17, 1 ἐξ.). Ἀκαλόθως ἡ εὐσέβεια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐγραφε

Οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ἐκκλησιῶν Βουλγαρίας καὶ Ἑλλάδος ἐν μέσῳ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Μελῶν τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μακ. Πατριάρχου Βουλγαρίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων.

ἐνδόξους σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου.

Γνωρίζομεν ὅτι ὁ εὐσεβὴς ἑλληνικὸς λαὸς κρατεῖ σταθερῶς τὴν «ἀγίαίνουσαν διδασκαλίαν» (Τίτ. 2, 1) ὅτι κρατεῖ τὰς παραδόσεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων (Α' Κορ. 2, 1) καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐδσέβειαν. Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἦτο τὸ προπύργιον τοῦ λαοῦ ἡμῶν, τὸν ὅποιον προεφύλαττε καθ' ὅλην τὴν ἱστορικὴν ἐποχὴν καὶ μέχρι σήμερον ἀπὸ πολλὰς ἐχθρᾶς καὶ δοκιμασίας. Αὐτὴ ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς ἡ Μήτηρ-φύλαξ, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ὑπῆρξεν ὑπερασπιστὴς τοῦ ἔθνους καθ' ὅλας τὰς ἐποχάς.

Ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἀξιόλους Ἀρχιερεῖς καὶ ἓνα ἐξαιρετικὸν ἄνδρα ὡς Ἀρχιεπίσκοπον, τὸν Μακαριώτατον Χρυσόστομον. Οἱ κληρικοί τῆς εἶναι φωτισμένοι καὶ ἔξοχοι φορεῖς τῆς θεολογικῆς γνώσεως καὶ κήρυκες τοῦ λόγου. Βαθεῖς εἰς τὰ σπλάγγνα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ῥέουν τὰ ἰσχυρὰ ὕδατα τῆς θείας χάριτος καὶ ἡ ἡγία τὸν φθάνει εἰς τὰ ὄτα τῆς εὐσεβείας. Εἶναι τὰ ἐδλογημένα σπλάγγνα, εἰς τὸν κόλπον τῶν ὁποίων κατοικεῖ ἡ αἰωνιότης.

Ἦλθομεν ἐδῶ διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος καὶ τὸν ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν λαόν, πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἀρχιερεῖς. Διακονοῦντες ἀπὸ κοινῆς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν γινόμεθα ὁλοὴν καὶ περισσώτερον πλησιέστεροι. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εὐρίσκεται μία συμβολὴ εἰς τὴν ἀδελφότητα μεταξὺ τῶν λαῶν μας, διὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, ἀναπέμπομεν θερμὰς δεήσεις πρὸς τὸν Θεόν τῆς Θεότητος. Τώρα ἐπίσης ἀναπέμπομεν κοινὰς προσευχὰς πρὸς τὸν Κύριον, ἵνα εὐλογῆσῃ ἡμᾶς. Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῶν δεήσεων τῶν καρδιῶν μας.

Παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅπως εὐαρεστηθῆ νὰ μνημονεύῃ εἰς τὰς προσευχὰς Αὐτῆς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ τὸν εὐσεβῆ λαόν ἡμῶν. Εὐλογῆσατε ἐπίσης ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς κήρυκας τῆς πίστεως τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης.

«Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος, συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεόν» (Ρωμ. 15, 30). Ἀμήν.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης ἀνεπαύθη ἐπ' ὀλίγον, ἐν συνεχείᾳ δὲ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κίτρους καὶ Ξάνθης καὶ ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Βράτσης καὶ Παϊσίου καὶ Νευροκοπίου καὶ Ποιμένος, τοῦ Ἱερολ. πρωτοδιακόνου καὶ Βασιλείου Βελιάνωφ, τοῦ Καθηγητοῦ καὶ Ἀποστ. Μιχαήλωφ, (ἀποφοίτου τῆς Θεολ. Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν) καὶ τοῦ κ. Σβετ. Πιπέρωφ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐπεσκέφθη περὶ ὥραν 12ην τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην ὑπεδέχθησαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Κύριος Χρυσόστομος, οἱ Σεβ. Συνοδικοί Σύνοδροι, ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καθηγητῆς κ. Ἀνδρέας Φυτράκης καὶ οἱ Διευθυνταὶ καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν αὐτῆς.

Ὁ κ. Γεν. Διευθυντὴς ἀνέπτυξεν εἰς τοὺς φιλοξενουμένους τοὺς ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ τούτου τῆς Ἐκκλησίας Ὄργανισμοῦ ἐπιδιωκομένους σκοποὺς καὶ διέγραψεν τὰς ἐν αὐτῷ καταβαλλομένας προσπαθείας διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς δράσεως Αὐτῆς. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ συνοδεία Αὐτοῦ ἐπεσκέφθησαν τὰς διαφόρους ἐγκαταστάσεις τῆς Ἀποστ. Διακονίας καὶ παρεκάθησαν εἰς γεῦμα παρατεθὲν πρὸς τιμὴν τῶν ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου τῆς Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀπ. Διακονίας Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου. Εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο παρεκάθησαν, ἐκτὸς τῶν φιλοξενουμένων καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, οἱ Συνοδικοί Σύνοδροι: Μαντινείας κ. Γερμανός, Κορινθίας κ. Προκόπιος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Θεσσαλιώτιδος κ. Κύριλλος, Κερκύρας κ. Μεθόδιος, Νικοπόλεως κ. Στυλιανός, Κίτρους κ. Βαρνάβας, Ξάνθης κ. Ἀντώνιος, ὁ Γεν. Διευθυντὴς κ. Ἀνδρέας Φυτράκης, οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀμίλλιας Ἀλιβιζᾶτος, κ. Δημήτριος Μωραΐτης, κ. Βασ. Ἰωαννίδης, κ. Κωνσταντῖνος Μπόνης, κ. Γεράσιμος Κονιδάρης, κ. Μᾶρκος Σιώτης, ὁ Ὑφηγητὴς κ. Κωνσταντῖνος Μουρατίδης, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος, οἱ ἡγούμενοι τῶν Ἱ. Μονῶν Πεντέλης καὶ Πετράκης, οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν, ΟΔΕΠ καὶ TAKE, οἱ Διευθυνταὶ τῆς Ἀποστ. Διακονίας καὶ τὸ προσωπικὸν αὐτῆς.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια προσεφώνησεν τοὺς τιμωμένους ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἀποστ. Διακονίας καθηγητῆς κ. Ἀνδρέας Φυτράκης, διὰ τῶν ἐξῆς:

«Μακαριώτατε,

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας αἰσθάνεται χαρὰν, δεξιουμένη σήμερον, εἰς τὴν φοιτητικὴν τῆς αὐτῆς τράπεζαν, Ὑμᾶς, τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην τῆς Βουλγαρίας, καὶ τὴν σεβαστὴν ἀκολουθίαν Ὑμῶν.

Διὰ τῆς Ὑμετέρας ἐπισκέψεως ἐδόθη εἰς ἡμᾶς ἡ εὐχάριστος ἐκκαιρία νὰ καταστήσωμεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὴν ἀκολουθίαν Αὐτῆς κοινωνοὺς τῶν καταβαλλομένων, ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ταύτῃ ἐπάλλει, προσπαθειῶν πρὸς ὑποβοήθησιν τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τῶν δραματισμῶν καὶ τῶν μελλοντικῶν πνευματικῶν ἐπιδιώξεων αὐτῆς, αἵτινες δὲν εἶναι ἐπιδιώξεις τῆς Ἑλλαδικῆς μόνον Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συνόλω Αὐτῆς.

Ἐν τῷ πνευματικῷ τούτῳ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Ὄργανισμῷ, ἐντὸς δὲ μᾶς οἰκουμενικῆς ὀρθοδόξου ἀτμοσφαιρας, τὴν ὁποίαν ἐξάγει καὶ ἡ παρουσία εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖόν μας Ὀρθοδόξων σπουδαστῶν ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν τοῦ κόσμου, καλλι-

εργοῦμεν ἐντόνως τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐπιταγὴν τῆς παραδόσεως, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καὶ δὲν πρέπει οὐδὲ σήμερον νὰ εἶναι πνευματικῶς κατατετμημένη, ἀλλ' ὀποχρέωσιν ἔχει νὰ ἐμφανίζηται ὡς ἡνωμένη οἰκουμενικῆ πίστις καὶ δύναμις, ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀκλονήτου βάσεως τῆς μεγαλειώδους Ὁρθοδόξου ἡμῶν παραδόσεως καὶ ἡ ὁποία, ἰδίᾳ σήμερον, ἔχει μεγίστην ἀποστολὴν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς, εἰς τὸ πνευματικόν αὐτὸ ἐπιτελεῖον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς τὴν εὐόωτον ἀπαρχὴν τῆς στενωτέρας ἐπαφῆς καὶ συνεργασίας μεταξὺ τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν.

Ἐρμηνέσθητε, Μακαριότατε, εἰς τὴν Ὑμετέραν ὀμιλίαν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ τῶν πνευματικῶν δεσμῶν, οἵτινες συνέδεον κατὰ τὸ παρελθόν τὰς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀνεφέρατε ὀνόματα Βουλγάρων Ἱεραρχῶν, οἵτινες εἶχον σπουδάσει εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ὑμετέρας ἀκολουθίας Καθηγητῆς Κύριος Ἄπ. Μιχαήλωφ, ὁ ὁποῖος τυχάνει πτυχιοῦχος τῆς ἡμετέρας Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀποδεικνύει ὅτι ζῶντες πνευματικοὶ δεσμοὶ ὑπάρχοντι μέχρι καὶ σήμερον.

Διεκρηξάτε ἐπίσης εἰς τὰς Ὑμετέρας ὑπόθεκας πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῶν Θεολόγων εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπικροτοῦμεν ἀνεπιφυλάκτως, ὡς Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, τὰς ἀπόψεις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, διότι πιστεύομεν καὶ ἡμεῖς ὅτι οἱ Θεολόγοι, ὡς φορεῖς καὶ κήρυκες τῶν Ὁρθοδόξων ἀληθειῶν καὶ στρατιῶται τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ συμπαραστάται εἰς τὸ πνευματικόν Αὐτῆς ἔργον, δύνανται πράγματι νὰ προσφέρουν μεγάλας ὑπηρεσίας καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν προαγωγὴν τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν μας, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐρύτεραν συνεργασίαν αὐτῶν, ἐξαιρόντες τὰς κοινὰς πνευματικὰς παραδόσεις, αἵτινες ἐκράτησαν αὐτοὺς εἰς τὴν ζωὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χρόνων τῆς κοινῆς δουλείας καὶ ἔδωσαν εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των, καὶ προσέτι διὰ τὴν στενωτέραν συνεργασίαν τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν, ἀκόμη δὲ διὰ τὴν προβολὴν τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας καὶ παραδόσεως εἰς τὸν σημερινὸν χριστιανικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἔχει στραφῆ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας καὶ ἀναμένει νὰ διδαχθῆ καὶ νὰ θερμανθῆ ψυχικῶς ἐκ τῆς παραδόσεώς Της, τῆς λατρείας Της καὶ τῆς πνευματικότητός Της.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐπιτρέψατε εἰς ἡμᾶς νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ πάλιν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὴν ἀκολουθίαν Αὐτῆς διὰ τὴν τιμητικὴν ἐπίσκεψιν, καὶ νὰ εὐχηθῶμεν ἀπὸ καρδίας, ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχῆ Ὑμᾶς καὶ πάντας τοὺς Προκαθημένους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ εὐσεβοῦς Ὁρθοδόξου Πληρώματος πρὸς δόξαν δὲ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Ὀνόματος».

Ἡ Α. Μακαριότης ἀπήντησεν εἰθὺς ἀμέσως εἰπὼν τὰς ἐξῆς:

Ἄμέσως θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸν ὀμιλιώτατον τοῦτον λόγον. Ὁ διερμηνεύς μας εἶναι ὀλίγον κουρασμένος καὶ διὰ τοῦτο θέλει νὰ ὀμιλήσω συντόμως. Μὲ προειδοποίησεν ἤδη περὶ τοῦτου.

Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν θαυμασίαν Τράπεζαν, ἣτις ἔχει παρατεθῆ. Τοῦτο εἶναι δείγμα τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεώς Σας. Πάντες ἀπὸ κοινοῦ ἐσθίομεν τὸν αὐτὸν ἄρτον τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Διὰ τοῦ μυστικοῦ τοῦτου ἄρτου ἀξάνομεν καὶ ἀποκτῶμεν δυνάμεις, ἵνα δυνάμεθα νὰ ἐργαζώμεθα ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας. Οἱ Βούλγαροι λέγομεν, ὅτι ὅταν δύο ἄνθρωποι συντρῶγωσι τὸν ἄρτον των, γίνονται φίλοι. Τώρα Σεῖς μᾶς παρεθέσατε τὴν πλουσίαν ταύτην τράπεζαν καὶ μᾶς δεσμεύετε διὰ μεγάλην ἐθνωμοσύνην. Γινόμεθα ἤδη ἐγκάρδιον φίλον Σας. Εἴμεθα ὅμως φίλοι καὶ ἐκ τῶν προτέρων, διότι ἔχομεν Ἐνα Κοινὸν Φίλον, Ἐκεῖνον, Ὅστις μᾶς ἀποκαλεῖ φίλους. Εἶναι Αὐτός, ὁ Ὅποιος μᾶς ἐνώνει, εἰς Αὐτὸν ὀφείλομεν τὴν ἀμοιβαίαν φιλίαν.

Ἐπιτελοῦμεν ἀμφοτέρω κοινὴν διακονίαν, ἣς εἶναι ἰδική μας καὶ ἰδική Σας Διακονία. Διὰ τοῦτο χαίρομεν διὰ πᾶσαν ἐπιτυχίαν Σας. Ὅταν περιεργαζόμεθα τὴν συγκρότησιν τοῦ ἰδρύματος τοῦτου, εὐλογοῦντες ἔχαιρομεν. Ἡ καρδιά μου ἀνέτεμπε πρὸς τὸν Θεὸν τὰς ὑπὲρ Ὑμῶν εὐχὰς Της. Εἴθε τὸ ἔργον Σας νὰ προκόπη, νὰ ἀποδίδῃ ὀλονὲν καὶ καλυτέρους καρπούς. Εἴθε ἐδῶ νὰ ἀξάνῃ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ πάσης χώρας φοιτητῶν. Καὶ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἐὰν μεταξὺ τῶν ἐδῶ στεγαζομένων φοιτητῶν ἴδωμεν λίαν προσεχῶς καὶ Βουλγάρους νέους. Εἴθε περισσότερον νὰ ἀναστρέφονται καὶ νὰ συνδέονται μεταξὺ των, εἴθε νὰ ζοῦν πάντοτε ἐντὸς τοῦ ἰδίου πνεύματος, καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ φιλία αὐτῆ, ἡ ὁποία ἔχει δημιουργηθῆ μεταξὺ των, νὰ συνεχισθῆ καθ' ὅλον τὸν βίον τῶν ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας (Χειροκροτήματα). Οἱ κατὰ τὴν νεότητα δημιουργούμενοι δεσμοὶ εἶναι οἱ πλέον ἄρρηκτοι.

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος τὰς προσδοκίας μας περὶ μᾶς στενωτέρας ἐπικοινωνίας νὰ τὰς ἀναβάλωμεν διὰ τὸ μέλλον. Πρέπει καὶ τώρα νὰ δημιουργήσωμεν ἐπικοινωνίαν.

Ἦλθομεν εἰς τὴν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένην χώραν Σας, ἵνα λάβωμεν τὴν εὐλογίαν τῆς Ἁγίας Σας Ἐκκλησίας. Πάντοτε δεόμεθα εὐλογιῶν. Δὲν ὑπάρχοντι λόγοι, οἱ ὁποῖοι νὰ μᾶς ἐμποδίζον ἀπὸ τοῦ νὰ ζητήσωμεν εὐλογίαν ἀπὸ οἰανδήποτε Ἐκκλησίαν. Οὐδέποτε θὰ ἔχομεν ὑπερεπάρκειαν τῆς εὐλογίας τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν. Αὐταὶ μᾶς ἐνθαρρύνουν ὑπερβαλλόντως. Αὕτη ἡ εὐλογία θὰ χαροποιήσῃ καὶ ὀλόκληρον τὸν εὐσεβῆ Βουλγαρικὸν Λαόν. Ἐν Βουλγαρίᾳ οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ μᾶς ἀναμένουν ἀνυπομόνως, διότι μετὰ προσοχῆς παρακολουθοῦν οὗτοι τὴν προσηκηματικὴν μας περιοδείαν. Θὰ ζητήσουν νὰ πληροφορηθῶν περὶ τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐν συλλειτουργίᾳ συναντήσεώς μας μετὰ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου. Θὰ ζητήσουν

νά πληροφορηθοῦν περὶ τῶν δεσμῶν μας, περὶ τῆς ἐπικοινωνίας ἐν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ ἀγάπῃ μετὰ τῶν πεπνυμένων Προκαθημένων τῶν λοιπῶν κατ' Ἀνατολὰς Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ζητοῦμεν τὴν θαλλωρὴν τῆς ἐν προσευχῇ ἐπικοινωνίας, καὶ τὴν θωπείαν τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν Ἀγίων Ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ εἶναι πλέον σταθερὰ καὶ ἐναργής. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπευθύνομεν πρὸς τὴν Ἀδούτου Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος παράκλησιν, νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ προσωπικῶς καὶ μετ' ἐκκλησιαστικῆς ἀντιπροσωπείας εἰς τὴν Σόφριαν. Ἐὰν διὰ λόγους ὑγείας δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἔλθῃ, τοῦτο δὲν θὰ ἐπετέλει λόγον, ὥστε νὰ μὴ ἔλθῃ ἐκκλησ. ἀντιπροσωπεία, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας. Προσκαλοῦμεν καὶ τοὺς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς νὰ ἔλθουν εἰς Σόφριαν, ἵνα συναντηθοῦν μετὰ τῶν αὐτῶν συναδέλφων των. Καὶ ἐὰν ἀκόμη οὐδὲν εἴπουν μετὰ τῶν καὶ μόνον ἴδουν ἀλλήλους, θὰ εἶναι καὶ τοῦτο ἐν ἐπίτεγγμα, διότι ὅπωσδήποτε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς θὰ ἀντικατοπτρισθῇ τὸ βάθος ἐνὸς εὐκρινοῦς καὶ ἐγκαρδίου συναισθήματος. Πᾶσα ἀκτίς τῆς ἀγάπης εἶναι εὐλογία.

Ἀνεφέρατε, ὅτι ὁ κ. Ἀπόστολος Μηχαήλωφ ὡς ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν συνέβαλε εἰς τὴν διατήρησιν ὀρισμένων σχέσεων μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Ἐγὼ οὐδέποτε ὑποτιμῶ τὸ γεγονός τοῦτο, διότι ὅταν ἠθέλομεν νὰ πληροφορηθῶμεν περὶ τινῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἐρωτοῦσαμεν. Κατὰ πόσον ἦτο εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ἐπαρκῶς τὰ πρόσωπα, τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα. Ἀλλ' ἐπειδὴ πάντοτε ἔτρεφε σεβασμὸν καὶ ἀγάπην πρὸς ὅλους τοὺς καθηγητὰς καὶ συναδέλφους του, μᾶς ἐνέπνευσεν ἰδιαιτέρον σέβας πρὸς αὐτούς. Εἰς τὸν κ. Ἀπ. Μηχαήλωφ ὀφείλομεν τὴν τακτικὴν ἐνημερότητα μας περὶ τῶν γραφομένων εἰς τὸν ἐκκλησ. τόπον καὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν γραμματείαν. Τακτικῶς παραδίδει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας τῆς Ἱ. Συνόδου ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ὑμετέρου ἐκκλησιαστικοῦ Τύπου, μάλιστα καὶ ὀλόκληρα ἄρθρα, ἵνα γνωρίζωμεν, τί σκέπτονται οἱ Ἀθηναῖοι Θεολόγοι. Τοῦτο εἶναι ἰδιαιτέρως χρήσιμον δι' ἡμᾶς. Καὶ δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον μέγα θὰ ἦτο τὸ ὄφελος, ἐὰν εἴχομεν περισσότερα πρόσωπα, ἀποφοιτήσαντα ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις Θεολογικῆς Σχολῆς. Φυσικῶς τότε θὰ συντελεεῖτο αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ ἐπιθυμητόν: συνταύτισις θεολογικῆς σκέψεως ἐπὶ τοῦ θεμελιώδους.

Ἐπιτρέψατέ μοι, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν νὰ ἐκφράσω τὴν ἐγνωμοσύνην μου. Θὰ ἀποκομίσωμεν καὶ ἐκ τῆς Ὑμετέρας Ἀποστολικῆς Διακονίας τὰς καλύτερας ἐντυπώσεις. Θὰ διηγηθῶμεν εἰς τὴν Πατριδα μας αὐτὰ, τὸ ὁποῖον εἶδομεν ἐδῶ, καὶ μακρόθεν θὰ εὐχόμεθα καλὰς προόδους εἰς δόξαν Θεοῦ, πρὸς ἄνοδον τῆς Ἀγίας Ἀδούτου Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν τῷ συνόλω Αὐτῆς ἔχει τι νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Δοτικὸν Κόσμον. Ἀμήν.

Τὰς ἀπογευματικὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ

Μακ. Πατριάρχης μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ ἐπεσκέφθησαν τὸν Οἶκον Φοιτητρίας καὶ τὴν Σχολὴν Διακονιστῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐν Ἁγία Βαρβάρα Αἰγάλεω, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κυρίου Χρυσοστόμου, τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Συνέδρων, τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀ. Ἀλιβιζάτου.

Ὁ κ. Γεν. Διευθυντὴς κατετόπισε τοὺς ἐπισκέπτας περὶ τοῦ ἐπιτελουμένου ἐν τῷ Ἰδρύματι τούτῳ ἔργου καὶ ἐπέδειξεν τὰς ἐγκαταστάσεις αὐτοῦ.

Τὸ ἑσπέρα; παρετέθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ ἀνεπίσημον ἀποχαιρετισήριον δεῖπνον, εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος μετὰ τῆς Ἀκολουθίας του, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Μελέτιος, οἱ Θεοφιλέστατοι Βοηθὲς Ἐπίσκοποι Θυμακοῦ κ. Χρυσόστομος, Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος καὶ Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων, ὁ Ἀρχιεραματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Πανσ. Ἀρχιμεινδρίτης; κ. Θεόκλητος Φιλιππαῖος καὶ ὁ Μέγας Πρωτοσύγκλητος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς; Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος Ἀβραμντινῆς.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

— Τὴν 16ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Κύριλλος ἀνεχώρησεν διὰ Ἁγιον Ὄρος μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀφίξιν του ἐπισκεπτήτος.

Ἀμα τῇ ἀφίξει τοῦ Μακαριώτατου εἰς Κωνσταντινὴν ὑπεδέχθησαν ἐν ἐπισιμότητι τούτων ἅπανσι αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ὁ Προηγούμενος Κωνσταντίνος Λαυριώτης, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας, προσφωνῶν ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Κοινοτήτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Σόφριας καὶ πάσης Βουλγαρίας κ. Κύριλλον εἶπεν τὰ ἑξῆς:

«Μακαριώτατε,

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Κοινότης ὑποδέχεται σήμερον, ἐν τῷ Πανσέπτῳ καὶ ἱστορικῷ Ναῷ τοῦ Πρωτάτου, τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα.

Ὁ Ἁγιώτατος Τόπος αἰσθάνεται χαρὰν μεγάλην ἐν Κυρίῳ, ὅτι μετὰ τὴν Θεῖα ἐδοξία καὶ συνάσει ἀποκατάστασιν τῆς Ἐκκλησ. Κοινωνίας, Κανονικῆς ἀδείας τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸ πρῶτον τὸν ἱερὸν ἡμῶν Τόπον ἐπισκέπτεται ὁ Προκαθημένος τῆς Ὀρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ Ἁγιον Ὄρος, Μακαριώτατε, συνεχίζει διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ἀπὸ Θεοῦ ταχθεῖσαν αὐτῷ μεγάλην καὶ ἱερὰν ἀποστολήν, ὡς Κέντρον τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πάντοτε ἐξάρτησιν τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου καὶ τῆς ἀκομήτω σκέπῃ καὶ προστασίᾳ τῆς Ἐφόρου Αὐτοῦ Κυρίας Θεοτόκου καὶ διὰ τῶν πρεσβειῶν τῶν ἐν αὐτῷ ὁσίως λαμψάντων Πατέρων ἡμῶν, ἔφθασεν εἰς τὴν χλιετῆ ἑορτὴν αὐτοῦ, μὲ ἀξιώλογον οἰκουμένην ἀκτινοβολίαν τῶν πνευματικῶν ἐπιτεγγμάτων πλείστον ὄσων τέκνων αὐτοῦ, διὰ τε τοῦ πρακτικοῦ βίου καὶ τῶν σοφῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, πρὸς δόξαν

Θεοῦ καὶ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἀνέδειξεν ὁμολογητὰς καὶ ὁσίους, Ἱεράρχας καὶ μάρτυρας, Πατέρας καὶ διδασκάλους, καὶ οὗτοι πάντες διὰ τῆς Πίστεως μαρτυρηθέντες ἀντέστησαν καὶ κατηγωνίσαντο τῶν ἐκάστοτε ἀντιξοοτήτων ὑπὲρ τῆς ἐμμοῆς καὶ διαδόσεως τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν σύμπαντα Κόσμον.

Ἀπαντες οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ μονάζοντες νυχθημερόν εὐχονται ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν πλανημένων, καὶ εἶναι πλήρης ἐλπίδων διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ζωῆς καὶ δράσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Τόπου, διὰ τῶν εὐχῶν καὶ τῆς συμπαραστάσεως τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Προκαθημένου Αὐτῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου ἡμῶν κ. κ. Ἀθηναγόρου, ὅστις ὅλως ἰδιαίτερον πατρικὸν ἐνδιαφέρον ἔχει διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν καθ' ἡμᾶς καὶ τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας. Εἰς τὴν ἐν γένει ζωὴν καὶ δρασίν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀγαθὴν πάντοτε ἐπίδρασιν καὶ πολύτιμον συμβολὴν καὶ συμπαράστασιν παρέχει πάντοτε τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Κράτος, καὶ τοῦτο, Μακαριώτατε, ἔχει ἰδιάζουσαν σημασίαν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐποχὴν, ἣν διερχόμεθα.

Τούτου ἕνεκα ἡ μεγάλη ἐγνωμοσύνη ἡμῶν πρὸς τοὺς Βασιλεῖς μας καὶ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Κράτους διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, ὅπερ εἶχον οἱ Βυζαντινοὶ ἡμῶν Αὐτοκράτορες ὑπὲρ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπερ ἐκληροδοτήθη εἰς αὐτοὺς εὐδοκίᾳ Θεοῦ.

Ἐπικαλούμεθα, Μακαριώτατε, τὰς Θεοπειθεῖς Ὑμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἐπὶ πάντας ἡμᾶς καὶ τοὺς ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Τόπῳ ἐνασκουμένους Ὅσιους Πατέρας καὶ τοὺς περιεστῶτας καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ ἀναφωνοῦμεν τὸ «ὡς εἶ παρέστητε», Μακαριώτατε, μετὰ τῆς Ἀκολουθίας Ὑμῶν.

Ἄντ φωνῶν ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος εἶπεν τὰ κατωτέρω :

«Ἀναπέμπω ταπεινὰς δεήσεις πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὸ μέγιστον ἔλεος Αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς, τοὺς λειτουργοὺς Αὐτοῦ, διότι ἠξίωσεν διὰ τοῦ ἔλεους Του νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν ἅγιον τοῦτον Τόπον, τὸ ἅγιον τοῦτο Ὅρος, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν διαρκῆ προστασίαν τῆς Θεομήτορος. Τοῦτο εἶναι ὁ ἐκλεκτός Τόπος τῆς Θεομήτορος, καὶ αἱ δεήσεις Αὐτῆς εἶναι πάντοτε σκέπη δι' ὅλους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν καὶ σώζονται διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως.

Ἡμεῖς ἰδιαίτερος καὶ ἐπισταμένως παρακαλέσαμεν τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα τὸν Οἶκον. Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν, ὅπως εὐλογῆσῃ τὸ ταξείδιόν μας μέχρις ἐδῶ. Μετὰ μεγάλῃς ἀγάπης ἔδοκεν τὴν εὐλογίαν του. Ἡδὴ εὐδοκίμοι εἰς τὴν Πόλιν ἠδυνήθημεν νὰ λάβωμεν πείραν τῆς ἀγάπης καὶ τῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας εὐρειῶν ἀντιλήψεων τῆς Α.Θ. Παναγιότητος.

Διὰ τὴν ἐνταῦθα ἔλευσίν μας ὀφείλομεν χάριτας καὶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας Σας. Ἄμα τῆ

ἀφίξει μας εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἠσθάνθημεν καὶ τὸ φιλόξενον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον βασιλεύει ἐδῶ.

Ἐγενόμεθα δεκτοὶ μετ' ἀγάπης καὶ προσευχῶν. Ἐὐχαριστοῦμεν Ὑμᾶς ἐγκαρδίως, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅπως καὶ τὸν Ἐξοχώτατον κ. Διοικητὴν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ χθὲς νύκτα διαρκῶς μᾶς συνοδεύει μετὰ φροντίδος καὶ προσοχῆς. Αὐτὸς ὁ Ἐλλογιμώτατος ἀνθρωπος μᾶς ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν. Σεῖς, οἱ ὁποῖοι τρέφετε μεγάλην ἐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Βασιλικὴν Κυβέρνησιν Σας, προσεκτῶς αἰσθάνεσθε διαρκῶς τὰς μερίμας τοῦ Ἐξοχωτάτου κ. Διοικητοῦ Σας. Ὁ ἅγιος Ἄπ. Παῦλος συμβουλεύει ἡμᾶς νὰ προσευχώμεθα ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν ἐξουσίᾳ τελούντων. Καὶ ὅπως ἡμεῖς προσευχόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν μας, οὕτω ἐπισταμένως προσεύχεσθε ὑπὲρ τοῦ Μεγαλειστάτου Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου, ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεώς Σας, ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν τῇ Χώρα Σας μοχθούντων διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ Λαοῦ.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, γνωρίζομεν, ὅτι τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶναι ἱερὸς Τόπος προσευχῆς καὶ μοναχικῆς ἀσκήσεως. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἀγιορειτικὸς Μοναχισμὸς διεδραμάτισε σπουδαῖον πρόσωπον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ καὶ συμπαύσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Γνωρίζομεν, ὅτι ὁ ἀγιορειτικὸς Μοναχισμὸς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐγνώρισεν ἄνοδον, εἰς ἄλλας δὲ διῆλθε κρίσιν καὶ προσοριζήν ὕφρασιν, ἀλλὰ πάντοτε προώδεε καὶ θὰ συνεχίσῃ νὰ προοδεύῃ. Τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶναι τηλαυγὴς φάρος εἰς τὸν Πανορθόδοξον Κόσμον. Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀποτελεῖ ὄνειρον πάσης καρδίας, ἡ ὁποία ἔχει προσκνηματικὴν διάθεσιν. Ἴδου ἡ δόξα αὐτῆ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἔφερε καὶ ἡμᾶς ἐδῶ, ἵνα δυνηθῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ κλίνομεν γόνυ πρὸ τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν δι' ἡμᾶς μὲν τὸ ἔλεος, διὰ τὴν δρασίν ἡμῶν τὴν Χάριν Αὐτοῦ, διὰ δὲ τὸν Κόσμον, τὸν τόσον ἀνήσυχον τοῦτον Κόσμον, τὴν εἰρήνην. Νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ὁσημέρα πληρεστέραν ἐνότητα τῶν ἁγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ νὰ ἱκετεύσωμεν τὸν Θεὸν νὰ εὐδοκήσῃ, ὥστε αἱ ἀνὰ τὸν Κόσμον ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ἐνωθοῦν, ἵνα γίνωσι μία ποιμνίη, εἰς ποιμνίην. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆσῃ πάντας Ὑμᾶς, ἵνα συνεχίσετε νὰ ἀσκήσετε εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μοναχικὴν ἐδλάβειαν καὶ διὰ τῶν προσευχῶν Σας νὰ ἐπισχύετε τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ Κόσμου εἶναι πάντοτε χειμαζομένη.

Ἡ Θεία Δεξιὰ καὶ ἡ σκέπη τῆς Θεομήτορος ἔστωσαν μεθ' Ὑμῶν!...»

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΚΑ

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Κύριλλος ἐγεννήθη ἐν Σόφια τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1901, ἔθθα καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐδιδάχθη. Ἀκολούθως ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν τῆς Σόφιας, συνεχίσας τὰς θεολογικὰς του σπουδὰς εἰς Βελιγράδιον καὶ Τσέρνοβιτς (Ρουμανία), καὶ περατώσας ταύτας ἐν ἔτει 1925, ὅτε, ὑποστὰς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις, ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῆς Θεολ. Σχολῆς Τσέρνοβιτς διδάκτωρ τῆς Θεολογίας.

“ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΗΓΕΡΤΑΙ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ,,

(Α' Κορ. ΙΕ' 20).

Τοῦτο τὸ θεῖον σάλπισμα, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, σαλπίζει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρον τῆς Οἰκουμένης: «Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορ. ΙΕ' 20). Καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι συνεορτάζουσι καὶ ἡ κτίσις πᾶσα χορεύει, ψάλλουσα Τῷ Ἀναστάντι Σωτῆρι ἡμῶν, «δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει Σου Κύριε», ὡς ἐπινίκειον ᾠδὴν.

Βαθέως ἠσθάνθη ὁ θεὸς τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, τὸ τρισμέγιστον τοῦτο, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, γεγονός καὶ διὰ τοῦτο, διὰ λόγων συντόνων, σταθμεύει πρὸ αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπισημάνη εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς Κορίνθου, καὶ δι' αὐτῶν τῆς

Ἐν συνεχείᾳ ἐσπούδασεν Φιλοσοφίαν εἰς τὰ Πανεπιστήμια Βιέννης καὶ Βερολίνου, λαβὼν τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος τῆς Φιλοσοφίας.

Εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱ. Κλήρου εἰσῆλθεν τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1923 χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον, κατὰ δὲ τὸν Ἰούλιον 1929 προεχειρίσθη εἰς πρεσβύτερον καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1936 χειροτονήθη εἰς Ἐπίσκοπον. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1951 ὤρίσθη ἀναπληρωτῆς τοῦ Προέδρου τῆς ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας, τὴν δὲ 10ην Μαΐου 1953 ἐξελέγη Πατριάρχης Σόφιας καὶ πάσης Βουλγαρίας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἱερατικῆς του διακονίας ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Κύριλλος ὑπηρέτησεν εἰς τὰς ἐξῆς θέσεις: Καθηγητῆς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Σόφιας, Γραμματεὺς τῆς Σταυροπηγιακῆς ἱ. Μονῆς Ρίλας, Πρωτοσύγκελλος τῆς ἱ. Μητροπόλεως Σόφιας, Προϊστάμενος τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος» παρὰ τῇ ἱ. Συνόδῳ καὶ Ἀρχιγραμματεὺς αὐτῆς μέχρι τῆς ἐκλογῆς του ὡς Μητροπολίτου Πλόβδιφ (Φιλιππουπόλεως).

Ὁ Πατριάρχης Κύριλλος διακρίνεται διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ συγγραφικὴν του δρασίαν, ἐδίδασκε μέχρι τοῦδε ἐκτὸς τῶν ἄλλων σειρὰν πραγματειῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας. Ὁσαύτως εἶναι συγγραφεὺς ἐπιταξιῶν συλλογῆς κηρυγμάτων καὶ ὁμιλιῶν. Ὁ Μακαριώτατος, ἐξ ἄλλου, ὁμιλεῖ τὴν Γερμανικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν, εἶναι δὲ γνώστης καὶ ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Οἰκουμένης τοὺς Χριστιανούς, τὴν σημασίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ἀπὸ πλευρᾶς πίστεως πρὸς τὸν Ἀναστάντα, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰ, ἐκ τῆς Ἀναστάσεως, λυτρωτικὰ καὶ σωτηριώδη διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀποτελέσματα. Καὶ γράφει ὁ Οὐρανοβάμων Ἀπόστολος «Εἰ...Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν· εὕρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν, ὃν οὐκ ἤγειρεν, εἶπερ ἄρα νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται· εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν· ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπόλοντο· εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἠλπικότες ἐν Χριστῷ ἐσμεν μόνον, ἔλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμεν, (Α' Κοριθ. ΙΕ' 14-19). Καὶ γράφει ταῦτα, ἀφοῦ προηγουμένως δι' ἐπιχειρημάτων ἀδρῶν ἀπέδειξεν (στίχ. 4-8) ἐκεῖνο, εἰς ὃ καὶ ἦδη ἀπολήγων λέγει «Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (στίχ. 20).

Ζῆ ἀπολαμβάνουσα ἡ Ἁγία τοῦ Παύλου ψυχὴ τὴν Τοῦ Σωτῆρος Ἁγίαν Ἀνάστασιν. Πολλάκις, νοερῶς θὰ ἔζησε τὴν μεγάλην ἐκείνην χαρὰν τῶν Μυροφόρων καὶ τῶν Ἀποστόλων, ἣν εἶχον «ιδόντες τὸν Κύριον», καὶ πολλάκις «ἐπλήσθη χαρᾶς καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν τῷ λέγειν: Ἀνέστη ὁ Κύριος». Ἐκτὸς τούτου, τῆς Ἀναστάσεως Τοῦ Κυρίου, εἰ καὶ κατὰ κάπως διάφορον τρόπον, ἔλαβε προσωπικὴν πείραν ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος, δι' ὃ, θεωρῶν ἑαυτὸν, ἐκ τούτου, «δέσμιον Χριστοῦ», ἐδήλου «ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερ εἰ τῷ ἐκτρώματι, ὦφθη κἀμοί», ἐβεβαίον δὲ ταῦτα μετ' εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ παρηρησίας πολλῆς.

Πτώσις καὶ Ἀνάστασις! Ζωὴ πτώσεως

καὶ ζωὴ Ἀναστάσεως! Ἴδον τί ἐξ ἰδίας πείρας γινώσκει ὁ Παῦλος, ὅταν μετὰ τόσης ζωηρότητος τονίζει καὶ ἐμμένει εἰς τὸ μέγα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος γεγονός. Γνωρίζει ὅτι «κενὸς τάφος» σημαίνει «καινὴν ζωὴν», διὰ τοὺς πιστοὺς. Διὰ τοῦτο καὶ θέλει, καὶ ποθεῖ ἀγωνιζόμενος, νὰ τάξη ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ἀναστάσεως πᾶσαν ψυχὴν, πάντα ἄνθρωπον, τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν αἰώνων, πάσης τῆς Οἰκουμένης. Δὲν εἶναι ἄλλωστε τὸ γεγονός μικρόν, οὐδὲ δυνατόν νὰ συντελεσθῇ δι' ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Ἡ ἀνθρωπίνη ἐμπειρία χρησιμοποιοεῖ τὴν λέξιν «ἀνάστασις» δηλοῦσα διὰ ταύτης τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς ἀναπαύσεως ἐγερσιν. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου ἐνταῦθα. Ὁ θεῖος Παῦλος ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς Κορινθίους διὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Πῶς λοιπὸν νὰ θεμελιωθῇ ἡ πίστις αὐτῇ «εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται;» Καὶ ἡ πίστις αὐτῇ θεμελιούσα τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, θεμελιώνει συγχρόνως τὴν ἠθικὴν, τὴν οὐρανοποιοῦσαν ἠθικὴν τοῦ Ἐθαγγελίου. Ἀνάστασις! Εἶναι λέξις, ἥτις διὰ τὸν Παῦλον, εἶναι ταυτόσημος πρὸς τὴν λέξιν «σωτηρία» καὶ ἡ ταυτότης τῶν ἐννοιῶν τῶν δύο λέξεων ἐγένετο ἀποδεκτὴ, ἐν συνεχείᾳ, ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ «σωτηρία» εἶναι διὰ τὸν «ἐξωρημένον» Ἀπόστολον ὁ σκοπός, ὁ λόγος τῆς ζωῆς. Καὶ ὁ σκοπὸς οὗτος καθωρίσθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, δυνάμενος νὰ πραγματοποιῆται διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Τούτου δὲ ἕνεκα ἐξυμνῶν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν τῶν θλίψεων διὰ τὴν «Σωτηρίαν» ἐτόνιζεν: «εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ... τὸ γὰρ παραπίνακα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν» (Β' Κορινθ. Δ' 14 καὶ 17).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ ἐφορτάζομεν καὶ πανηγυρίζομεν, ἀδελφοί! «Ἡ φάτιχη» καὶ «ὁ

Σταυρός» τοῦ Σωτῆρος, «ἀναπαυτήρια» δι' ἓνα Θεόν, ὅστις ἐγένετο ἄνθρωπος διὰ τὴν «σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων», τικτόμενον καὶ θνήσκοντα, γίνονται πλέον σύμβολα, ἐννοιαί.. ὁδηγοί· «εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσωμεν αὐτῷ (Ρωμ. ΣΤ' 8). Τὸ τέλος τῶν πάντων δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου, οὔτε «ἡ φάτιχη» οὔτε «ὁ Σταυρός». Ἡ θλίψις δὲν εἶναι αἰωνία καὶ ὁ θάνατος οὐ κυριεύει τῆς ζωῆς.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀνήκομεν πλέον εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν αἰωνίαν χαρὰν, εἰς τὸν Παράδεισον ἐπιστρέφοντες. Δικαία ὄθεν ἡ χαρὰ, δικαία καὶ ἡ πανήγυρις, «Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν» καὶ «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο».

Ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ σωτηρία «χαρὰν μεγάλην ἐν οὐρανῷ» ἀπεργάζεται, τί δι' εἵπωμεν ὅτι ἡ οἰκουμένη πᾶσα ἐκ χειρῶν τοῦ διαβόλου λυτροῦται, ὡς ὁ Χρυσορρήμων Ἰωάννης φθέγγεται.

Ἄς ἐνώσωμεν, κατὰ ταῦτα, τὴν φωνὴν ἡμῶν εἰς ἐκείνην τῶν Μυροφόρων, τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Παύλου, τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου, τὴν φωνὴν τῆς χαρᾶς, ὡς ἐκ τῆς λυτρώσεως, καὶ ἅς κράξωμεν—ἴσως ἡ φωνὴ αὕτη ἀκουσθῇ ἀπὸ κεκοιμημένους τοῖς πάθεσιν ἀδελφούς—«Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο».

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπ' αὐτίκῃ: Τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος β'.

Ἀπόστ' λε Χριστῷ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἐπετάχων νον εὑσαι λαὸν ἀναπλόγητον δέχεται σε προσπίπντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδέξάμενος· ὃν ἰκέτευσ Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφους ἔθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος, πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δικτύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας· καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς. εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστὴρ, τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς σαύμασι, Ἀρσένιε πατὴρ ἡμῶν ὅσις· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ. σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ*

Ἑορταὶ καὶ ἱεραὶ Ἀκολουθίαι τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Εἰς τὴν ἡμετέραν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δύο φορὰς τὸ ἔτος πανηγυρικῶς ἐορτάζεται ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, ἥτοι τῇ 23ῃ Ἀπριλίου, ὅτε, κατὰ τὸ Συναξάριον, τελεῖται ἡ «μνήμη τοῦ Ἀγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου» καὶ τῇ 3ῃ Νοεμβρίου, ὅτε «ἐορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν Λύδῃ, ἥτοι τὴν κατάθεσιν τοῦ ἁγίου σώματος αὐτοῦ».

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ, κατὰ τὴν 23ῃν Ἀπριλίου, ὑπάρχει, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἑορτασμοῦ, πλήρης Ἀσματικὴ ἱερά Ἀκολουθία ἐν τῷ Μηναίῳ τοῦ Ἀπριλίου τετυπωμένη, περιλαμβάνουσα καὶ Μικρὸν Ἑσπερινόν. Εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ, κατὰ τὴν 3ῃν Νοεμβρίου, ὑπάρχει ὡσαύτως Ἀσματικὴ ἱερά Ἀκολουθία ἐν τῷ Μηναίῳ τοῦ Νοεμβρίου τετυπωμένη, οὐχὶ αὐτοτελὴς καὶ μόνη, ἀλλὰ συνημμένη τῇ Ἀκολουθίᾳ τῶν κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐορταζομένων «Ἁγίων Μαρτύρων Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶ». Διὰ τῶν ὑμνογραφημάτων τούτων ἐγκωμιάζεται δις τοῦ ἔτους ἡ «παναγία ἐορτή» τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.

Εἰς τὰς δύο ταύτας Ἀσματικὰς ἱεράς Ἀκολουθίας ἀναγράφονται οἱ ἐξῆς ἱεροὶ ὕμνογραφοὶ ὡς συνθέται τῶν παρὰ τὰ ὀνόματα αὐτῶν καταχωριζομένων ὑμνογραφημάτων.

Ἀνατόλιος: Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Λιτῆς τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

Ἰωάννης Μοναχός ἥτοι Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: Δοξαστικὸν τῶν ὡς ἄνω Στιχηρῶν Ἰδιομέλων τῆς Λιτῆς τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

Στουδίτης: Δοξαστικὸν τῶν εἰς τὸν Στίχον Στιχηρῶν Προσομοίων τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

Δαυίδ: ὁ, κατὰ τὸν ὅσιον Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην, Ἀττικὸς ἥτοι ὁ ἐξ Ἀθηνῶν: Κανὼν τοῦ Ὁρθρου τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

Θεοφάνης: Ἐτερος Κανὼν τοῦ Ὁρθρου τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου, καὶ Δοξαστικὸν τῶν Αἰνῶν τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου¹.

Εἰς τὰς δύο ταύτας Ἀκολουθίας παρατηροῦνται τὰ ἐξῆς κοινά, τὰ ὁποῖα μᾶλλον πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὡς δάνεια τῆς Ἀκολουθίας τῆς Γ' Νοεμβρίου ἐκ τῆς τοιαύτης τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

1. Τὸ Δοξαστικὸν τῶν Κεκραγαρίων τῆς Γ' Νοεμβρίου «Ἀξίως τοῦ ὀνόματος ἐπολιτεύσω...», δανεισθὲν ἐκ τῆς Ἀκολουθίας τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου, εἰς τὴν ὁποῖαν καταχωρίζεται ὡς Δοξαστικὸν ὡσαύτως τῶν Κεκραγαρίων.

2. Τὸ 2ον Στιχηρὸν Προσόμοιον τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Γ' Νοεμβρίου «Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα...», ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 6ον Κεκραγάριον τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

3. Τὸ 3ον Στιχηρὸν Προσόμοιον τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Γ' Νοεμβρίου «Τῷ τῆς πίστεως θώρακι...», ὅπερ εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸ 4ον Κεκραγάριον τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

4. Τὸ Ἀπολυτίκιον «Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς...», κοινὸν ἀμφοτέρων τῶν Ἀκολουθιῶν.

5. Τὸ 2ον Τροπάριον τῶν Αἰνῶν τῆς Γ' Νοεμβρίου «Ὡς ἀστέρα πολύφωτον...», τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸ 5ον Κεκραγάριον τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

6. Τὸ 3ον Τροπάριον τῶν Αἰνῶν τῆς Γ' Νοεμβρίου «Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα...», ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 6ον Κεκραγάριον τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

7. Τὸ Δοξαστικὸν τῶν Αἰνῶν τῆς Γ' Νοεμβρίου «Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα...», τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸ Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

Εἰδικώτερον εἰς τὴν Ἀσματικὴν ἱεράν Ἀκολουθίαν τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου ὑπάρχει ἰκανὸς ἀριθμὸς Τροπαρίων, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποίων προϋποθέτει προσηγηθέντα τὸν ἐορτασμὸν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, δεδομένου ὅτι τὸ Ἅγιον Πάσχα μὲ τὸ «Παλαιὸν Ἡμερολόγιον» ἐκυμαίνετο μεταξὺ τῆς 22ας Μαρτίου μέχρι τῆς 25ης Ἀπριλίου καὶ δεδομένου ὡσαύτως ὅτι, κατὰ τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, «εἰ τύχοι ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου (Γεωργίου) τῷ Μ. Σαββάτῳ [24ῃ Ἀπριλίου] ἢ τῇ Μ. Κυριακῇ [25 Ἀπριλίου] ἢ Ἀκολουθία αὐτοῦ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 162 τοῦ προηγουμένου τεύχους.

1. Ὁ Ἀνατόλιος καὶ ὁ Στουδίτης δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι τὸ ἴδιον πρόσωπον, ἀνήκον εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει περιώνυμον Μονὴν τοῦ Στουδίου. Ἡκμασε κατὰ τὴν 8ην ἑκατονταετηρίδα. (Βλέπε Π. Ν. Τρεμπέλα «Ἐκκλογὴ Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ὑμνογραφίας», Ἀθῆναι 1949, σελ. 235. Πρβλ. «Θρησκευτικὴ καὶ Χριστιανικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», τόμος Α', Ἀθῆναι 1936 σσηλ. 1079-1080). Πρὸς τοῦτους, ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀδελφοὶ Θεόδωρος καὶ Ἰωσήφ Στουδίται, εἰς τὸν πρῶ-

τον τῶν ὁποίων, ἥτοι εἰς τὸν Θεόδωρον (759-826), ἀποδίδονται τὰ Ἰδιόμελα τῆς 23ης Ἀπριλίου. (Βλέπε Π. Ν. Τρεμπέλα, ἐνθα ἀνωτέρω, σελ. 219-220).

Ὁ Ἰωάννης Μοναχός ἥτοι Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐξῆσε κατὰ τὸ δευτέρον ἡμῖς τῆς 7ης καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τῆς 8ης ἑκατονταετηρίδος.

Ὁ δὲ Θεοφάνης ὁ Γραπτός, Μητροπολίτης Νικαίας, ἐξῆσε κατὰ τὴν 9ην ἑκατονταετηρίδα. (Βλέπε Π. Ν. Τρεμπέλα, ἐνθα ἀνωτέρω, σελ. 195).

μετατίθεται καὶ ψάλλεται τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου μετὰ τῆς Ἀναστασίμου Ἀκολουθίας».

Ἄλλὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι, ὄχι μόνον τὰ Ἀναστασίμου καὶ Πασχαλινοῦ περιεχομένου Τροπάρια τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου συνετέλεσαν εἰς τὴν μετάθεσιν τῆς μνήμης τοῦ Μεγαλομάρτυρος εἰς τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου, ὁσάκις ἡ 23ῃ Ἀπριλίου συμπίπτει, ὡς λ.χ. ἐφέτος (1962), πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα. Εἰς τὴν μετάθεσιν τῆς ἑορτῆς, μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, συνετέλεσε καὶ τὸ γεγονός ὅτι, ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐθεώρησε τὰς μνήμας τῶν Ἁγίων Μαρτύρων ὡς ἡμέρας χαρᾶς καὶ πανηγύρεως καὶ ἀπηγόρευσε διὰ τοῦ ΝΑ' Κανόνος τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Συνόδου (τοῦ ἔτους 343) νὰ ἐπιτελῆται κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Τεσσαρακοστῆς μνήμη ἁγίων Μαρτύρων. «Οὐ δεῖ ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ μαρτύρων γενέθλια ἐπιτελεῖν, ἀλλὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων μνήμας ποιεῖν ἐν τοῖς Σαββάτοις καὶ ταῖς Κυριακαῖς», παραγγέλλεται εἰς τὸν ὡς ἄνω Κανόνα, πρὸς τὸν ὅποιον εἶναι σχετικοὶ καὶ ὁ ΝΒ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς καὶ ὁ ΜΘ' τῆς εἰρημένης ἐν Λαοδικεῖᾳ Συνόδου.

Σημειωτέον ὅμως, ὅτι οἱ ἄνωτέρω Κανόνες ἀναφέρονται κυρίως εἰς τὴν τέλεσιν «τελείας θυσίας», ἤτοι τελείας καὶ οὐχὶ Προηγιασμένης Λειτουργίας.

Ὁ Ζωναρᾶς, ἐρμηνεύων τὸν ὡς ἄνω ΝΒ' Κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀναφέρει μετὰ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Κατὰ δὲ τὰ Σάββατα καὶ τὰς Κυριακάς, ἐπεὶ ἐν ταύταις νηστεύειν ἀπηγόρευται, ἐνδέδοται καὶ θυσίαν προσφέρειν, καὶ τελείαν λειτουργεῖν λειτουργίαν. Ὁμοίως καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ· τιμῶμεν γὰρ αὐτήν, ὡς ἀρχὴν καὶ κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ πανηγυρίζομεν ἐν αὐτῇ. Διὸ οὐδὲ μνήμας ἁγίων ἐπιτελεῖν συγκεχώρηται ἐν ταῖς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, εἰ μὴ ἐν Σαββάτῳ καὶ Κυριακῇ... Καὶ αἱ μνήμαι γὰρ τῶν ἁγίων χαρμόσυνοι. Ἐν δὲ ταῖς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, πενθεῖν, ἀλλ' οὐ χαίρειν χρεῶν».

Εἶναι, ἄλλωστε, γνωστὸν ὅτι, ὁ θάνατος τῶν μαρτύρων ἐλέγετο «Γενέθλιος ἡμέρα», διότι διὰ τοῦ θανάτου «ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ὄντως ζωὴν καὶ διότι ἕκαστος τῶν Μαρτύρων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς μνήμης αὐτοῦ ἀνεγεννήθη, λαβὼν τὸ δια τοῦ μαρτυρίου βάπτισμα», ὅπως ἀναφέρει ὁ ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ΝΑ' Κανόνος τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Συνόδου.

Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει, τὰ προαναφερθέντα Τροπάρια Ἀναστασίμου καὶ Πασχαλινοῦ περιεχομένου εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου εἶναι τὰ ἐπόμενα, περιλαμβάνοντα τὰς ἀκολουθούσας φράσεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου:

α) Τροπάριον 1ον τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ. «Τῆς ἀληθείας τὸ ἔαρ λαμπρῶς ἐφέστηκε καὶ νεουργεῖ τὴν κτίσιν εὐσεβεῖ ἐπιγνώσει Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου...». Ὑπὸ τὰς φράσεις ταύτας νοεῖται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, ὡς φαίνεται κατωτέρω εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἐξαποστειλαρίου.

β) Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ. «Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας,

Ἄλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, ὅτι ἐν ξύλῳ ὑψωθείς καὶ ἐν τάφῳ κατελθὼν, τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε καὶ νεκροὺς συνανήγειρε...».

γ) Τροπάριον 3ον τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ. «Τῷ Σωτῆρι συνέπαθες καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον, ἐκουσίως ἐνδοξε μιμησάμενος, συμβασιλεύεις λαμπρότατα...».

δ) Τροπάριον 4ον τῆς Λιτῆς. «Δεῦτε, φιλομάρτυρες, ἁσματικὴν ὑμνωδίαν τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου Χριστῷ προσάξωμεν...».

ε) Τροπάριον 5ον τῆς Λιτῆς, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸ Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ, περὶ οὗ ἀνωτέρω ὁ λόγος.

στ) Τροπάριον 6ον τῆς Λιτῆς, τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἔχει οὕτω: «Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα Χριστῷ τῷ ἀναστάντι».

ζ) Τροπάριον 7ον τῆς Λιτῆς, τὸ ὅποιον κλείεται διὰ τοῦ: «Δόξα Σῶτερ τῇ φρικτῇ σου Ἀναστάσει, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον».

η) Κάθισμα 1ον. «Ἀνέτειλεν ἰδοῦ, τὸ τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις πᾶσι...».

θ) Κάθισμα μετὰ τὸν Πολυέλεον: «... καὶ κοινωνὸς γενόμενος τοῦ πάθους τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἐγέρσεως, τῆς βασιλείας αὐτοῦ μετέσχες, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν δεόμενος».

ι) Τροπάριον 1ον τῆς Γ' Ὠδῆς τοῦ πρώτου Κανόνος. «Σύνδρομος ἐξέλαμψεν ἡμῖν ἡ πανένδοξος μνήμη ἡ τοῦ θεράποντος, τῇ Ἀναστάσει Χριστοῦ...».

ια) Θεοτοκίον Τροπάριον τῆς Γ' Ὠδῆς τοῦ πρώτου Κανόνος. «Ἐύφρανθητι, τέρπου Μαριάμ... ὁ τοῦ Υἱοῦ σου Σταυρὸς... ἀλλ' οὖν, ὡς ἐκ παστοῦ, ἐκ τάφου ἀνέτειλεν».

ιβ) Τροπάριον 1ον τῆς Ε' Ὠδῆς τοῦ πρώτου Κανόνος. «Ἐόρτιον κρότει σκιρτώσα ἡ Ἐκκλησία τὴν σεπτὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος...».

ιγ) Τροπάριον 2ον τῆς Θ' Ὠδῆς τοῦ πρώτου Κανόνος. «...Χαίρε Σωτῆρ τῶν πιστῶν ἡ χαρὰ...». Χαρὰ νοεῖται ἡ διὰ τῆς Ἀναστάσεως δωρηθεῖσα τῷ κόσμῳ.

ιδ) Ἐξαποστειλάριον. «Ἐαρ ἡμῖν ἐξέλαμψεν ἡ λαμπρά τοῦ Δεσπότη καὶ θεῖα ἐξανάστασις πρὸς οὐράνιον Πάσχα, ἐκ γῆς ἡμᾶς παραπέμπον...».

ιε) Τροπάριον 1ον τῶν Αἰνῶν. «Δεῦτε, τὴν πανέορτον φαιδρᾶν, ἐνδοξὸν Ἀνάστασιν πάντες πανηγυρίσαντες...».

ιστ) Δοξαστικὸν τῶν Αἰνῶν. «Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ, δεῦτε εὐωχηθῶμεν Ἐξέλαμψεν ἡ Ἀνάστασις Χριστοῦ, δεῦτε εὐφρανθῶμεν...».

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω Πασχαλινῶν περιεχομένου Τροπαρίων, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα Τροπάρια χαρμοσύνου καὶ πανηγυρικοῦ χαρακτήρος, ὡς εἶναι: Τὸ 3ον Τροπάριον τῶν Ἀποστίχων τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ, τὸ 1ον Τροπάριον τῆς ΣΤ' Ὠδῆς τοῦ πρώτου Κανόνος, τὸ 3ον τῆς αὐτῆς Ὠδῆς τοῦ αὐτοῦ Κανόνος, καὶ τὸ 1ον Τροπάριον τῆς Η' Ὠδῆς τοῦ αὐτοῦ Κανόνος.

Περαιτέρω, εἰς τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν «Ἐγκώμιον εἰς τὸν Ἅγιον Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον» τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, εἰς τὸ ὅποιον περιλαμ-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἑορτῶν ἑορτή.

Διὰ μίαν ἀκόμη φοράν οἱ ὀρθόδοξοι πιστοί, μετὰ τὴν καρδίαν ἐκχειλίξουσιν ἀπὸ ἀφατον ἀγαλλίαςιν καὶ ὑπὸ τὴν πλήμμυρον τῶν φώτων τῶν λαμπάδων τῆς Ἀναστάσεως, ἔψαλαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ἐώρτασαν τὴν «κλητὴν καὶ ἁγίαν ἡμέραν, τὴν μίαν τῶν Σαββάτων, τὴν βασιλίδα καὶ κυρίαν, ἑορτῶν ἑορτῆν καὶ πανηγύριον... πανηγύρεων». «Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσσόμεθα ὡς Πάσχα λύτρον λύτης...». «Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ...».

Ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις αὕτη ἐκφράζει τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν καὶ τὰ βιώματα τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν, ἐντὸς τῆς ψυχῆς τῶν ὁποίων πάλ्लεται καὶ σκιρτᾷ τὸ πνεῦμα τῆς μακραίωνος ὀρθοδόξου παραδόσεως καὶ ζωῆς, ποὺ κατ' ἀδιάκοπον συνέχειαν, φθάνει εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀποστολικούς χρόνους. Ἡ ὑπερεκχείλις αὐτῆς τῆς χαρᾶς τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν ἀνάγεται εἰς τὴν παλαιοχριστιανικὴν προᾶξιν καὶ ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας κινητήριος δύναμις, ἐν μέσῳ σκληρῶν διωγμῶν καὶ μαρτυριῶν, ἦτο ἀκριβῶς ἡ χαρὰ ἐκ τῆς περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου

ἐμπειρίας καὶ ἀπολύτου βεβαιότητος. Τοιοῦτοτρόπως, οἱ πιστοὶ ὄλων τῶν αἰώνων θεμελιώνουν τὴν πνευματικὴν τὸν ζωὴν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κύκλου τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου κληροδοτηθεῖσαν εἰς αὐτοὺς βεβαιότητα, ὅτι «ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως». Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ λάβαρον καὶ ἡ σημαία, ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ὁποίας ἀγωνίζονται. «Συνετάφημεν ὄν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν... οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. ζ', 4).

Ἀδελφικὴ ἐπικοινωνία.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν του πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, ὅστις ἀπὸ τοῦ πρώτου θρόνου τῆς Ὀρθοδοξίας ἔχει θέσει ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς καλλιέργειαν σχέσεων, ὅσον ἐνεστι, πληρεστερας φιλίας, μεθ' ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ προαγωγὴν γενικώτερον τοῦ ἔργου τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος, μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὁ Βούλγαρος Πατριάρχης Κόριλλος ἐπεσεκέφη καὶ τὰς Ἀθήνας.

Καὶ ἡ ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Μακαριώ-

βάνονται σπουδαῖα εἰδήσεις περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Μεγαλομάρτυρος, γίνεται λόγος καὶ κατάλληλος διδασκαλία περὶ τῆς ἐορτῆς αὐτοῦ, κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, εὐρισκομένης μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὁμοιάζουσα οὕτω πρὸς σελήνην στηριζομένην ἐπὶ δύο ἡλίων, ἥτοι τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως! Ἴδου πῶς πλέκεται τὸ ἐγκώμιον τῶν τριῶν τούτων ἑορτῶν (Πάσχα, Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ἀναλήψεως) ὑπὸ τοῦ γλαφυροῦ Ἀνδρέου Κρήτης: «Ἡ γὰρ παρούσα τοῦ μάρτυρος μνήμη, οὐ μόνον τοῦ Κυριακοῦ πάθους περιέχει τὴν μίμησιν, τοῖς ἀθλητικοῖς ἀγῶσι κατακεκοσμημένη, καὶ ταῖς ἑαριναῖς ἐξανυγείαις κατακαλλυνομένη, ἀλλὰ γε καὶ αὐτῶν τῶν ὑπεράγαν ὑπερηρέτων Δεσποτικῶν ἑορτῶν καταπλουτεῖ τὴν φαιδρότητα. Μέση τούτων, ὡσπερ ἡλίων δυάδος, τῇ οἰκείᾳ κινήσει περιπολούντων, ἐστηριγμένη σελήνη, ταῖς ἐξ ἀμφοῖν τε λαμπηδόσι καταστραπτομένη, χριστομιμήτοις ἀκτίσι καταυγάζει τὴν οἰκουμένην. Προλάμπει μὲν ὄν αὐτῆς τῇ τάξει, καὶ προανίσχει τῇ ἐκφανεστάτῃ τῆς ὥρας αἴγλῃ, συνανατέλλουσαν καὶ παραχρῆμα ἐνωμένην ἢ καὶ συνημμένην ἔχουσα²,

2. Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἥδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, ἥτοι ἀπὸ τῆς 7ης ἑκατονταετηρίδος, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου συνέπιπτε πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, μετετίθετο εἰς τὴν Πασχαλινὴν περίοδον. — Βλέπε κοί τὸ Ἴον Τροπᾶριον τῆς Γ' Ὠδῆς τοῦ πρώτου Κανόνος τῆς ΚΓ' Ἀπριλίου.

Πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἄς παραβληθῇ καὶ τὸ Προοίμιον

ἡ παγκόσμιος καὶ ὑπερέκλαμπρος καὶ πασῶν προηγουμένη πανέορτος ἑορτῶν ἑορτῆ, λέγω δὴ τοῦ σωτηρίου Πάσχα καὶ τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ... τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν μαρτύρων... ἐφεπωμένην ἔχουσα [ἡ ἑορτὴ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου] μετ' αὐτὴν ἀρμοδίως καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς Ἀνάληψιν Αὐτοῦ... Ὁδὸ συντυχίαν δὲ τινὰ φημι τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ θείας ἀγάπης οἰκονομίαν καὶ θεῖον πραγμάτων ἐναργῆ οἰκειότητα, οὕτω τοῦ μαρτυρηθέντος [Ἰησοῦ Χριστοῦ] ὑπερβάλλον τῆς ὑπὲρ τὸν μαρτυρήσαντα [Ἁγίου Γεωργίου] στοργῆς αὐτοῦ διαδεικνύντος ἡμῖν, ὡς μὴ τοῖς πάθεσι μόνον τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμφέρειαν ἀποσώζειν, ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ τοῦ πάθους ἡμέρᾳ. Ὁμοίως γὰρ καὶ τῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ μαρτυρικῶν ἐξάρχει πανηγύρεων, μόνη μετὰ τὴν Ἀναστάσιμον τῆς ἑαρινῆς προκαθημένη λαμπρότητος». (Migne Ἐλληνικὴ Πατρολογία, τόμος 97, στήλ. 1172-1173).

(Συνεχίζεται) † Ὁ Θωμακοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(πρὸς τὸ «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ») Ὑμνον τοῦ Ρωμανοῦ φέροντος Ἀκροστιχίδα «Τοῦ τάλα Ρωμανοῦ», δημοσιευομένου εἰς τὸ ἔργον τοῦ Καρόλου Κρουμβάχερ «Der heilige Georg in der griechischen Überlieferung» (München 1911), σελ. 90, εἰς τὸ ὁποῖον Προοίμιον τὰ ἐξῆς ἀναγράφονται: «Τῇ ἐκ νεκρῶν ἀναστάσει σου, Κύριε, λαμπροφοροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται ἀνυμνοῦσα τοὺς ὑπὲρ σοῦ πυθόντας, Σωτήρ, καὶ φαιδρῶς δαδουχεῖται τοῖς ἄθλοισι καὶ μάχῃσιν ὃ καὶ νῦν προσκλάμπει ἡμέρα ἐόρτιος, ἡ τῆς ἀθλήσεως μνήμη τοῦ μάρτυρος». Πρβλ. καὶ σελίς 84 τοῦ ὡς ἄνω ἔργου τοῦ Κ. Krumbacher.

τατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπεφόλαξεν εἰς τὸν Προκαθήμενον τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὀφθαλμοφανῆς ἀπόδειξις τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας τὰ παλαιόματα ἐμπνέονται πάντοτε ὑπὸ Οἰκουμενικοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος, εἶναι πρόθυμος νὰ λησμονήσῃ τὸ Πραξικόπημα τοῦ Μαΐου τοῦ 1953, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας ἀνεκήρυξεν ἐναντὶν εἰς Πατριαρχικὴν, ἐξ ἧς αἰτίας καὶ ἐπηκολούθησεν ἀνωμαλία εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἕως ὅτου τὸ ζήτημα τοῦτο τελειωτικῶς καθορισθῇ ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μόνῃς ἐχούσης «τὸ δικαίωμα τοῦ προάγειν τινὰ τῶν ἐπὶ μέρους ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἀξίαν καὶ περιοπήν», ἐδέχθη μὲ ἀδελφικὰ αἰσθήματα τὸν Βούλγαρον Πατριάρχη, διαπνεομένη «ὑπὸ τῆς ἱεῶς ἐπιθυμίας τῆς παντὶ τρόπῳ κατασφαλίσσεως καὶ διατηρήσεως τῆς ἐνότητος τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ τῆς ἐνισχύσεως δὲ τῆς εἰς ἀλλήλους ἀγάπης ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης».

Εἴθε ἡ ἀδελφικὴ αὕτη ἐπικαιριότητα νὰ εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς ἄρσεως πασῶν τῶν ἐπιφυλάξεων καὶ τῆς εἰλικρινοῦς συνεργασίας, πρὸς δόξαν καὶ προβολὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Συνετὴ καὶ πεφωτισμένη δραστηριότης.

Εἰς ἄλλην στήλην τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιεύομεν ἐπιστολὴν τοῦ διακεκριμένου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέα Φυτράκη, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποχώρησε ἐλύπησε βαθύτατα πάντας τοὺς ἐπὶ τετραετίαν παρακολογήσαντας τὴν συνετήν, ἄοκνον καὶ πεφωτισμένην δραστηριότητα αὐτοῦ πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ἐπιτελικοῦ τούτου Ὄργανισμοῦ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ἀληθῶς ὁ Καθηγητὴς κ. Φυτράκης δὲν ἐφείσθη κόπων καὶ θυσιῶν, ὅπως ἐπικρατήσῃ ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὁ τόσον ἀναγκαῖος, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς, δημιουργικὸς πνευματικὸς παλμός, καταστῆ δὲ αὕτη πνευματικὸν κέντρον ἐδρετέρας Ὁρθοδόξου ἀκτινοβολίας.

Ἰδιαιτέρως θὰ ἔπρεπε νὰ τοισθῇ, ὅτι εἶναι πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Φυτράκη, τὸ ὅτι οὗτος οὐ μόνον συνετέλεσεν εἰς τὴν σημαντικωτάτην πρόοδον καὶ περαιτέρω προώθησιν πάντων τῶν τομέων τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἐπεξέτεινε τοῦτο καὶ εἰς νέους σημαντικοὺς τομεῖς καὶ νέας κατευθύνσεις. Ὡσαύτως ὁ κ. Καθηγητὴς θαρραλέως ἀντιμετώπισε καὶ ἀπεμάκρυνε πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐσωτερικὴν πνευματικὴν ἢ ἠθικὴν διάβρωσιν τοῦ λαμπροῦ τούτου, ὀργανισμοῦ. Πρὸς τούτους, οὗτος διὰ πρώτην φορὰν ἐδημιούργησε τὴν εἰς πολλοὺς τομεῖς ἀξιεπαινον ἁρμονικὴν συνεργασίαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας πασῶν τῶν ἐκλεκτῶν ἱεραποστολι-

κῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας μας, αἵτινες προηγουμένως ἐξεδηλοῦντο ἀνεξαρτήτως καὶ κεχωρισμένως ἀπ' ἀλλήλων.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δικαίως ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασε τὴν «ἄκραν εὐαρέσκειαν» αὐτῆς πρὸς τὸν Καθηγητὴν κ. Φυτράκη, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἀφιερωθῇ ἀπερίσπαστος εἰς τὸ ἔργον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀποστολὴ τοσαύτην ἐνέχει σημασίαν καὶ διὰ τὸ εὐρύτερον πνευματικὸν ἔργον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ἄς ἐδῆξωμεν, ὅπως ὁ ὑπὸ τῆς Ἱεῶς Συνόδου ὀρισθησόμενος νέος Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας εἶναι ἀντάξιος διάδοχος αὐτοῦ.

Ἐκκλησιαστικὸν Γηροκομεῖον.

Πολλάκις ἔχομεν τονίσει, ὅτι αἱ ἐκτοξευόμεναι ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μας κατηγορίαι, ὅτι δῆθεν αὕτη εἶναι ἀδρανὴς καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, διαφεύδονται ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς κοινωνικῆς δράσεως πολλῶν ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτω εἰς τὰ ὠραῖα παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἐξήραμεν εἰς προηγουμένα φύλλα τῆς «Ἐκκλησίας», προσετέθη προσφάτως καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Δαμασκηνοῦ ἰδρυθὲν καὶ ἐγκαινισθὲν ἐν Λαμῖα Ἐκκλησιαστικὸν Γηροκομεῖον ἐβδομήκοντα κλιῶν, ὅπερ προορίζεται νὰ ἐξυπηρετῇ τοὺς ἀπόρους γέροντας κληρικούς, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον τόσα τὰ εὐφημα ἐγράφησαν.

Ὡς δὲ ὀρθῶς ἐσημείωσε τὸ «Βῆμα», «ἡ δημιουργία τοιούτων ἰδρυμάτων ἐξυψώνει τοὺς πνευματικούς ἀρχηγούς ὠρισμένων ἐπαρχιῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποδεικνύονται μὲ πλήρη κατανόησιν τῆς θρησκευτικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπιστικῆς των ἀποστολῆς... Ἔργα ὅπως τὸ ἐγκαινισθὲν εἰς Λαμῖαν, χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα τοῦ ἀρχιερέως τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς, καὶ ἄλλα ἀνάλογα ἔργα εἰς ἄλλας ἐπαρχίας, ἀποτελοῦν πειστικὰς ἀπαντήσεις εἰς ὠρισμένας θλιβερὰς ἐντυπώσεις εἰς βάρος τῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐν πάσαις ἀνεξαίρετως ταῖς ἀνωτάταις σχολαῖς.

Ἡ πρωτοβουλία τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ζητήματος τῆς ἀναδιαμορφώσεως τοῦ ἰσχύοντος πανεπιστημιακοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι τι, ὅπερ καθηκόντως πρέπει νὰ ἐπαινεθῇ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης. Ὡς ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, εἶναι «γενικῶς δεκτόν, ὅτι ἡ ἰσχύουσα πανεπιστημιακὴ νομοθεσία καὶ εἰδικώτερον τὸ μέρος τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰ προγράμματα διδασκαλίας μαθημάτων..., θεσπισθεῖσα πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καίπερ τροποποιηθεῖσα πολλάκις μεταγενεστέρως, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς σημερινὰς συνθήκας, αἵτινες ἐδημιουργήθησαν εἰς τὸν χῶρον τῆς ἐπιστήμης κατόπιν τῆς ἐραδαίας ἐξελέξεως αὐτῆς, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων εἰς τὴν ὡς διαμορφῶνται γενικωτέραν κοινωνικὴν κατάστασιν τῆς

χώρας». Ὅθεν εἶναι ἀναγκαῖος ὁ «ἐκσυγχρόνισμός καὶ ἡ προσαρμογὴ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ ὀργανισμοῦ πρὸς τὰ σημερινὰ δεδομένα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδιαιτέρας ἐν ἐκάστη Σχολῇ συνθήκας».

Ἀλλὰ κατὰ τὴν προσπάθειαν τῆς ἀναδιαμορφώσεως τοῦ Πανεπιστημιακοῦ ὀργανισμοῦ οἱ ἀρμόδιοι οὐδόλως θὰ ἔπρεπε νὰ λησμονήσουν, ὅτι ὄχι μόνον ἡ κατωτέρα καὶ μέση, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνωτάτη παιδεία δέον ἀπαραιτήτως νὰ διαποτιζέται ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλληνορθοδόξου παραδόσεως. Ὅθεν θὰ ἔπρεπε πρὸς τοὺς ἄλλοις νὰ ληφθῆ ἡμέρινα, ἵνα ἐν πάσαις ἀνεξαιρέτως ταῖς ἀνωτάταις σχολαῖς οἱ σπουδασταὶ δι' εἰδικῶν μαθήματος λαμβάνουν τὸν σύμφωνον πρὸς τὰς ἀρχὰς ταύτας προσανατολισμὸν εἰς τὰ ζητήματα τῆς κοσμοθεωρίας καὶ βιοθεωρίας. Ἄνευ τοῦ ὄγιοῦς τούτου προσανατολισμοῦ ἡ μόρφωσις αὐτῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι πλήρης καὶ ὠλοκληρωμένη.

«Φοιτητικὴ Ἑβδομάς».

Αἱ ἐκδηλώσεις τῶν φοιτητῶν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν «Φοιτητικὴν Ἑβδομάδα» τοῦ ἔτους 1962, αἰτινες ἐγένοντο πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἀποδεικνύουν ὅτι οὗτοι ἔχουν κατανοήσει, ὅτι ἡ ἀληθῆς μόρφωσις δὲν εἶναι ἡ μονομερῆς καὶ ὑπερτροφικὴ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας εἰς ἓνα τομέα, ἀλλ' ἡ παμμερῆς ἀνάπτυξις τῶν ἐκλεκτῶν ψυχοσωματικῶν δυνάμεων ὑπὸ τὴν ἐνοποιὸν ἐπίδρασιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών.

Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας δὲν περιλαμβάνοντο μόνον ποικίλαι καλλιτεχνικαὶ ἢ ἀθλητικαὶ καὶ ψυχαγωγικαὶ ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ καὶ δοξολογία εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, καὶ αἰμοδοσία τῶν φοιτητῶν πρὸς χάριν τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν καὶ ποικίλαι ἐπισκέψεις εἰς εὐαγγῆ ἰδρύματα (γρηγοκομεῖα, ὄρφανοτροφεῖα, νοσοκομεῖα, πρεβαντόρια, οἴκους τυφλῶν κ.λ.π.) καὶ ἐξορμήσεις τῶν φοιτητῶν διὰ διалέξεις εἰς τὴν ὑπαιθρον κ.τ.τ.

Ταῦτα ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν θεσπισθεῖσα καὶ κατ' ἔτος διοργανουμένη ἐν Θεσσαλονικῇ «φοιτητικὴ ἑβδομάς» παρέχει εἰς τοὺς φοιτητὰς τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνειδητοποιήσουν, ὅτι οὗτοι δὲν πρέπει νὰ ἐξελιχθῶν μόνον εἰς καλοὺς θεράποντας ἐνὸς ὠρισμένου τομέως τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' εἰς προσωπικότητας καὶ σκαπανεῖς ἐνὸς ὠλοκληρωμένου πολιτισμοῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οὗτοι θὰ ἔχουν ποικίλας ὑποχρεώσεις.

Δὲν πρέπει νὰ ὑστερῆ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Στέφανος ἐζήτησεν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως αὐτῇ μεριμνήσῃ περὶ ἐπεκτάσεως τῆς κατὰ Κυριακὴν ἀργίας καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς ὑπαιθρου, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ἡ ὑπαιθρος ὑστερεῖ εἰς τὸ θέμα τοῦ ἐκκλησιασμοῦ.

Ὁρθῶς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐτανύσθη, ὅτι «ὁ

καθορισμὸς τῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς μόνας τὰς μεγάλας πόλεις ἀποτελεῖ ὄχι μόνον ἀδικίαν πρὸς τὰς ὑπολοίπους, ἀλλὰ καὶ ἐντροπήν διὰ κράτος χριστιανικόν, διότι αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας δέον νὰ τηρῶνται ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν μεγάλων πόλεων».

Ἀνάλογα θὰ εἶχε τις νὰ παρατηρήσῃ καὶ διὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Θὰ ἠδύνατο τὸ ὠράριον τῆς ἐργασίας κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας νὰ ὀφθῆ οὕτως, ὥστε νὰ δύνανται οἱ ὑπάλληλοι τῶν διαφόρων καταστημάτων νὰ παρακολουθοῦν τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας. Διδακτικὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι τὸ παράδειγμα τῶν ἑτεροδόξων κρατῶν. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ὑστερῆ ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς!

«Ἡμέρα τῆς μητέρας».

Ἡ «Ὁμοσπονδία τῶν Γυναικείων Σωματείων» τῆς πατρίδος μας κατ' ἀξέπαινον τρόπον ἐτοιμάζει καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος τὸν ἐορτασμὸν τῆς «ἡμέρας τῆς μητέρας», ὅστις θὰ γίνῃ τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ Μαΐου, ἣτις διεθνῶς ἔχει θεσπισθῆ ὡς ἡ ἡμέρα τοῦ ἐορτασμοῦ τούτου.

Αἱ κατ' αὐτὸν γενησόμεναι ἐκδηλώσεις δὲν πρέπει νὰ ἔχουν μόνον ἐξωτερικὸν χαρακτήρα, ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὸν καὶ ἰδεολογικόν. Καὶ τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῆ, ἐὰν ἀφ' ἐνὸς προκληθῆ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον τῆς κοινωνίας καὶ ἰδίως τῶν ἀρμοδίων ὑπὲρ τῶν μητέρων καὶ πρὸ πάντων ὑπὲρ τῶν πασχουσῶν ἐξ αὐτῶν καὶ ἐὰν ἀφ' ἑτέρου προβληθῆ εἰς τὰς νεάνιδας καὶ τὰς μητέρας τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ ἰδεῶδες τοῦ ὅλου τῆς μητρὸς.

Διὰ τοῦτο τὰ Συνεργαζόμενα Γυναικεῖα Σωματεῖα θὰ ἔπρεπε κατὰ τὴν «ἡμέραν τῆς μητέρας», ἐν στενῇ συνεργασίᾳ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα ταύτης, νὰ διακηρύττουν, ὅτι κατ' ἐξοχὴν αἱ μητέρες, αἰτινες διέπονται ὑπὸ χριστιανικοῦ φρονήματος, ἀξιοποιοῦν κατ' ἀπαράμιλλον τρόπον τὴν ἰδέαν τοῦ «αἰωνίου θήλεος», τὸ ὁποῖον διακονεῖ καὶ ὑπηρετεῖ τοὺς ἄλλους, καὶ ἱκανοποιεῖ τὸν ἔμφυτον εἰς τὴν γυναικεῖαν ψυχὴν «ἐτεροκεντρισμὸν» ὁ ὁποῖος ἐγκεῖται, εἰς τὸ ὅτι ἡ γυνὴ «τοποθετεῖ τὸ κέντρον τῆς χαρᾶς τῆς, τῆς φιλοδοξίας τῆς, ὄχι εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἀλλ' εἰς τὰ πρόσωπα, πὺν ἀγαπᾷ». Μόνον ἐντὸς τῆς χριστιανικῆς ἀτμοσφαιρας, ἣτις διέπεται ὑπὸ τῆς ἀγάπης καὶ ἐξοβελίξε τὸν ἐγωῖσμὸν, ἀναπτύσσεται πλήρως ὁ ἐσώτατος πυρὴν τῆς γυναικεῖας προσωπικότητος καὶ ἱκανοποιοῦνται αἱ ἐγγενέστεραι τάσεις τῆς γυναικεῖας ψυχῆς.

Νέον δεῖγμα τῆς ἀφελείας.

Ὁ ῥαδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Μόσχας, κατὰ τὴν διάρκειαν προσφάτου ἐκπομπῆς του, ἐχαρακτήρισε τὴν νηστείαν ὡς ἐν ἐνοχλητικὸν ἐνθύμιον τοῦ καπιταλιστικοῦ παρελθόντος! «Ἡ θρησκευτικὴ νηστεία ὑποβοηθεῖ τοὺς πιστοὺς νὰ προσκολλῶνται εἰς τὴν πενίαν καὶ τὴν στέρησιν, ἀποτελέσματα τοῦ κεφαλαίου»!

Ἀσφαλῶς αἱ διακηρύξεις αὗται εἶναι νέον δεῖγμα

τῆς ἀφελείας, ἣτις χαρακτηρίζει τὴν στάσιν τοῦ κομμουνισμοῦ ἐναντι τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς βιοθεωρίας. Ὁ σκοπὸς τῆς νηστείας δὲν εἶναι ἡ καταπίεσις τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ ἀπελευθέρωσις αὐτοῦ. Δι' αὐτὸ ἡ νηστεία ἐξομνεῖται ὑπὸ τῶν λειτουργικῶν κειμένων ὡς «ὠραία», «τερπνὴ», «φαιδρά» καὶ «εὐφρόδονος». Αὕτη εἶναι ἡ «φαιδροτέρα τῶν ἀρετῶν» ὡς «εὐφροαίνουσα» τὴν ψυχὴν, ὡς ἐνδύουσα αὐτὴν διὰ «φαιδρᾶς στολής» καὶ «φωτεινοῦ χιτῶνος», ὡς ἐτοιμάζουσα πνευματικὴν «τροφήν», ὡς «λαμπρόνουσα τὸν ἀνθρώπον», ὡς φέρουσα «φαιδροτάτην φωταύγειαν». Ἐντὸς λοιπὸν τῆς ἀτμοσφαιρας ταύτης, ἣτις ἔχει τὸσαύτην πνευματικότητα, οὐδόλως εἶναι δυνατὸν νὰ υἰοθετηται ἡ ὕλιστικὴ μορφὴ τοῦ καπιταλισμοῦ.

Ἀπαραίτητος καὶ ἐπείγουσα.

Ἡ ὑπὸ ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν ἀναγνώρισις τοῦ ἐπείγοντος τῆς ἐνισχύσεως τῆς ποιμαντικῆς φροντίδος εἰς τὸν κόσμον τῶν ναυτικῶν, δοθέντος ὅτι μέγα χάσμα συνήθως χωρίζει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ζωῆς, δέον νὰ παρακινηθῆ καὶ τοὺς ἡμετέρους ἀρμοδίους παράγοντας πρὸς ἐνδελειχὴ ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἡ πατρις ἡμῶν, ὡς γνωστὸν, ἀναδεικνύει πλείστον ναυτικούς. Οὗτοι διασχίζουν θαλάσσας καὶ ὠκεανὸς καὶ προσεγγίζουν εἰς μακρονόους καὶ ἀγνώστους λιμένας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐλλοχεύουν δι' αὐτοὺς πλείστοι πνευματικοὶ κίνδυνοι. Ὅθεν ἡ ἀρμονικὴ συνεργασία Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας πρὸς ἐξέδρῃσιν τῶν τρόπων τῆς διαφωτίσεως καὶ πνευματικῆς ἐνισχύσεως τῶν ναυτικῶν, εἶναι καὶ παρ' ἡμῶν ἀπαραίτητος καὶ ἐπείγουσα.

Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης (†)

Ὁ θάνατος τοῦ ἐκ τῆς εὐάνδρου Ἡπείου καταγομένου διαπρεποῦς καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ πρώην Διευθυντοῦ τῆς Ρ. Ξαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἀρχιμανδρίτου Εὐαγγέλου Ἀντωνιάδου ἐλόπησε βαθύτατα τοὺς πολυαριθμοὺς φίλους καὶ μαθητὰς του. Ὁ ἀείμνηστος, κατέχων εὐρεῖαν θεολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν μόρφωσιν, ἀνέπτυξε πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ διδακτικὴν δρασίαν καὶ εἶχεν ἐπιπροσθέτως ἀγαθὴν καὶ ὠραίαν ψυχὴν, εὐγενὴ καρδίαν παλλομένην ἀπὸ καλωσύνης καὶ ἀγάπης, φωτεινὸν κριτικὸν νοῦν καὶ ἀδαμάντινον χαρακτήρα. Καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του ἔζησεν ὡς ἀληθινὸς χριστιανὸς φιλόσοφος, διακρινόμενος διὰ τὴν ἀπλότητα, τὸν ἀσκητισμὸν καὶ τὴν παροιμιώδη τὸν παρησίαν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν. Ἐδοκίμασε πολλὰς πικρίας, ἀλλ' οὐδέποτε ἐμνησικάκησεν πρὸς οὐδένα, δὲ ὅτι ὑπῆρξεν ὄντως ὠλοκληρωμένη χριστιανικὴ προσωπικότης. Διὰ τοῦτο ὁ θάνατος τοῦ «ἐρημίτου τοῦ Μπογιατίου», ὡς προσφυνῶς ἀπεκλήθη ὁ ἀείμνηστος ἀρχιμανδριτῆς Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης, ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἀπώλειαν ὅχι μόνον διὰ τὴν θεολογικὴν ἰπιστήμην καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Ἄς ἀναπαύσῃ ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν του μετὰ τῶν δικαίων!

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Πρὸς

Τὸν Ἀξιότιμον Κύριον Θεοδ. Σπεράντσα

Διευθυντὴν Δελτίου «Ἐκκλησία»

Ε ν τ ᾶ ὕ θ α

Ἀξιότιμε κ. Σπεράντσα,

Ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει μου ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἵνα δυνηθῶ νὰ ἀφοσιωθῶ ἀπερίσπαστος εἰς τὰ Πανεπιστημιακά μου καθήκοντα, ἐνδόμυχον αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως ἐκφράσω πρὸς Ὑμᾶς τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχαριστίας, διότι πάντοτε προθύμως καὶ εὐγενῶς εὐηρεστήθητε νὰ βοηθήσητε τὰς προσπάθειάς τοῦ πνευματικοῦ τούτου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Ὁργανισμοῦ, κατὰ τὴν τετραετὴ ἐν αὐτῷ θητείαν μου, καὶ οὐδεμίαν παρελείψατε εὐκαιρίαν, ἵνα ἐπιδείξητε τὴν ἀφοσίωσιν Ὑμῶν, πρὸς τὸ ἐν αὐτῷ ἐπιτελούμενον πνευματικὸν ἔργον καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην Ὑμῶν πρὸς τὸν ἔχοντα ἀναλάβει κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἠξήμενας ἐν τῇ Διοικήσει αὐτοῦ εὐθύνας.

Ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ συνεχίσητε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τὴν μετὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας συνεργασίαν Ὑμῶν, εὐχομαι ἀπὸ καρδίας, ὅπως ὁ Κύριος εὐλογῇ τὸ ἐν τῷ ἀμπελῶνι Αὐτοῦ τὸσον γόνιμον ἔργον Ὑμῶν.

Μετὰ βαθυτάτης τιμῆς καὶ

θερμῶν εὐχαριστιῶν

Γενικὸς Διευθυντῆς

Καθηγητῆς ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ

Ἀποστολικὴ Διακονία. Ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ ἐπὶ τετραετίαν διατελέσαντος Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητοῦ κ. Ἀνδρέου Φυτράκη, ἐτελέσθη τὴν 21ην λήξαντος μηνὸς Ἀπριλίου Θεία Λειτουργία ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη, ἣν παρηκολούθησεν ὁ ἀποχωρῶν Γεν. Δ/ντῆς καὶ ἅπαν τὸ ὑπαλληλικὸν καὶ ἐργατικὸν προσωπικὸν τοῦ Ὁργανισμοῦ, ὡς καὶ οἱ τρόφιμοι τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου. Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, τελεσεθῆσαν ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμολ. Δ/ντοῦ τοῦ Θεολ. Οἰκοτροφείου Πρωτοπρ. κ. Ἱ. Ράμφου καὶ τοῦ ἐκ Λιβάνου φο.τητοῦ Ἱερέως κ. Ἡλία Ἰωσήφ, ἅπαν τὸ ὡς ἄνω προσωπικὸν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας συνεκεντρώθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἀναγνωστηρίου τοῦ Ἰδρύματος, ἔνθα ὁ Καθηγητῆς κ. Φυτράκης ἐν καταφανεί συγκινήσει ἠχαραρίσθη ἐν πρώτοις τὸν Θεόν, τὸν εὐλόγησαντα τὰς καταβληθείσας ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ προσπάθειάς κατὰ τὴν λήξαντα τετραετίαν, εἶτα δὲ ἀπηύθυνε θερμὰς πρὸς πάντας εὐχαριστίας διὰ τὸν ζῆλον μεθ' οὗ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τετραετοῦς θητείας του εἰργάσθησεν ἐν τῷ Ὁργανισμῷ συντελέσαντες οὕτω εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ ὑπεγράμμισε τὴν ἀνάγκην ὑπάρξεως ἱεραποστολικῆς φρονήματος, δημιουργικοῦ παλμοῦ καὶ πνευματικῆς ἀκτινοβολίας ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἀποστ. Διακονίας, ἵνα δυνηθῇ αὕτη νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὑψηλὴν τῆς ἀποστολῆς ἐπιφελεία τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, καὶ συνέστησεν εἰς πάντας ἐν αὐτῇ ἐργαζομένους ὅπως καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιδεικνύουν τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ ἔργον αὐτῶν. Ἐν τέλει ὑπεσχέθη ὅτι καὶ μακρὰν τῆς Δ/σεως τῆς Ἀποστολ. Διακονίας εὐρισκόμενος, πάντοτε θὰ ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου αὐτῆς.

Εἰς τὸν κ. Φυτράκην ἀπήντησεν, ὁ προσωρινῶς ἀναπληρῶν τὸν Γεν. Διευθυντὴν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Πανταλεῆμον Μπαρδάκος, ὅστις καὶ ἠχαραρίσθησεν αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ καὶ διότι διὰ τῶν ἀόκνων προσπαθειῶν του ἀνήγαγεν εἰς περιωπὴν τῶν ἐπιτελικῶν αὐτῶν Ἐκκλ. Ὁργα-

νισμόν και διὰ τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον, μεθ' οὗ περιέβαλε πάντοτε οὗτος τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ, παρεκάλεσεν δὲ ὅπως καὶ ἐν τῷ μέλλοντι μὴ παύσῃ ἐπιδεικνύων τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ καὶ διὰ τὸν συνέχισιν καὶ προαγωγὴν τοῦ ἔργου τοῦ Ὁργανισμοῦ ἐπὶ τῶν χαραχθεῖσων ὑπ' αὐτοῦ γραμμῶν καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ἐργαζομένους.

— Ἡ Ἀπ. Διακονία, ἐν τῇ προσπάθειά αὐτῆς πρὸς τόνωσιν τοῦ ὀρθοδόξου καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ἑλλήνων Ἐργατῶν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, ἀπέστειλεν εἰς Γερμανίαν καὶ ἰδίαις αὐτῆς δαπάναις τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρ. κ. κ. Γερμ. Δημητρώπουλον, Παντ. Χρυσοφάκην καὶ Χρυσ. Βέργην. Οὗτοι θὰ παραμείνουν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐπὶ 15θήμερον, βάσει δὲ τοῦ καταρτισθέντος ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἑυατεῖρων προγράμματος, θὰ ἐπισκεφθῶσιν διάφορα κέντρα καὶ ἐργοστάσια, εἰς ἃ παραμένουσι Ἕλληνες ἐργάται, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν κατὰ τὰς ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας καὶ τὴν ψυχικὴν τόνωσιν αὐτῶν.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος προήδρευσε συνεδριῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν, τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων συμβουλίων Ὁργανισμῶν τελούντων ὑπὸ τὴν Προεδρίαν αὐτοῦ.

Ὡσαύτως ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τοὺς παρ' αὐτῷ Θεοφιλέστατους Βοηθούς Ἐπισκόπους, πρὸς οὓς ἐδωσεν διαφόρους ὁδηγίας ἀναγομένας εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἐκπροσώπησιν αὐτοῦ εἰς διαφόρους ἑορτάς καὶ τελετάς, τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοὺς Διευθυντὰς διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν καὶ Ὑπηρεσιῶν.

Κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα ἐδέχθη ἐπίσης διαφόρους Ἐπιτροπὰς, Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κληρικούς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τῇ 16ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος ἐδέχθη τὸν Καθολικὸν Ἱερέα κ. José Mitcheld.

— Τῇ 17ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδέχθη τὸν κ. Σκουζέ καὶ τὴν Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἀνδρόου.

Αὐθημέρον ἐδέχθη τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ Κηδεμόνων.

— Τῇ 18ῃ Ἀπριλίου ἐδέχθη ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Ροδόπουλον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη ὡσαύτως τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου Ἐθνικῆς Ἐξυψώσεως, τὸν Βουλευτὴν κ. ἀπαρηγόπουλον, τὴν κ. Κρίκου, τὸ Προεδρεῖον τοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ Χαλανδρίου καὶ τὸν Γυμνασιάρχην κ. Παπαγεωργίου—Ἐράλδου.

— Τῇ 19ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη κατὰ σειράν τὸν τ. Βουλευτὴν Λέσβου κ. Ἱ. Φωτιάδην, τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου Μεταμορφώσεως Χαλανδρίου, τὸν ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴν τῆς Ρουμανίας, τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Ἁγ. Τσουκαλῶν καὶ τὸν Γάλλον Δημοσιογράφον κ. Μαυρίκιον Curie.

— Τῇ 20ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς παρέστη εἰς τὰ τελεσθέντα παρουσία τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσεως ἐγκαίνια τοῦ Συνοικιακοῦ Κέντρου Καρέα.

Αὐθημέρον ἐδέχθη τὰς Διακονίσσας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, πρὸς ἃς ἐδωσεν διαφόρους ἐντολάς, κατευθύνσεις καὶ νουθεσίας πρὸς καλυτέραν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ἔργου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τῇ 21ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Βαφειοδακείου Κληροδοτήματος. Αὐθημέρον ἐδέχθη τὴν κ. Πράτσικα, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Γλυφάδος, τὸν κ. Σκλήρην κ.ἄ.

— Τῇ 22ᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας προέστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ.

— Τῇ 28ῃ Ἀπριλίου, Μεγάλῃ Δευτέρᾳ, προέστη τῆς

Ἀκολουθίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Νικολάου Πατησίων, Αὐθημέρον ἐδέχθη τὴν Ἠγουμένην τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

— Τῇ 24ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μεγάλῃ Τρίτῃ, προέστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγ. Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν.

— Τῇ 26ῃ Ἀπριλίου, Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μητροπόλεως, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Βοηθῶν Ἐπισκόπων Θεαμακοῦ κ. Χρυσοστόμου, Κερνίτσης κ. Χρυσοστόμου καὶ Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονος.

— Τῇ 27ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προέστη τὸ ἑσπέρας τῆς Ἀκολουθίας καὶ τῆς Περιφορᾶς τοῦ Ἐπιταφίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μητροπόλεως.

— Τὸ ἑσπέρας τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προέστη τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφιλεστάτων Βοηθῶν αὐτοῦ Ἐπισκόπων. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν αἱ Α.Α.Μ.Μ. οἱ Βασιλεῖς, ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος καὶ τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τὰ Μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα καὶ λοιποὶ ἐπίσημοι.

— Τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, 29ῃ Ἀπριλίου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Βοηθῶν αὐτοῦ Ἐπισκόπων ἐτέλεσε τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀγάπης ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μητροπόλεως. Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ τὰς εὐχὰς Κλήρου καὶ Λαοῦ καὶ διένειμεν πασχάλια ὠά.

— Τῇ 30ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρύτασι.

— Τὰ τῆς ὑποδοχῆς καὶ φιλοξενίας τοῦ Μακ. Πατριάρχου Βουλγαρίας κ. Κυρίλλου γράφομεν ἐν ἐκτάσει ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος.

**

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Ἀπρίλιον ἐχοροστάτησεν, ἐλειτούργησε, καὶ ὠμίλησεν εἰς διαφόρους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν κατὰ Κυριακὰς καὶ τὰς ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου.

— Τῇ 17ῃ Μαρτίου προέστη τῆς ἀκολουθίας τοῦ Μνημοσύνου ἐν τῷ Γ' Νεκροταφείῳ ἐπὶ τῇ «Ἡμέρᾳ τῶν νεκρῶν» καὶ ὠμίλησεν ἐπικαίρως.

— Τῇ 1ῃ Ἀπριλίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίου Γεωργίου νέων Σφαγείων Δήμου Ταύρου καὶ ἐν συνεχείᾳ κατέθεσε τὸν θεμέλιον λίθον διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέου ναοῦ.

— Τῇ 2ᾳ Ἀπριλίου μετέσχε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

— Τῇ 7ῃ Ἀπριλίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἐν τῷ «Παρνασσῷ» διάλεξιν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννου Χαράμη.

— Τῇ 8ῃ Ἀπριλίου ἐκπροσώπων τὸν Μακαριώτατον ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν ἐπὶ τοῖς ἐγκαίνιοις τῶν Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν Ν. Σμύρνης παρουσία τῶν Α.Α.Μ.Μ. τῶν Βασιλέων καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Κασιμάτη.

— Τῇ 11ῃ Ἀπριλίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου.

— Τῇ 15ῃ Ἀπριλίου ἡμέρᾳ προσευχῆς τῶν Ἑλλήνων Σπουδαστῶν ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.

— Τῇ αὐτῇ παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως γενομένην ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ 25ου Διεθνoῦς Συνεδρίου Ναυτικοῦ Δικαίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τελετῶν τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν.

— Τῇ 16ῃ Ἀπριλίου μετέβη εἰς Ἁγιον Ὄρος συνοδεύσας τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Βουλγαρίας κ. Κύριλλον ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου.

— Τῇ 27ῃ Ἀπριλίου Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν.

**

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς διαφόρους Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Τῆ 2α Ἀπριλίου προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλαγιμένης.

— Τῆ 6η τοῦ ἰδίου μηνὸς προέστη τῆς ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως Σωτήρος Βύρωνος.

— Τῆ 7η Ἀπριλίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ Ἀ'. Ἐθνικοῦ Συνεδρίου τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Ἀλκιμῶν.

— Τῆ 9η τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον εἰς τὴν Δεξιῶσιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως δοθεῖσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Βασιλεὺς Γεώργιος πρὸς τιμὴν τῶν ὁμογενῶν Α.Η.Ε.Ρ.Α.

— Τῆ 12η Ἀπριλίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὴν τελετὴν τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν.

— Τῆ 13η τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὸ Γεῦμα δοθὲν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τιμὴν τῶν ὁμογενῶν Α.Χ.Ε.Π.Α.

Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ προήδρευσε τοῦ Βαφειάδακειοῦ ἰδρύματος.

— Τῆ 16η Ἀπριλίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον εἰς Διάλεξιν ὄργανωθείσαν ὑπὸ τῶν Προσκόπων εἰς Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν γενομένην ὑπὸ τοῦ θεολόγου κ. Χ. Γιανναρά.

— Τῆ 19η τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀρχαιολογ. Ἑταιρίᾳ γενομένην, παρουσίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ κ. Παπαληγούρα, συζητησίαν ἡγετικῶν στελεχῶν ἐπιχειρήσεων, Ὁργανισμῶν καὶ Τραπεζῶν ἐπὶ προβλημάτων συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

— Τῆ 20ῆ Ἀπριλίου προήδρευσε τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

— Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Μ. Ἑβδομάδος ἐχοροστάτησεν καὶ ὠμίλησεν εἰς διαφόρους Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τῆ 25ῆ Ἀπριλίου προέστη κατὰ τὴν τελετὴν ἀπονομῆς τιμῆς ἐν τῷ πεδίῳ Ἄρεως τῶν πεσόντων κατὰ τὸν Β'. Παγκόσμιον Πόλεμον Συμμάχων.

Ἱερά Μητρόπολις Ἐδέσσης καὶ Πέλλης

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐδέσσης καὶ Πέλλης κ. Διονύσιος ἀπέστειλε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Βορείου Ἑλλάδος τὸ κατωτέρω ἔγγραφο, εἰς ἀπάντησιν ἀναφορᾶς τῶν κηροπλαστῶν Θεσσαλονίκης, παραπονεμένων διὰ τὴν ἰδρυσιν κηροπλαστείου ὑπὸ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Ἱ. Ναῶν.

Πρὸς
Τὸ Ὑπουργεῖον Βορείου Ἑλλάδος
Εἰς Θεσσαλονικίην

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2458 καὶ ἀπὸ 26 Μαρτίου ἐ. ἔ. ὑμετέρου ἔγγραφου, σὺν τῇ ἐπιστροφῇ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Συνδέσμου Κηροπλαστῶν Θεσσαλονίκης, γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα:

1ον) Ὁ Σύνδεσμος Κηροπλαστῶν διαμαρτύρεται διὰ τὴν ἰδρυσιν ἐκ μέρους Ἱερῶν Μητροπόλεων Κηροπλαστείων ἐπὶ σκοπῷ κατασκευῆς καὶ διαθέσεως κηρίων εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν ὑπαγομένους Ἱεροὺς Ναοὺς. Ἡ ἰδρυσὶς καὶ λειτουργία ὁμοῦ τῶν κηροποιεῶν τούτων εἰς οὐδένα νόμον ἀντιβαίνει οὐδ' ἀποτελεῖ ἄσκησιν ἐμπορίας. Διότι προκειμένου περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τὸ Κηροποιεῖον ἀνήκει εἰς Ἱεροὺς Ναοὺς ἔχοντας κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ Νόμου 2200/1940 τὴν ιδιότητα τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου. Ἡ ιδιότης αὕτη τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἀποκλείει παντελῶς τὸν κερδοσκοπικὸν χαρακτήρα τοῦ Κηροποιεῖου καὶ ἀποκλείει, κατὰ συνέπειαν, τὴν ἐμπορικότητα αὐτῶν, ἰδιότης ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὑπαρξιν, συντρεχουσῶν καὶ ἄλλων προϋποθέσεων, ἀθεμίτου ἀνταγωνισμοῦ. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Νόμου 146/1914 ὁ ἀθέμιτος ἀνταγωνισμὸς λαμβάνει χώραν κατὰ τὰς ἐμπορικὰς, βιομηχανικὰς ἢ γεωργικὰς συναλλαγὰς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμοῦ ὁ Νομοθέτης λόγῳ τῆς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Ναῶν πραγματώσεως κοινωφελῶν καὶ κρατικῶν σκοπῶν, προσέδωκεν εἰς αὐτὰ τὴν ιδιότητα τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου. Κατ' ἀκολουθίαν τούτου αἱ πράξεις τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ἱερῶν Ναῶν εἶναι

πράξεις διοικήσεως καὶ οὐχὶ ἐμπορικὰ τοιαῦτα. Συνεπῶς ὁ περὶ ἀθεμίτου ἀνταγωνισμοῦ ἰσχυρισμὸς τοῦ Συνδέσμου Κηροπλαστῶν στερεῖται πάσης σοβαρότητος ἐλεγχόμενος ὡς καθ' ὁλοκληρίαν ἀβάσιμος.

2ον) Τὸ Σύνταγμα τῆς Πατρίδος μας, τὸ ὁποῖον μετὰ φορτικότητος ἐπικαλεῖται ὁ Σύνδεσμος Κηροπλαστῶν, ἐκεῖνο ἀκριβῶς ἀπαγορεύει τὴν δημιουργίαν Μονοπωλείου. Καὶ οἱ κηροπλάσται Θεσσαλονίκης διαμαρτύρονται διότι ἀπαγορεύεται εἰς αὐτοὺς νὰ μονοπωλῶσιν τὴν πώλησιν κηρίων. Πᾶς τις ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κράτει, πολλῶν δὲ μᾶλλον οἱ ἐνασκούντες κατὰ παραχώρησιν κρατικὴν ἐξουσίαν Ἱεροὶ Ναοί, δικαιούται νὰ κατεργάζεται καὶ πωλῇ κηρία. Ἄλλ' οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ δὲν πράττουσιν τοῦτο διὰ τὸν πορισμὸν κέρδους, περιοριζόμενοι μόνον εἰς τὴν προμήθειαν τῶν ἀπαραίτητων κηρίων διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου οὔτε τὸ Σύνταγμα προσβάλλουν οὔτε Νόμον τινὰ παραβαίνουν. Οἱ Κηροπλάσται ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουσιν ὠρισμένα δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ οὐδόλως ἀπὸ μέρους τῶν Ἱερῶν Ναῶν παραβιάζονται καίτοι εἶναι γνωστὸν εἰς τὸ Πανελλήνιον ὅτι ἄλλοτε οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ εἶχον τὸ μονοπωλίον τῶν κηρίων, ἐκ τῶν ἐσόδων τῶν ὁποίων πολλὰ κοινωφελῆ ἔργα εἶχον πραγματοποιήσει.

3ον) Εἰδικώτερον διὰ τὸ Κηροποιεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης καὶ Πέλλης ἐπιδικάζεται ἐκτὸς τοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν συνιστῶντων τοῦτο Ἱερῶν Ναῶν διὰ τῶν ἀπαραίτητων κηρίων, ἡ ἐνίσχυσις τοῦ ἔργου τῆς ἀνεγέρσεως καὶ τοῦ καλωπισμοῦ τῶν Ἱερῶν Ναῶν. Τί δὲ τούτου κοινωφελέστερον;

4ον) Ἰσχυρίζονται οἱ κηροπλάσται ὅτι διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐργασίας των ζημιούσιν οἱ ἐν αὐτῷ ἐργαζόμενοι ἐργατὲς τεχνίται, ὡσάν ἐν τῷ κηροποιεῖῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἡμῶν τὰ κηρία νὰ μὴ πλάθωνται ἀπὸ Ἑλλήνας ἐργάτας ἀλλ' ἀπὸ Βουλγάρους ἢ Κινέζους τοιοῦτους.

5ον) Διαμαρτύρονται οἱ κηροπλάσται διότι δι' ἐγκυκλίῳ ἡμῶν, ἀπευθυνθείσης πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν κανονικὴν ἡμῶν δικαιοδοσίαν τελούντας Αἰδεσιμωτάτους Ἱερεῖς, ἀπηγορεύσαμεν τὴν εἰσοδὸν κηρίων παραφίνης ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς, ἰσχυρίζομενοι ὅτι τὸ τοιοῦτον ἀντιβαίνει εἰς τὸ Σύνταγμα. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὁμοῦ αὐτὸς εἶναι παντελῶς ἀβάσιμος. Διότι ἐνῶ εἰς οὐδεμίαν ἀπολύτως διάταξιν αὐτοῦ ἀντίκειται, ἐξ ἀντιθέτου ἐρεῖδεται ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ καθ' ὃ «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διοικεῖται βάσει τῶν Ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων» ἀναγνωρίζομένης οὕτως εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς ἰσχύος νόμου. Ὡς ἀνωτέρω προσεφέρθη, ἡ ἐγκυκλίος μας αὕτη ἀπηυθύνθη πρὸς τοὺς Αἰδεσιμωτάτους ἐφημερίους τῆς Κανονικῆς ἡμῶν δικαιοδοσίας.

Θὰ εἴχομεν τὸ δικαίωμα, χωρὶς ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐμπορίου νὰ καταργηθῇ καὶ τὸ Σύνταγμα νὰ παραβιασθῇ νὰ ἀπαιτησωμεν τοῦτο καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐκκλησιαστικούς Συμβούλους τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Καὶ τούτο διότι τὸ προαναφερθὲν ἄρθρον 2 τοῦ ἐν ἰσχύει Συντάγματος παρέχει εἰς ἡμᾶς τὸ Κανονικὸν δικαίωμα, ὡς Ἀρχιερεῶς, νὰ ἀπευθυνθῶμεν εἰς τοὺς ὑπαγομένους ἡμῖν ἐφημερίους, δικαίωμα ὅπερ οὐδεμία Κρατικὴ Ἀρχὴ ἀμφισβητεῖ καὶ νὰ ἀξιώσωμεν ἀπὸ τούτους τὴν ἐφαρμογὴν ἐντολῶν μας ἀναγομένων εἰς τὴν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Θεῖαν Λατρείαν καὶ τὰ συμφέροντα τούτου. Διότι ἀκριβῶς τὰ κηρία συνδέονται ἄμεσα μετὰ τὴν Λατρείαν, γεγονός ὅπερ ἐπιβάλλει νὰ εἶναι ἀπολύτως καθαρὰ κατασκευαζόμενα ἐξ ἀγνοῦ κηροῦ μελίσης. Ἡ ἀπαγόρευσις συνεπῶς ἐκ μέρους ἡμῶν τῆς εἰσόδου τῶν κηρίων ἐκ παραφίνης εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς εἶναι πράξις ἀναγομένη εἰς τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τάξιν καὶ Λατρείαν, μὴ ὑποκειμένη δὲ εἰς τὸν ἐλεγχον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κατὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ δημιουργηθεῖσαν Νομολογίαν. Ἀν δὲ ἀπαιτῶμεν ἀπὸ τοὺς Αἰδεσιμωτάτους ἐφημερίους νὰ προμηθεύονται κηρία ἐκ τοῦ Κηροποιεῖου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τὸ πράττομεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων λόγων, καὶ διὰ νὰ ὑπάρχη ἐγγύησις ὅτι θὰ εἰσάγονται μόνον κηρία μελίσης καὶ οὐχὶ παραφίνης. Καὶ τούτο διότι ἐσχάτως δίδεται καὶ εἰς τὰ ἐκ παραφίνης κηρία ὁ αὐτὸς χρωματισμὸς μετὰ ἐκ κηροῦ μελίσης τοιαῦτα, ὅποτε ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐξαπατηθῶσιν οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν τῶν κηρίων.

6ον) Εἶναι φυσικὸν δικαίωμα καὶ συμφέρον τῶν Ἱερῶν Ναῶν νὰ ἀγοράζωσιν κηρία ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου δὲν θὰ πλουτίζουσιν ἄτομα, ἀλλὰ θὰ λαμβάνουν οἱ ἴδιοι ἐνίσχυσιν διὰ τὸν καλω-

πισμόν αὐτῶν. Τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ἐντελῶς διαφορετικὸν ἀντὶ τοῦ «μονοπῶλιον» ἐδημιουργεῖτο ὑπὲρ ἀτόμων. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτῶν. Τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ἐντελῶς διαφορετικὸν ἀντὶ τοῦ «μονοπῶλιον» ἐδημιουργεῖτο ὑπὲρ ἀτόμων. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην θὰ ἀνετρέπετο ἡ ὑπὸ τῶν κηροπλαστῶν ἐπικαλουμένη Συνταγματικὴ ἰσότης. Ἡ ἀποδοχὴ τῶν ἀπόψεων τῶν κηροπλαστῶν θὰ ὠδήγει εἰς τὸ ἄτοπον συμπέρασμα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς κατεργασίας κηρίων ἐκ μέρους τῶν Ἱερῶν Ναῶν μὲ συνέπειαν τὴν καταστρατήγησιν τοῦ Συντάγματος. Ἄν ἀπαγορευθῆ εἰς τοὺς Ναοὺς ἡ κατεργασία κηρίων, διότι οὕτω ζημιώσονται οἱ κηροπλάσται, θὰ πρέπει κατ' ἀναλογίαν νὰ ἀπαγορευθῆ καὶ εἰς τὰς οἰκοκυρὰς ἢ πλάσις τοῦ ἄρτου διότι οὕτω ζημιώσονται οἱ ἄρτοποιοὶ. Ἄν γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀπόψις τῶν κηροπλαστῶν ὅτι ἡ ἐγκύκλιος ἡμῶν αὕτη εἶναι ἀντισυνταγματικὴ, καίτοι ἀφορᾷ Νονικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ἐνασκούντα κατὰ παραχώρησιν Κρατικὴν ἐξουσίαν, τότε θὰ ἔδει νὰ θεωρηθῶσιν ἀντισυνταγματικὰ καὶ τὰ Κρατικὰ Μονοπῶλια διότι ἐπὶ παραδείγματι προκειμένου διὰ τὰς πύρρειας θὰ ἐξυμῶνουν οἱ ἔμποροι ζυλείας καὶ ἄλλων οὐσιῶν καθὼς καὶ οἱ ἀπασχολούμενοι μὲ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν τεχνίται.

7ον) Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀνεχθῶμεν τὴν εἴσοδον ἐντὸς τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς ἀκαθαρσίας τῆς στεατίνης καὶ παραφίνης, ἐξ ὧν κατασκευάζονται τὰ ὑπ' αὐτῶν πωλούμενα κηρία, οὐδὲ νὰ στερηθῶμεν τῶν πόρων διὰ τὸν καλωπισμὸν τῶν Ἱερῶν Ναῶν χάριν τοῦ ὑπὸ τῶν κηροπλαστῶν ἐπιδιωκόμενου πλουτισμοῦ. Αὐτὸ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε θὰ γίνῃ. Ἐπίσης δὲν θὰ ἀνεχθῶμεν τὴν καταστροφὴν τῶν διακόσμων τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῶν Ἀμφιῶν καὶ Σκευῶν αὐτῶν, ἥτις προέρχεται ἐκ τῶν καιόμενων κηρίων παραφίνης οὐδὲ καὶ τὴν τύφλωσιν ὅλου τοῦ Ἐκκλησιασματος ἐκ τοῦ καπνοῦ.

8ον) Οὐδὲν διαπράττομεν ποινικὸν ἀδικήμα, οὐδὲ παραβιάζομεν τὸν Νόμον 146/1913. Οἱ ἀδικοπραγούντες εἶναι ἄλλοι, οἱ κηροπλάσται οἵτινες τόσα ἐν γνώσει τῆς ἀναληθείας τῶν συκοφαντικῶν εἰς βάρος μας διαδίδουν. Ἰσχυρίζονται δυσφημιστικῶς ὅτι ἐπιδιώκουμεν προσωπικὰ κέρδη ἐκ τῆς πωλήσεως κηρίων, ἐνῶ γνωρίζουσιν ὅτι οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ εἰς οὗς ἀνήκει τὸ Κηροποιεῖον εἶναι Νονικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου μὲ ἰδιαιτέραν διαχείρισιν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ Δημοσίου Λογιστικοῦ, μὲ τὴν ὅποιαν διαχείρισιν οὐδεμίαν ἔχομεν σχέσιν. Προσέφυγον ἐξ ἄλλου τρεῖς, κατὰ τὴν δήλωσιν των, εἰς τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας δίχως καὶ νὰ δικαιωθῶσιν.

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διαμαρτυρηθῶμεν διὰ τὰ συκοφαντικὰ ψεύδη τῶν κηροπλαστῶν καὶ τὰς ἀνακριβείας αὐτῶν, αἵτινες ἀπτονται τῆς ὑπολήψεώς μας, τῆς ὑπολήψεως Ἱεράρχου ὅστις δαπανᾷ καὶ τὸν τελευταῖον ὄβολόν αὐτοῦ χάριν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἐπαρχίας του, καὶ ὅστις ἀφίχθη εἰς Ἔδεσσαν μὲ ἕξ (6) ζεύγη ὑποδημάτων διὰ νὰ περιορισθῆ εἰς ἐν μόνον σήμερον καὶ τοῦτο διάτρητον.

Ἀπαιτεῖται συνεπῶς ὀλίγος σεβασμὸς ἀπὸ τοὺς κυρίους κηροπλάστας, σεβασμὸς πρὸς Κληρικὸν ὅστις ἐλευκάνθη εἰς τοὺς ἐπὶ 5 καὶ πλεον δεκαετηρίδας ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἀγῶνας αὐτοῦ.

Διάπυρος Εὐχέτης πρὸς Κύριον

† Ὁ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Διοῦσιος

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ ἄρμοδιὰ ἐπιτροπὴ τῆς Βουλῆς τοῦ Βελιγραδίου, ἐξετάζουσα τὸ εἰς τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἀναφερόμενον τμήμα τῆς ἐκθέσεως τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Ἐκτελεστικοῦ Συμβουλίου, διεπίστωσεν ὅτι ἡ πολιτικὴ τοῦ ὡς ἄνω Συμβουλίου κατὰ τὸ 1961 ἀπέβλεπεν εἰς τὴν περαιτέρω διευθέτησιν καὶ ἐξομάλυνσιν τῶν σχέσεων μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας.

Αἱ σχέσεις καὶ ἡ συνεργασία μὲ τὰς διαφόρους Ὁμολογίας κατὰ τὸ 1961 εὔρον τὴν πλήρη τῶν ἐκφρασῶν εἰς τὴν ἐπιλύσιν πολλῶν συγκεκριμένων ζητημάτων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρελθόντος ἔτους ἔλαβον χώραν πολλὰ ἐπαφαί καὶ συνομιλίαι ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν μὲ ἐκπροσώπους τῶν διαφόρων θρησκευμάτων, καθὼς καὶ μὲ ἐκπροσώπους τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ διάφοροι ὁμολογίαι λαμβάνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θε-

τικὴν στάσιν ἐναντὶ τοῦ ἐπικρατοῦντος κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ συστήματος, ἐπιδιώκουσαι νὰ ἀναπτύξουν τὴν δρᾶσιν των εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ Νόμου περί νομικῆς θέσεως τῶν ὁμολογιῶν. Αὗται συνεργάζονται ἐπὶ τῆς βάσει αὐτῆς μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν κρατικῶν Ἀρχῶν, διαπιστώνουσαι ὁλοὲν καὶ περισσώτερον ὅτι ἡ συνεργασία εἶναι δυνατὴ, ἀναγκαῖα καὶ ἐκατέρωθεν ἐπωφελῆς. Αἱ σχέσεις μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν θρησκευτικὴν κοινότητα τῶν Μουσουλμάνων, τὰς προτεσταντικὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἄλλας ὁμολογίας εἶναι κανονικαί. Κατὰ τὸ 1961 ἐβελτιώθησαν αἱ σχέσεις μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ φαίνεται ἐκ τῶν συχνῶν ἐπαφῶν τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Κράτους καὶ ἐκ τῆς ἐπιλύσεως συγκεκριμένων ζητημάτων.

— Καθ' ἃ γράφει τὸ ἄρτι ληφθὲν τεύχος τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ 1962 τοῦ ἐπισήμου ὄργανου τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας «Γκλόσνικ», ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Τιμοκίου κ. Αἰμιλιανὸς (Πιπέροβιτς) ἐώρτασε τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1962 τὴν 40ην ἐπέτειον τῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας του. Ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς ὁ διακεκριμένος Ἱεράρχης τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἔχει σήμερον τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, ἔλαβε συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ, τῶν μελῶν τῆς Ἱεράς Συνόδου, τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ πλείστων ἄλλων διακεκριμένων προσωπικοτήτων. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Τιμοκίου κ. Αἰμιλιανὸς ἐγεννήθη τὸ 1886, ἠσπάσθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα τὸ 1911 καὶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1922. Οὗτος εἶναι ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν. Ἐπὶ τεσσαράκοντα συναπτὰ ἔτη ποιμαίνει ἀθροῦς βλῆς ἀλλὰ λίαν καρποφόρος τὴν ἐπισκοπὴν Τιμοκίου, ὑπερникῶν τὰς ἐκάστοτε δυσχερεῖας μὲ ὑπομονὴν καὶ σύνεσιν. Ἀντεπροσώπευσε τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν εἰς πλείστας διεκκλησιαστικὰς καὶ διορθόδοξους διασκέψεις μὲ μεγάλην σεμνότητα, σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν.

— Ὁ ἅγιος Σάββας, πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ φωτιστὴς τῶν Σέρβων, ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα καθ' ὅλην τὴν Σερβίαν τὴν 27ην Ἰανουαρίου. Εἰς τοὺς ναοὺς ἔγιναν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὁμιλίαι περὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἁγίου Σάββα καὶ ἐξετελέσθησαν θρησκευτικὰ προγράμματα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐπὶ τὸν τίτλον «Ὁ νεοεκλεγείς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος ὁ Β'» τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας «Τσαρκόβεν Βέστνικ» ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 9 φύλλον τῆς 3 Μαρτίου 1962 ἀνυπόγραφον ἄρθρον, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὁποίου ὑπογραμμίζεται ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία μὲ σπανίαν, ἴσως δὲ καὶ πρωτοφανῆ μέχρι τοῦδε ὁμοφωνίαν ἐξέλεξε ὡς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Προκαθήμενον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἑλλάδος τὸν Μητροπολίτην Νεαπόλεως, Φιλίππων καὶ Θάσου Χρυσόστομον». Ἀκολούθως τὸ περιοδικὸν τονίζει χαρακτηριστικῶς τὰ ἑξῆς: «Αὕτη ἡ μέχρι τοῦδε ἄγνωστος ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος συσπείρωσις τῶν Ἑλλήνων Ἀρχιερέων περὶ μίαν ἡγετικὴν προσωπικότητα δύναται νὰ ἐξηγηθῆ πρό πάντων ἐκ τῶν προσωπικῶν προσόντων τοῦ νεοεκλεγέντος Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου τοῦ Β'. Οὗτος ἔχει ἐνάρετον καὶ ἀμειψτον βίον, καθὼς καὶ πολυετὴ λαμπρὰν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν δρᾶσιν. Εἶναι δὲ γνωστὸς διὰ τὴν ἀρτίαν του θεολογικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν. Εἰς τὴν πατρίδα του θεωρεῖται ὡς εἰς ἐκ τῶν σπανίων ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν τῶν χειριζομένων ἐπιδειξίως τὸσον τὸν λόγον, ὅσον καὶ τὴν γραφίδα». Μετὰ ταῦτα τὸ περιοδικὸν ἐκθέτει ἐν συντομίᾳ τὰ τοῦ βίου καὶ τῆς πολυμεροῦς δρᾶσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Χρυσόστομου, ὁ ὁποῖος «τὸ παρελθὸν ἔτος ἠγήθη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου καὶ ἔσχεν τὸ σπάνιον προνόμιον καὶ τὴν τιμὴν νὰ προεδρεύσῃ τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Διασκέψεως». Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου ἐξαιρεται ὅτι ὁ Μακαριωτάτος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος ὁ Β' ἀπολαύει βαθεῖας ἐκτιμήσεως καὶ εὐκρινῶν συμπαθειῶν οὐ μόνον τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθο-

δόξων Ἐκκλησιῶν. Ὁμοίως τὸ περιοδικὸν τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας συγχαίρει τὸν σεπτὸν Ἑλληνα Πρωθιεράρχην διὰ τὴν ἐκλογὴν του καὶ εὐχεται εἰς αὐτὸν ἔτη πολλὰ καὶ καρποφόρον δρᾶσιν ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας.

— Ἡ περίφημος βουλγαρικὴ ἱστορικὴ μονὴ Ρίλα, κειμένη ἐπὶ τῆς νοτίου κλιτύος τοῦ ὄρους Ρίλου ἐν μέσῳ πυκνοῦ δάσους ἐκ φηγῶν καὶ δρυῶν, ἐκρατικοποιήθη καὶ μετετράπη εἰς τουριστικὸν κέντρον παρὰ τὰς γενομένας διαμαρτυρίας. Ἡ μονὴ αὕτη, ὑφιστάμενη ἀπὸ τοῦ 10ου αἰῶνος, ὑπῆρξεν ἔστια πλουσίας πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς ζωῆς καὶ ἀπέλαυε μεγάλου γοήτρου μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Ρουμανίας, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς τῶν Οὐνιτῶν τῆς Τρανσυλβανίας τὸ 1948, προέβη εἰς τὴν λήψιν σειρᾶς μέτρων πρὸς παγίωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς θρησκευτικῆς ἐνότητος τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος Ρουμανίας.

Μεταξὺ τῶν μέτρων αὐτῶν συγκαταλέγεται ἡ διόρθωσις καὶ ἡ ἐπανέκδοσις τοῦ Εὐχολογίου τὸ 1956, καθὼς καὶ ἡ ἔκδοσις ὑπὸ τοῦ Μακαριστάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ. Ἰουστινιανοῦ συλλογῆς κηρυγμάτων ἐπὶ τῶν εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων ὅλων τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους (1960). Ἡ συλλογὴ περιέχει 58 κηρύγματα καὶ 58 διδαχὰς πού συντάχθησαν βάσει τοῦ Κυριακοδρομίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου Θεοτόκου.

Ὡς τονίζεται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν, τὰ κηρύγματα εἶναι γεγραμμένα εἰς τὴν σύγχρονον ὀμιλουμένην γλῶσσαν, ἀλλὰ «διατηροῦν τὸ ἀρώμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης τῶν παλαιῶν διδασχῶν».

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας κ. Α. Μ. Ράμσεϋ θὰ ἐπισκεφθῆ ἀρχὰς Μαΐου ἐ.ἔ. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Αθηνάγοραν κατόπιν προσκλήσεως τοῦ τελευταίου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὕτη θὰ συναντηθῆ καὶ μετὰ τὸν ἐν Τουρκίᾳ Πατριάρχην τῶν Ἀρμενίων κ. Σνόρκ Καλοσιτιάν. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας θὰ διέλθῃ ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου θὰ συναντηθῆ μετὰ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομον.

Ἐντὸς τοῦ 1962 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας κ. Ράμσεϋ ἐλπίζει νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν Μόσχαν. Ὡς γνωστὸν, οὗτος ἐπισκέφη τὴν Μόσχαν τὸ θέρος τοῦ 1956 ὡς ἀρχιεπίσκοπος Ὑόρκης. Τότε ἠγεῖτο μίαν ἀντιπροσωπείαν, ἡ ὁποία ἔσχε θεολογικὰς συζητήσεις μετὰ πολυμελῆ ἀντιπροσωπείαν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας κ. Ράμσεϋ εὐχεται ὅπως αἱ προσωπικαὶ αὐταὶ ἐπαφαὶ προετοιμάσουν, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς μακρᾶς παραδόσεως φιλίας μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁδὸν διὰ θεολογικὰς συζητήσεις πρὸς ἔτι στενωτέραν προσέγγισιν των.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' προήδρευσε μίς τῶν συνεδριάσεων τῆς ὑπ' αὐτοῦ συσταθείσης γραμματείας ἐπὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν.

Ἐν Μαδρίτῃ ἐγένοντο προσφάτως τὰ ἐγκαίνια νέου Ἀνατολικοῦ Κέντρου (Ὁριέντε Κριστιάνο). Τὰ ἐγκαίνια ταῦτα ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ἑλλήνου καθολικοῦ μελῆτος ἀρχιεπισκόπου Βηρυττοῦ Φιλίππου Ναμπᾶ.

— Τὴν πρωίαν τῆς 19ης Μαρτίου συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πάπα Ἰωάννου ΚΓ' τὸ προαναγγελθὲν μυστικὸν κοινοσκόριον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου οὗτος προέβη εἰς τὴν ἐπίσημον ἔνομησιν δέκα νέων καρδινάλιων.

— Τὸ ἐν Ῥώμῃ ἀρμόδιον Ῥωμαιοκαθολικὸν γραφεῖον ἐλέγχου τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἀπέρριψεν ἐκ τοῦ καταλόγου ὡς ἀπολύτως ἀκατάλληλα τὰ 35% τῶν ταινιῶν τῆς τελευταίας κινηματογραφικῆς παραγωγῆς.

— Ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' συνεκάλεσε προσφάτως μυστικὸν καὶ δημόσιον κοινοσκόριον, εἰς τὸ ὁποῖον προσήλθον 30 καρδινάλιοι.

— Τὴν 24ην Μαρτίου ἐ.ἔ. εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τοῦ ἁγίου

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ι. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριωφερσάλων

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χρεύουσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Μούχας ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐνορίαν.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 20ῇ Μαρτίου 1962

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος Κύριλλος

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Ἀ. Νόμου 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χρεύουσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Χωματοκαστροῦ ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐνορίαν.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 2ῃ Ἀπριλίου 1962

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος Κύριλλος

Ι. Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46 καὶ 47 παραγράφου 2 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κεκανονισμένα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς Ὁργανικὰς Ἐφημεριακὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) Ἁγίου Γεωργίου Καρβουναρίου, 2) Προφήτου Ἡλιοῦ Λειβαδαρίου, 3) Ἁγίου Ἀθανασίου Ἁγίου Βλασίου, 4) Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Ρίζανη), 5) Ἁγίου Δημητρίου Κεραμίτσας, 6) Γεν. Θεοτόκου Κρουνερίου, 7) Ἁγίου Ἀρσενίου Σεβαστοῦ, 8) Κοιμ. Θεοτόκου Καναλακίου καὶ 9) Κοιμ. Θεοτόκου Σκορπιῶνος, ὅπως ὑποβάλωσιν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «Ἐκκλησία» σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω Ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ 2 Ἀπριλίου 1962

† Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Τίτος

Ἱερὰ Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησ. Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι

Ἀθανασίου διεξήχθη ἡ τελετὴ τῆς κατοχῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μελχίτου καρδινάλιου Γαβριὴλ Ἀκακίου Κοῦσσα, γραμματέως τῆς ἐπὶ τῶν κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησιῶν συνόδου.

— Ὁ καρδινάλιος Ἰωσήφ Πιτάρντο, ἐπίσκοπος τοῦ ἐκτὸς τῆς Ῥώμης Ἀλμπάνο, ἐξαπέλυσεν ἐγκύκλιον περὶ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ θεαμάτων, διὰ τῆς ὁποίας συνιστᾶ τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τοῦ κινηματογράφου, τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς τηλεοράσεως, ὡς καὶ τὴν ἐκστρατεῖαν κατὰ τοῦ ἀνηθικοῦ θεάματος.

— Οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ βιβλιοπῶλαι τῆς Γαλλίας συνήλθον διὰ τετάρτην φορὰν εἰς τὸ ρωμαιοκαθολικὸν πανεπιστήμιον τῆς Ἀνζέρς καὶ ἐμελέτησαν ἐπὶ τοῦ θέματος: «Τὸ χριστιανικὸν βιβλίον καὶ ἡ ἀποστολὴ του».

Ἡ διὰ τῆς τελευταίας Παπικῆς Ἐγκυκλίου Veterum Sapientia ὑποχρεωτικὴ χρῆσις τῆς Λατινικῆς ἐν τῇ λατρείᾳ δυσηρέστησε μεγάλην μερίδα ἐπιφανῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν.

τήν κενήν οργανικήν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος» ἐνορίας Μύτικος ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 5 - 4 - 1962

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

Ἱερά Μητρόπολις Μηθύμνης

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς οργανικὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) Ἁγίας Τριάδος Κλειοῦς, 2) Ἁγίας Κυριακῆς Πετρίου καὶ 3) Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Ρεύματος ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Δελτίον «Ἐκκλησία» σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων πιστοποιητικῶν.

Ἐν Καλλονῇ τῆ 19ῃ Ἀπριλίου 1962

† Ὁ Μηθύμνης Κωνσταντῖνος

Ἱερά Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Παναγιᾷ Γορτυνίας Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, καλοῦμεν ἀπαντας τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικά πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῆ 21ῃ Ἀπριλίου 1962

Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Εὐστάθιος

Ἱερά Μητρόπολις Κίτρους

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48, τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν θέσεως Ἐφημερίου τοῦ ἐν Κορινῷ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὄψις ἄνω Νόμου ὀριζομένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κατερίνῃ τῆ 30ῃ Ἀπριλίου 1962

† Ὁ Κίτρους Βαρνάβας

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48, τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Αἰγινίᾳ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὄψις ἄνω Νόμου ὀριζομένων πιστοποιητικῶν, πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κατερίνῃ τῆ 30ῃ Ἀπριλίου 1962

† Ὁ Κίτρους Βαρνάβας

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Γνωστοποιήσεις

Γνωστοποιεῖται ὅτι τὸ Πολυμελὲς Συμβούλιον τῆς Ριζαρείου Ἐκκλ. Σχολῆς, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅπως ἀνακουφίσῃ τὸν χειμαζόμενον ἐφημεριακὸν κλῆρον τῆς ὑπαίθρου, παρὰ τὰς δυσχερείας τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει τὸ Ἴδρυμα, ἀπεφάσισεν ὅπως προσλάβῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους 1962-68 κατ' ἔτος πλὴν ἄλλων καὶ ἀνὰ δέκα πέντε ἐσωτερικοὺς ὑποτρόφους, ἀποκλειστικῶς τέκνα ἐφημερίων τῆς ὑπαίθρου τῆς Ἑλλάδος ἥτοι κωμοπόλεων καὶ χωριῶν, καὶ δὴ τὰ ἔχοντα ἔφεσιν πρὸς τὴν ἱερωσύνην καὶ προοριζόμενα ὑπὸ τῶν γονέων των ὅπως τοὺς διαδεχοῦν εἰς τὸ ἐφημεριακὸν λειτουργήμα.

Οὗτοι ἵνα εἰσαχθοῦν εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῆς Σχολῆς (εἰς τὰ τελειότατα διδακτήρια τοῦ Ἰδρύματος ἐν Χαλανδρίῳ) δέον ὅπως ἔχουν ἐνδεικτικῶν Β' Γυμνασιακῆς τάξεως, βαθμὸν τοῦλάχιστον λίαν καλῶς κλπ. νόμιμα προσόντα, ἐπιτύχουν δὲ νὰ καταταχθοῦν εἰς τοὺς 15 πρώτους τῶν ὑποτρόφων τῆς κατηγορίας αὐτῆς, εἰς τὴν σχετικὴν εἰσιτήριον ἐξέτασιν τοῦ Σ/βρίου ἐκάστου ἔτους.

Σημειοῦται ὅτι αἱ ὑποτροφίαι τῆς ἄνω κατηγορίας θὰ ἀνέλθουν τελικῶς εἰς 90 (6 τάξεις πρὸς 15 ὑποτρόφους κατὰ τάξιν) περιλαμβάνουν δὲ πάσας τὰς δαπάνας συντηρήσεως, ἐκπαιδεύσεως, ἐνδύσεως κλπ. τοῦ ὑποτρόφου. Ἐπομένως ὁ γονεὺς-ἐφημέριος, κατὰ τὸ βετὲς διάστημα τῆς φοιτήσεως τοῦ τέκνου του, εἰς οὐδεμίαν δαπάνην ὑποβληθήσεται δι' αὐτό, πλὴν βεβαίως τῶν θερινῶν διακοπῶν, καθ' ἃς τοῦτο ἐπανακάμπει εἰς τὴν ἐστίαν του.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 16 Μαρτίου 1962

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ριζαρείου Σχολῆς

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Νικολόπουλος καὶ Πρεβέξης ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ
† Ὁ Σισανίου καὶ Σιαίσιης ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ναῶν Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν:

Δρχ. 50, 75, 100 ἐτησίως.

Λοιπῶν Ναῶν Ἐπικρατείας: Δρχ. 30 ἐτησίως.

Ἐξωτερικοῦ: δολλάρια 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πασχάλιος Πομπανορική Ἐγκύκλιος

Εἰρηνικά Γράμμα α

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Σάρας κα' πάσης Βουλγαρίας κ. Κύριλλος εἰς Ἀθήνας

Ἀρχιμ. Χρυσόστ. Δεληγιαννοπούλου, «Χριστὸς ἐγγήγερται ἐκ νεκρῶν».

Θεοφ. Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομου, Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐν τῇ ἕμνογραφίᾳ. (Συνέχεια)

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικά Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱερῶν.

Βιβλιογραφία